DONNA KAUFFMAN

Mândria, dușmanul dragostei

Traducerea și adaptarea în limba română de
VALENTINA BRAN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Autobuzul gonea pe drumul prăfuit. Clare se gândea, cuprinsă de bucurie, că scăpase de Londra. Se simțea în sfârșit pe drumul ei, părăsind metropola poluată și foarte aglomerată.

De câteva mile, nu depășiseră nici o cabană. Străbătuse mai devreme câmpii verzi și păduri frumoase. Urmase apoi un peisaj sălbatic și dezolant, cu întinderi de pământ mâlos și dune de nisip.

Printre ceilalți pasageri erau o femeie masivă de la țară care strângea în brațe o sacoșă încărcată și un domn în vârstă într-o haină lungă de piele care pufăia continuu dintr-o pipă înnegrită. Acesta din urmă o privea fix pe Clare cu niște ochi mari albaștri, de parcă erau amici. Ochii lor se intersectară. Autobuzul huruia pe drumul de lângă câmpul nesfârșit.

Într-un final ajunseră într-un sat împrăștiat și opriră lângă o clădire publică.

– Aici este stația dumneavoastră. domnișoară! spuse șoferul și-i dădu jos valiza și geanta de canava.

Singura persoană de pe stradă era un băiețel care o informă că Creek House era la un pas de drum. "Pasul, se dovedi însă a fi o milă bună de mers. Ajunse la poarta albă despre care îi spusese băiatul. Lăsă jos gențile și își frecă încheieturile pe care le simțea înțepenite.

În timp ce se apropia de casă, un câine mare boxer apăru din tufiș. Acesta se apropie de ea și își vântură exuberant vârful cozii făcând paradă de puterea sa.

Soneria nu funcționa. Bătu la ușă de câteva ori fără să primească vreun răspuns. Atunci, își lăsă bagajele pe verandă și înconjură casa, căutând intrarea din spate. Anunțase când sosește, așa încât era de așteptat ca cineva s-o primească.

Poteca pietruită ducea către o grădină. Acolo, sub un fag, stăteau o femeie în vârstă și o școlăriță. Femeia ședea lângă un șevalet, iar fata poza pentru ea. Era îmbrăcată în costum de baie și purta o pălărie de paie de soare. Scena era oarecum neașteptată, iar Clare se întrebă dacă nu cumva greșise casa.

Boxerul, care sufla greoi, îi înconjură gleznele și lătră scurt. În acel moment artista și modelul ei priviră către ea.

– Bună ziua. Aici este Casa Creek, nu-i așa? întrebă Clare.

Amândouă s-au uitat mirate la ea, apoi fetița întrebă:

– Sunteți domnișoara Drake?

– Da. Am trimis o telegramă prin care spuneam că ajung la ora patru, dar probabil nu ați primit-o, răspunse Clare

– Bănuiesc că unchiul David a pus-o în portofel și a uitat să ne spună, spuse fetița. Ați încercat să intrați pe ușa din față? Soneria nu funcționează.

– Mi-am dat seama, răspunse Clare amuzată.

– Ce păr roșcat! Păr roșcat perfect! spuse brusc femeia în vârstă. Ea se minuna de părul roșu închis pe care Clare îl purta pe spate, prins într-o clamă.

– E vopsit? întrebă ea dintr-o dată. Nu, nu, desigur că nu. O culoare atât de specială nu este niciodată artificială. Îți voi propune să fii următorul meu model, exclamă doamna în vârstă, domnișoară .....?

– Drake, adăugă Clare.

– Ce noroc extraordinar că poți avea un păr roșcat, domnișoară Drake. Am încercat o dată cu una din fetele din sat, dar părul ei era de culoarea morcovului și avea și acnee – destul de neinteresantă, sărăcuța.

– Ți-e foame? Noi tocmai am servit ceaiul. Bănuiesc că ceainicul este încă destul de cald. Este și o felie de prăjitură pe undeva, dacă n-a șterpelit-o Josh, spuse fetița

Ea se uită înjos și luă un pachețel învelit în hârtie care zăcea în iarbă.

– Da, aici este iar ceainicul este sub scaunul mătușii Leo.

A trebuit să învelim prăjitura, deoarece sunt cuiburi de viespi în pereții aceia.

De vreme ce nu era la o conferință ca să stea în picioare, Clare se așeză într-un șezlong liber și își turnă singură niște ceai. Pe tavă era o a treia ceașcă; aceasta fusese destinată fără îndoială pentru unchiul David care era absent. În timp ce mușca din prăjitură, realiză că era privită din nou într-un fel ciudat. Clare știa că haina ei gri din șantung și pantofii albi nu erau potriviți pentru viața de zi cu zi dintr-un sat îndepărtat din Norfolk. Dar era totuși puțin de așteptat să călătorească de la Londra în pantaloni largi și sandale de plajă.

Pentru a alunga privirea lor ciudată, le spuse:

– Mă tem că nu vă știu numele.

Femeia în vârstă zâmbi.

– Vai, ce neglijență din partea noastră! Draga mea, mă tem că ne vei considera extrem de necivilizate. Eu sunt Leonora Lancaster și ea este nepoata mea, Jenny Clifford.

– Putem să-ți spunem pe numele de botez? întrebă Jenny, în timp ce își scărpina picioarele goale mușcate de insecte. Tenul ei era măsliniu și avea o mulțime de pistrui pe frunte și pe năsucul cârn.

– Dacă dorești. Numele meu este Clare.

– Ți se potrivește. Întotdeauna mi-am imaginat că fetele cu numele Clare trebuie să fie calme și aranjate, cu un aer regal, spuse doamna Lancaster. Ești o persoană calmă?

– Nu știu, răspunse Clare cu nesiguranță.

– Va trebui să fii! Unchiul David intră în stări de angoasă când își pierde notițele sau pipa. Câteodată ne ia ore să-l liniștim! spuse Jenny, amuzată.

– Este acasă, acum? întrebă Clare.

– Ah, nu. Este afară pe lac și studiază Artemisia maritima. Nu se întoarce până la cină. Știi să navighezi?

Clare dădu din cap în semn de dezaprobare.

– Unchiul David mă învață să navighez Ploierul. Te va învăța și pe tine dacă vrei, spuse Jenny.

Doamna Lancaster îi oferi lui Clare o țigară pe care o fixă într-un suport.

Părea să aibă peste șaizeci de ani. Manierele elegante mascau părul ei alb și obrajii ridați. Avea ochi albaștri strălucitori și purta o salopetă de lucru care se asorta cu culoarea ochilor. Purta de asemenea niște brățări elegante care îi veneau bine pe mâinile-i încă flexibile.

– Jenny își petrece vara cu noi. Soțul nepoatei mele lucrează în serviciul consular în Siam, așa încât îi este aproape imposibil să-și petreacă toată vacanța cu părinții ei, explică ea.

– Am primit o pereche de cercei din argint de Siam pentru când voi fi mare. Am să ți-i arăt când intrăm în casă.

– Probabil Clare ar vrea să vadă camera în care va sta, draga mea. De ce nu o conduci? sugeră doamna Lancaster.

Ele intrară în casă urmate de Josh.

– Ți-am pregătit camera de lângă mine, îi spuse Jenny, conducând-o pe scări. Clare își adună bagajele de pe verandă.

– Mă tem că boilerul face un zgomot teribil peste noapte, dar te vei obișnui repede, continuă Jenny.

Nu avea nimic din timiditatea obișnuită a copiilor de vârsta, ei iar Clare era un pic amuzată de aerul misterios al casei, care o surprinsese.

Dormitorul era mic, cu un tavan foarte înalt și cu mobilă pictată, foarte veche. În schimb perdeaua era strălucitoare, fluturând la fereastră și un ghiveci cu trandafiri de iunie stătea pe masă, umplând camera cu un parfum delicat.

– Poți vedea golful de aici. Acum mareea este în reflux, dar la noapte vei auzi apa lovindu-se de mal, spuse Jenny.

Clare inspiră mirosul specific al mării adus de briza de vară. Acesta era proaspăt și revigorant, după aerul Londrei, stătut și încărcat de petrol.

– Pot să stau cu tine în timp ce despachetezi? întrebă Jenny.

– Da, desigur. Clare își dădu jos jacheta și deschise geamantanul. În timp ce așeza hainele în dulap și maieurile în sertarul comodei, Jenny îi vorbea despre sat și locuitorii acestuia.

– Unchiul David a avut o secretară, după cum știi. O chema Winifreda Bunberry. Era absolut groaznică, așa încât bunicul a concediat-o și i-a scris unchiului James la Londra să-l roage să-i găsească una potrivită, spuse ea.

– Ce era așa de groaznic la domnișoara Bunberry? întrebă Clare râzând.

– Ah, era teribil de simandicoasă și de modă veche și foarte speriată de Josh. Jenny îl mângâie foarte afectuos pe câine pe gât. El este cel mai afectuos câine din Norfolk, să știi. Nu s-ar atinge nici de o muscă, nu-i așa dragule?

– Ei bine, sper că am trecut testul acesta. Cel puțin nu mi-e frică de Josh, spuse Clare.

Jenny o privi direct în ochi.

– De fapt, ești mult mai de treabă decât ne așteptam. Ai fost secretară mult timp? Arăți foarte tânără, spuse ea cu candoare.

– Am douăzeci și șase de ani și lucrez de opt ani.

Clare și-a pus radioul portabil pe măsuța de lângă pat.

– Nu ai de gând să te măriți? o întrebă Jenny.

Clare râse.

– Sper că da. Dacă cineva drăguț mă va cere!

– Sunt pe aici câțiva bărbați destul de simpatici, precizează Jenny cu un aer serios. Este Jim Foster, fiul băcanului, Peter Andrews care are o fermă în cealaltă parte a satului și Paul Mallinson care locuiește în centru. Este absolut senzațional și foarte bogat. Are două mașini, un majordom și o tabacheră din aur.

– Trebuie să fie amuzant, spuse Clare ascunzând o grimasă față de această carte de vizită matrimonială a domnului Mallinson.

– Pot să mă spăl pe mâini? întrebă ea.

Jenny sări de pe scaun, zicând:

– Să-ți arăt baia.

După ce Clare se spălă pe mâini și își aranjă machiajul, coborâră în sufragerie, unde doamna Lancaster era instalată confortabil într-un fotoliu și asculta știrile de la ora șase. Când știrile se terminară, doamna în vârstă sugeră să puteau servi un sherry înainte de cină.

– Ce te-a determinat să accepți acest post, draga mea? întrebă ea

– M-am săturat de viața de oraș. Am fost crescută la țară și când am văzut anunțul din The Times, m-am gândit că este o ocazie să mă reîntorc, răspunse Clare.

– I-am spus despre domnișoara Bunberry, mătușă Leo, zise Jenny.

– O femeie groaznică! remarcă doamna Lancaster cu o expresie dezaprobatoare.

– Nepotul meu nu este desigur cel mai comod angajator, dar bănuiesc că fratele lui ți-a explicat acest lucru la interviu.

– Am înțeles că domnul Lancaster nu suferă prostia, spuse Clare zâmbind.

– Domnișoara Bunberry era complet prostuță, spuse femeia în vârstă fără ocolișuri. Oricum, tu arăți a fi o fată capabilă și îndrăznesc a spune că nu vei izbucni în plâns dacă nepotul meu se enervează uneori.

În acel moment, o voce stridentă de femeie anunță din celălalt capăt al casei că cina era gata. Doamna Lancaster o conduse pe Clare către sufragerie. După ce se așezară, o femeie masivă de vârstă medie, într-o rochie cu imprimeuri, veni în grabă din bucătărie cu o tavă cu șuncă.

Aceasta este Hilda, comoara familiei. Aprecierea ei față de Clare a fost mai stânjenitoare decât cea a doamnei Lancaster si a lui Jenny.

– Întârzie din nou, spuse Hilda iritată, când dădu mâna. Domnul David va întârzia și la propria înmormântare dacă nu are grijă.

– Cred că va veni repede, spuse doamna Lancaster împăciuitor.

– Un lucru bun este că nu avem o cină caldă în seara aceasta, spuse Hilda cu acreală în timp ce ieșea.

Clare ar fi savurat salata excelentă alături de șuncă dacă n-ar fi fost oarecum stânjenită de faptul că urma să-l întâlnească pe șeful ei cel nou când acesta se întorcea de la studiul Artemisei maritima, indiferent ce însemna aceasta.

Fostul ei șef fusese un om de afaceri și nu știa exact ce însemna să lucreze pentru un botanist distins care părea să fie o fire dificilă. Fratele lui, care o intervievase la Londra, era un avocat de renume; un om amabil și extrem de respectuos. El îi spusese că David Lancaster lucra la o carte despre viața plantelor de coastă și avea nevoie de o secretară eficientă pentru o perioadă de aproximativ patru luni. Clare recunoscuse sincer că nu avea cunoștințe de botanică, dar James Lancaster îi spusese că asta nu conta de vreme ce era o bună dactilografă și nu o deranja să lucreze după un program dezordonat. Salariul era excelent, având în vedere că i se asigura pensiune completă. De

asemenea, ideea de a sta patru luni de vară la mare o ajutase să se decidă. Acceptase postul fără să stea pe gânduri.

Imaginea ei mentală despre domnul Lancaster era a unui om extrem de erudit, a unui om de știință irascibil, de vârstă medie. Așadar, când un bărbat înalt, brunet, în jur de treizeci de ani se apropiase fluierând , ea îl luase drept un prieten al familiei – posibil "minunatul", Paul Mallinson despre care îi vorbise Jenny.

– Ai întârziat cincisprezece minute, David, îl certă doamna Lancaster.

– Hilda e foarte supărată pe tine. El este nepotul meu, adăugă pentru Clare.

– David, ea este domnișoara Clare Drake.

Clare se înecă pe loc cu o frunză de salată. Ea fu surprinsă prima oară de doamna în vârstă și de Jenny dar era complet șocată de noul ei șef. Nu avea nimic în comun cu imaginea preconceputã pe care o avea despre el.

Era foarte înalt și deșirat, cu părul scurt negru și tenul măsliniu. În cămașa lui decolorată și pantalonii pătați de sare, arăta mai degrabă a pescar decât a specialist în botanică.

Ei dădură mâna. Strângerea de mână era fermă. Clare mai observă că palma lui era uscată și aspră.

– Domnișoara Drake spune că a trimis o telegramă, spuse domnișoara Lancaster.

– Ah, da. A rămas în buzunar și am uitat să vă spun. Ați găsit greu casa? o întrebă el pe Clare.

– Nu, un băiețel din sat mi-a arătat drumul.

– Dacă îmi permiteți, o să mă retrag să mă spăl, spuse el.

– De ce te-ai înecat și ai fost șocată când l-ai văzut pe unchiul David? o întrebă Jenny când el părăsi încăperea. Clare ezită.

– Mă așteptam ca domnul Lancaster să fie mai în vârstă, răspunse ea.

– Are treizeci și unu de ani, o informă Jenny.

– Ziua lui a fost săptămâna trecută. L-am dus până la Sheringham, la picturi, nu-i așa mătușă Leo? și am servit după aceea o cină cu fructe de mare pe cinste.

– Da, iar tu ai fost bolnavă jumătate din noapte, spuse Hilda rece, aducând o budincă făcută cu căpșuni.

– Ei bine, a meritat, se apără Jenny. Nu-mi pasă dacă mi-a fost rău. În plus, unchiul David mi-a dat niște rom să-mi treacă stomacul. Îți place romul, Clare?

– Nu cred că am băut vreodată, răspunse Clare.

– Unchiul David bea tone. El spune că îl apără de răceală și fortifică nervii. Jenny se uita cu mare poftă la căpșunile pe care mătușa tocmai i le pusese în față.

– În ciuda declarației exagerate, nu sunt un alcoolic, domnișoară Drake, spuse David Lancaster, în timp ce răsucea părul lui Jenny. El se schimbase într-un flanel și un pulover gros.

– A spus că putem să-i spunem Clare, zise Jenny.

– Așa e. El se așează în capul mesei și își tăie o bucată de șuncă.

– Din ce parte a țării ești?

– Somerset, răspunse Clare.

– Părinții mei au avut o fermă lângă Țara Galilor până am împlinit doisprezece ani.

– Vei găsi această parte a țării aridă în comparație cu regiunea de vest. Până acum a fost o vară excepțională, dar într-o zi urâtă ne-am confruntat cu vremea furioasă din nord.

– Sper că ai adus haine groase, draga mea, spuse doamna Lancaster. Aerul este foarte răcoros și nopțile sunt adesea reci chiar în miezul verii.

– Da, fratele domnului Lancaster m-a avertizat despre asta, spuse Clare.

După masă, Lancaster o rugă să-l însoțească în birou pentru a discuta despre activitatea ei. De îndată ce deschise ușa, ea observă că prima activitate care se impune ar fi o curățenie de primăvară. Încăperea era haotică. Cărțile și hârtiile invadau orice spațiu, iar într-un colț era un fișet înțesat cu documente puse în dezordine. O plasă mare de pescuit și un colac de frânghie erau aruncate pe fotoliu, iar un acvariu plin cu buruieni de mare zăcea pe podea.

Lancaster eliberă fotoliul și-i făcu semn să ia loc. El nu dădu semne că ar regreta deranjul. Clare se gândi că nu avea asemenea obiceiuri.

– Mă tem că mașina de scris este un model cam vechi, spuse el arătând spre o mașinărie imensă așezată pe o masă lângă geam. După ce a plecat fosta mea secretară, am scris mai multe notițe. Cred că în primele zile poți să le rescrii, înainte să începem prima schiță. Scrisul meu este destul de citeț, dar dacă nu înțelegi ceva, te rog să mă întrebi. Unele nume latine sunt un pic dificile.

El luă o pipă dintr-un vas de pe șemineu și o umplu cu tutun dintr-o pungă de piele pătată.

– Vei vedea că eu lucrez în salturi. Depinde foarte mult de vreme. Cât timp durează vremea frumoasă, voi fi afară pe mlaștină aproape toată ziua, dar când plouă vom recupera tot ce ne-a rămas în urmă.

– Dar corespondența dumneavoastră, domnule Lancaster? întrebă Clare. Am înțeles că vreți să mă ocup și de asta?

– Nu este mare greutate. Dacă voi avea vreo scrisoare de afaceri, am să ți-o dictez după micul dejun. Pe urmă, poți să o duci la poștă până la ora patru, când ai timp. Ah, încă ceva. Pregătesc pentru luna viitoare o lucrare pentru Societatea Ecologică Britanică. Va trebui scrisă și va trebui multiplicată în câteva exemplare. Asta cred că este tot. Vom servi cafeaua în sufragerie.

Jenny se culcă la opt si jumătate și curând după aceea, Clare se retrase și ea. Șeful ei îi deschise ușa, iar ei i se păru că văzuse o ușoară dezamăgire în ochii lui. Cu siguranță, deoarece fusese nemulțumit de fosta domnișoară Bunberry, acum era precaut în privința secretarelor și implicit și a capacității ei.

În camera ei Clare se schimbă într-un capot de casă și se ghemui în scaunul de sub fereastră. Se apucă să-i scrie fratelui ei despre sosirea la Creek House.

Hal era fratele ei geamăn, cu 20 de minute mai mare decât ea. El fusese plecat în Kenya în ultimul an, dar își scriseseră în mod regulat, deoarece între ei era o legătură foarte puternică. Părinții lor muriseră într-un accident de mașină când ei erau încă mici. Clare și Hal se duseseră să stea la Londra, cu o mătușă necăsătorită, până la maturitate, când puteau să-și asigure singuri existența – el ca inginer civil și ea ca secretară.

"Casa are vederea către un golf și o întindere vastă de pământ mlăștinos", scria ea. "Este o minunată liniște și pace după Londra. Aud foșnetul mării din depărtare. Acesta este deocamdată un post temporar, dar nu mă voi întoarce la Londra decât dacă voi fi nevoită".

Făcu o mică pauză, uitându-se prin cameră. Deja se simțea ca acasă și în mod ciudat în siguranță cum nu se mai simțise niciodată de când ea și Hal trebuiseră să părăsească ferma din Somerset, în urma accidentului tragic.

Când își anunțase fostul șef că vroia să plece și-i spusese despre noul post, el o considerase nebună.

– Dar ce ai să faci după cele patru luni, domnișoară Drake? o întrebă el, cu regretul că pierdea o secretară care era și eficientă, și discretă, și drăguță.

– Nu știu, recunoscu ea. Îi era imposibil să-i explice dorința bruscă de a locui la țară, într-o atmosferă calmă și foarte destinsă.

Acum, când briza mării adia și o auzea prin fereastră, iar refluxul umplea golful, era convinsă că a făcut bine că venise.

Ea termină scrisoarea și era atentă la liniștea nopții. O ușă se deschise brusc, iar râsul doamnei Lancaster plutea în aer.

Clare își aprinse o țigară și își fixă ca obiectiv să meargă a doua zi în sat să-și cumpere o piatră pentru brichetă. Vocea lui David Lancaster îi atrase atenția. El spusese sec:

– Ei bine, acum că este aici va trebui s-o acceptăm, dar este pentru ultima dată că îl rog pe James să-mi găsească o secretară.

– Dar dragă David, este simpatică! răsunară clar în noapte cuvintele doamnei Lancaster. Are un păr bogat minunat și niște ochi strălucitori!

– Poate fi cheală și chioară, din partea mea. Eu vreau eficiență – nu strălucire! adăugă el repede.

– E un nonsens ce spui. Te plângeai mereu că doamna Bunberry era dințoasă. Faptul că această fată este foarte atrăgătoare, nu înseamnă că este ineficientă. Pare să fie și foarte inteligentă și capabilă, replică matușa lui.

Clare nu intenționase să tragă cu urechea, dar tonul critic a lui Lancaster o supără. Vru să închidă geamul, dar se opri pentru a auzi răspunsul lui.

– Mă intrigă ce a adus-o aici, spuse el.

– Cu greu se poate aștepta să găsească un soț într-un loc precum Clint, deși îndrăznesc să spun că poate încerca atunci când îl va întâlni pe Paul Mallinson.

– Nu trebuie să fii supărat, David. Știi doar că nu toate femeile sunt la fel. Cred că este o fată deosebită. A spus că a fost crescută la țară, deci este normal ca ea să-și dorească să plece departe de Londra. Măcar dă-i o șansă să arate ce poate, spuse doamna Lancaster cu reproș.

– Dacă mâine îmi va scrie prost însemnările, o voi trimite înapoi și îmi voi continua munca singur, spuse el.

Clare închise geamul. Buna ei dispoziție se risipi și avu o senzație neplăcută pentru omul care o catalogase atât de repede. Avu un impuls de moment să coboare și să-i spună că o să ia prima mașină și se întoarce la civilizație. N-avea decât să-și scrie cartea bătând la mașină cu două degete. După aceea, se gândi că era mai bine să stea și să-i arate că deși avea părul roșcat, nu era fără creier și nu era la vânătoare după bărbați. Încă supărată de critica lui nedreaptă, ea se duse la baie să se spele pe dinți.

Când se întoarse în camera ei, o găsi pe Hilda, care îi adusese o cană cu ciocolată caldă.

– M-am gândit că asta te poate ajuta să te odihnești într-un pat străin. Nu pentru că acest pat n-ar fi confortabil, dar sunt unele persoane cărora le ia o zi – două pentru a se obișnui cu noul pat, spuse ea pe un ton plăcut.

– E foarte drăguț din partea ta, spuse Clare, mișcată de acest gest.

Hilda o privi lung.

– Ești cam palidă, domnișoară. Asta nu este de mirare având în vedere că vii de la Londra. Nu știu cum pot trăi oamenii în poluarea aceea. Tonul ei acuza că Londra era acoperită permanent de o ceață deasă.

– Nu ești cumva la un regim dintre acelea fără sens, sper? o întrebă ea suspicioasă.

– Nu, am o poftă enormă, îi răspunse Clare zâmbind.

Hilda mormăi ceva, puțin neîncrezătoare.

– Ei bine, îți spun noapte bună. Micul dejun este la ora opt, dar domnișoara Jenny se trezește întotdeauna cum dau zorile. Ea îți va aduce o

cană cu ceai în jur de șapte și jumătate. Baia va fi liberă, deoarece domnul David se bărbierește la ora șapte, iar doamna Lancaster ia micul dejun în cameră.

– Noapte bună. Mulțumesc încă o dată pentru ciocolată, spuse Clare.

Se urcă în pat și sorbi băutura fierbinte și cremoasă. Se simți mai bine văzând că doamna Lancaster și Hilda o acceptau.

***

A doua zi dimineață când Clare coborî la micul dejun, îl găsi pe șeful ei citind The Times. El sesiză prezența ei și o salută. Pe urmă, se retrase din nou în spatele ziarului. Jenny mânca cereale dintr-un castron. Ea își duse degetul la gură în semn de avertisment că discuțiile nu erau dorite la micul dejun în acea casă. Era pregătit un platou mare cu șuncă și ouă. Clare servi o masă delicioasă. În timp ce își turna o a doua ceașcă de cafea, David Lancaster împături ziarul și îi spuse:

– Vei găsi notițele despre care ți-am vorbit pe biroul meu, domnișoară Drake. Vei găsi niște hârtie pentru mașina de scris în fișet. Voi fi aici la prânz, așa că dacă vei avea întrebări, le putem discuta atunci.

– Pot veni cu tine? îl întrebă foarte dornică Jenny.

– Cred că da, năzdrăvano, se strâmbă el cu indulgență.

Clare își făcuse deja patul și își aranjase camera, așa încât se duse direct la birou. Pentru a găsi hârtia de scris, a trebuit să răstoarne totul in fișet. A decis că cel mai bine era să reorganizeze biroul înainte să transcrie îngrijit notițele scrise pe care Lancaster i le lăsase pe birou.

Peste o oră, camera era aproape de nerecunoscut. Biroul era gol, excepție făcând o scrumieră și o agendă. Sertarele fișetului se închideau cu ușurință iar conținutul lor era aranjat cu grijă. șterse praful de pe rafturile cărților și curățase pervazele geamurilor. Chiar și șemineul, care fusese înfundat cu chibrite folosite, era acum curat.

Hilda rămase uimită când intră în cameră aducând o ceașcă cu cacao și fursecuri proaspete cu unt.

– Pe cuvântul meu domnișoară, ce-ai făcut aici? exclamă ea.

– Totul arată foarte diferit… ca scos din cutie!

– A fost ceva de lucru, cu siguranță, spuse Clare cu satisfacție.

– Nu știu ce va zice domnul David. Niciodată nu m-a lăsat să fac curățenie aici – în afară de a aspira covorul din când în când. A înnebunit când domnișoara Bunberry i-a aruncat niște hârtii care-i trebuia, remarcă Hilda.

– Poate înnebuni cât vrea din partea mea, spuse Clare ușor iritată. Nu pot lucra confortabil în mizerie. Asta este.

În timp ce bea cacao, își făcea lista cu cele necesare. Atunci, o umbră se apropie de scaunul ei și auzi o voce spunând:

– Bună, cine ești tu?

Ea se uită nedumerită. Un bărbat plin de el îi zâmbea prin fereastra deschisă.

– Sunt noua secretară a domnului Lancaster.

– Adevărat? Intrusul păru amuzat. David crede cu siguranță în diversitate. Este cumva pe acasă? Brunetul o cercetă cu privirea.

– Este afară, pe mlaștină împreună, cu Jenny. Să-i transmit un mesaj? întrebă politicos Clare.

El dădu din cap.

– Nu este important. Crezi că Hilda mai are o cacao și pentru mine?

– Da, cred că da, spuse ea nesigură.

Indiferent cine era, era cu siguranță foarte apropiat de șeful ei.

– Nu vreți să intrați?

Pentru a răspunde, se apropie de pervazul geamului, arătând că purta pantaloni de călărie.

– Mă duc s-o întreb pe Hilda, spuse Clare.

Hilda avu o cană de cacao să-i ofere domnului. După descrierea lui Clare, ea îi spuse că vizitatorul era domnul Mallinson, din Hall.

Când Clare se întoarse, el stătea pe birou fumând.

– Cum vă cheamă? întrebă el. Eu sunt Mallinson, Paul Mallinson.

– Clare Drake.

Așadar, acesta era bărbatul cu două mașini, un majordom și o tabacheră de aur! Era cu siguranță atrăgător în felul lui lipsit de griji și oarecum nonconformist. Părul îi cădea pe frunte având o frizură băiețească și avea o gură mare, mobilă.

– Când ai venit? întrebă el.

– Ieri.

Ea puse lista de necesități în buzunar. Puse hârtie și plombagina în mașina de scris, pregătindu-se de lucru.

– Ce poate să aducă într-un loc retras ca acesta, o fată ca tine?

– Pare mai degrabă un sat atractiv, răspunse Clare.

– Cu alte cuvinte, motivele dumitale nu sunt treaba mea, spuse el amuzându-se. După ce vei sta aici o săptămână, vei vedea că în locuri precum Clint, noi avem o curiozitate fără margini. Nimic altceva, decât bârfă.

– Mă tem că nu voi da apă la moară, spuse Clare.

– Nu sunt așa de sigur. Ochii lui erau plini de admirație.

– Numai simplul fapt că ești tânără și simpatică este de-ajuns ca oamenii să bârfească.

Era evident că domnului Mallinson nu-i trebuia prea multă subtilitate pentru a stârni bârfa satului, se gândea Clare. Ea îi zâmbi fermecător și-i zise ferm:

– Dacă v-ați terminat cana cu cacao, să știți că am o mulțime de treabă. Îi voi spune domnului Lancaster că l-ați căutat.

El fu un pic uimit de această invitație politicoasă de a pleca, dar nu era genul să se șocheze așa încât plecă bine dispus.

După ce el plecă, Clare se apucă de scris în viteză. Până la douăsprezece și jumătate, transcrise și aranjă cu grijă cinci pagini de notițe. Fiind mulțumită de munca ei de dinainte de masă, urcă să se relaxeze. Când coborî, doamna Lancaster era în hol, fiind uimită de câteva scrisori.

– Aici erai, draga mea. Hilda mi-a spus că munceai din greu, așa că nu te-am deranjat. Am înțeles că Paul a trecut pe aici. Ce părere ai despre el?

– A fost simpatic, spuse Clare neconvingătoare.

Doamna Lancaster îi aruncă o privire obiectivă.

– Nu pari convinsă de ce spui.

– Nu sunt foarte bună să apreciez oamenii la prima vedere, spuse Clare.

– Problema lui Paul este că nu are nimic de făcut, spuse doamna Lancaster în timp ce mergeau în sufragerie pentru a servi prânzul. El are o mulțime de bani și își trăiește viața într-o totală relaxare. Nu este bine pentru un bărbat de vârsta lui să trăiască așa. Îi trebuie o soție.

– Nu m-aș fi gândit că îi este așa de greu să găsească una de vreme ce îi merge așa de bine, comentă Clare.

Doamna Lancaster râse și spuse:

– Ah, peținorii locului au încercat să-l prindă de mult. Poate că este sălbatic, dar nu este prost.

Nu poate fi prins de cineva care se uită la contul lui din bancă. Parcă se apropie Jenny, venind din grădină.

Jenny intră foarte entuziastă, deoarece găsise o bucățică de chihlimbar pe plajă.

– Unchiul David îl va șlefui pentru mine, anunță ea, arătând comoara ei.

– Cum te-ai descurcat cu notițele mele? o întrebă Lancaster pe Clare în timpul prânzului.

– Nu am avut dificultăți, mulțumesc. Probabil veți dori să verificați ce am făcut înainte să continuu? răspunse ea cu răceală.

– Să nu uiți că mi-ai promis că mă duci să navighez în după-amiaza asta, îi aminti Jenny nerăbdătoare.

– Bine. Începem imediat după ce vorbesc un pic cu domnișoara Drake.

– Domnul Mallinson v-a căutat în dimineața asta, dar nu v-a lăsat nici un mesaj, spuse Clare.

– Da, n-a pierdut prea mult timp, spuse Lancaster în timp ce făcea un gest discret de dezaprobare către matușa lui.

Deși nu prea înțelegea remarca, expresia de dezacord de pe fața doamnei Lancaster arăta că nu era de aceași părere. Acest lucru confirma impresia lui Clare că Lancaster era un om dezagreabil. Expresia feței lui era arogantă și trăda o anumită duritate, chiar brutalitate. E drept că atunci când zâmbea către

Jenny, întreaga lui expresie se schimba și putea fi luat drept un om simpatic și plin de umor.

În timp ce ceilalți serveau desertul, Lancaster se scuză și se retrase în birou.

O clipă mai târziu, se auzit un lung șir de înjurături venind de pe hol. Pe un ton extrem de furios, el îi ordonă lui Clare să-l urmeze.

Capitolul 2

– Ce naiba vrei să spui prin rearanjarea camerei? întrebă furios Lancaster, când ea apăru în ușă.

– Am presupus că ați vrut ca eu să o aranjez, domnule Lancaster, spuse ea calm.

– Oh, chiar ai făcut-o! Bine, dacă vrei să îți păstrezi acest loc de muncă, trebuie să nu mai presupui lucrurile, spuse el tăios. Pot să întreb unde ai pus hârtiile pe care le-am lăsat pe cămin?

– Sunt în al doilea sertar al fișierului, răspunse Clare.

– Foarte eficient! Acum, presupun că de fiecare dată când o să caut ceva, va trebui să te întreb pe tine unde este, spuse el sarcastic

– Cu siguranță, acesta este motivul pentru care aveți o secretară, domnule.

El o fulgeră cu privirea.

– Știam unde erau toate înainte să începi curățenia ta artistică. și nu-mi mai spune "domnule", în stilul acesta infatuat.

– Dar eu nu știam unde erau toate, sublinie ea.

Ochii lor se întâlniră și iritarea dintre ei îi scânteie ca un curent electric. Amintindu-și remarcele compromițătoare pe care le auzise întâmplător de la geamul dormitorului ei cu o noapte înainte, toate acestea erau prea mult pentru o fire rușinoasă cum era Clare. Din fericire, doamna Lancaster intră în cameră chiar în acel moment.

– Sfinte Dumnezeule, biroul arată chiar locuibil, spuse ea.

– Femeia aceea, Bunberry, avea o lipsă gravă de metode. O scotea din minți cu dezordinea ei pe biata Hilda. După cum văd, tu vei fi foarte folositoare pentru casă, draga mea.

La acestă remarcă puțin neplăcută, simțul umorului lui Clare calmă totul.

– Dacă însemnările sunt satisfăcătoare, domnule Lancaster, încep să dactilografiez restul, spuse ea.

El aruncă o privire prin teancul de hârtii ordonat pe care ea i-l înmânase.

– Da, se pare că sunt corecte, spuse el concis.

– De ce nu vrei să muncești în grădină? sugeră domnișoara Lancaster.

– Voi face ultimele retușuri la portretul lui Jenny, așa că nu-ți voi distrage atenția. David, vrei te rog să duci măsuța pe peluză? Se face foarte cald în timpul după-amiezii în această cameră, nu e plăcut pentru Clare să fie închisă aici în timp ce noi ceilalți ne bucurăm cu toții de soare.

Fără să scoată un cuvânt, Lancaster ridică măsuța și o duse prin hol. Clare nu putea să-și dea seama după fața lui dacă mai avea ceva de comentat asupra subiectului curățeniei. Acum cel puțin își va cunoaște adversarul, dacă va încerca s-o terorizeze, gândi ea

Era plăcut să stai la umbra fagului cu domnișoara Lancaster în apropiere lucrând pe șevaletul ei – picta fundalul, așa că absența modelului nu o stânjenea – și Josh se răsucea în somn pe lângă gard. Biroul lui Clare din Londra avea vedere către firma Strand și persista continuu zgomotul traficului și mirosul înțepător al gazelor evacuate. Acum, eliberată de oraș, simțea o stare de simpatie pentru milioanele de oameni care erau obligați să trăiască în mijlocul învălmășelii din timpul aglomerației la orele de vârf.

Gândurile ei zburau spre întâlnirea furtunoasă pe care o avusese cu angajatorul ei. Nu era cazul să-i suspecteze capacitățile, concluzionase ea. El părea în schimb să aibă unele obiecții personale în ceea ce o privea.

Clare știa că era o tânără atractivă. Atât ea cât și Hal moșteniseră părul roșcat și ochii căprui deschis de la mama lor, o irlandeză de o frumusețe izbitoare care-și sacrificase cariera de cântăreață strălucitoare pentru căsătoria cu Charles Drake, un fermier sărac. Deși moartea lor fusese o lovitură puternică pentru copiii lor, Clare era convinsă că era mai bine că muriseră

împreună. Părinții ei împărtășiseră acea armonie minunată care ilumineză câteodată o căsnicie și ar fi fost iremediabil pierduți unul fără celălalt.

Animozitatea profundă a lui David Lancaster n-o enervase, pentru că ea nu acceptase niciodată, ca multe alte fete, admirația masculină ca ceva ce i se cuvenea. Câteodată simțea un curios sentiment de vină din cauza aspectului ei și în sinea ei nu era liniștită.

Nu cu mult timp în urmă, un bărbat care-l plăcea, dar pe care nu-l iubea, o acuzase că era o escroacă.

– Ești rece ca o piatră, Clare, îi spusese nervos. Fața ta este ca o floare, dar eu cred că n-ai deloc inimă.

Supărată din cauza distrugerii prieteniei lor – n-ar fi ghicit că Stephen se îndrăgostise de ea – se enerva de multe ori din cauza afirmațiilor lui aspre. Era oare rece – incapabilă să iubească? Era adevărat că, la douăzeci și șase de ani, se crezuse o victimă a acestei emoții confuze, dar atunci fusese o relație scurtă și nesatisfăcătoare. Unii bărbați pe care-i cunoscuse ar fi fost niște soți excelenți, dar nu treziseră în ea decât simpatie și respect. Ea nu experimentase niciodată emoția sălbatică, tumultuoasă, cântecul inimii, despre care atâția poeți scriseseră.

Hal, care urmărea mereu și era urmărit de către sexul opus, o necăjea în legătură cu asta.

– Aștepți prea multe, bătrânico, spunea el afectuos. Dragostea nu este o emoție care cutremură lumea. Este un joc. O iei prea în serios. Fă o schimbare, nu te mai stăpâni. Clare dădea afirmativ din cap.

– Nu pot să flirtez cu nerușinare, cum faci tu. Pe de altă parte, uită-te la mocirla în care intri – ca atunci când erai logodit cu două fete deodată.

El continua să zâmbească:

– Da, a fost mai degrabă o eroare tactică. Mă întreb dacă încă mai scrâșnesc din dinți, săracele.

Aducându-și aminte de conversație, cum stătea în grădina din Creek House, Clare zâmbi. Hal era un incorigibil frângător de inimi, dar avea atâta farmec încât până și fetele pe care le conducea voios prin grădină nu reușeau niciodată să-l deteste sincer.

În jurul prânzului, Hilda aduse o cană mare cu limonadă și un platou cu sandvișuri cu castraveți. Domînșoara Lancaster își puse deoparte paleta de culori și spuse:

– Cred că meritǎm o pauză de zece minute. Vino și spune-mi ce crezi despre pictura mea.

– Nu știu prea multe despre artă, spuse Clare drept scuză.

– Vai de mine, aceasta nu este artă. După părerea mea, Arta cu A mare este o veritabilă pălăvrăgeală. Pictez pentru că îmi place, spuse bătrână doamnă amuzată.

– Dar este foarte frumoasă..... exact ca Jenny! spuse Clare, studiind tabloul.

– Da, cred că am surprins expresia răutăcioasă. Cred că un portret ar trebui să fie ca cel care pozează. În zilele noastre, multe dintre ele abia pot fi recunoscute.

– Ați pictat dintotdeauna? întrebă Clare.

– Nu, am început să mă ocup în timpul războiului. M-a ajutat să-mi mențin un echilibru în viață. Bineînțeles, ca fată tânără desenam naturi moarte și câteva acuarele anemice. În vremea aceea era considerată o realizare adevărată pentru o femeie tânără. Ah, cât mi-aș dori să fiu tânără în acest vremuri progresiste, când o femeie poate să facă ceea ce își dorește! Acum cincizeci de ani viața era îngrozitor de plictisitoare pentru noi, să știi. Stăteam și așteptam soți – o ocupație destul de deprimantă. În cele din urmă n-am mai rezistat și am fugit în India, ca misionar. Familia mea era îngrozită, erau pe deplin convinși că mi-am luat lumea în cap.

Bătrâna doamnă zâmbi, aducându-și aminte.

– Nu am regretat niciodată, spuse ea blând. Pe moment, cum gândurile ei zăboveau în trecut, o ciudată, aproape tânără strălucire lumină fața ei ridată, și Clare se întrebă oare ce amintiri stârnise acea expresie fugară de o mare fericire.

– Acum trebuie să cobor în grabă la cutia poștală, spuse vesel domnișoara Lancaster.

– Pot să merg eu în locul dumneavoastră?

– Mulțumesc dragă, dar o mică plimbare îmi va face bine. Sunt în pericol de a deveni o bătrână grasă. Vino Josh, leneșule!

Clare râse. Figura grațioasă și mersul voios al domnișoarei Lancaster erau greu de asemuit cu vârsta ei, și dacă peste zece ani, ar fi fost obligată să ia un scaun cu rotile, ar fi fost probabil un model cu aburi cu o viteză periculoasă în schimbarea direcției.

La patru și jumătate, Clare își termină însemnările și intră înăuntru, s-o întrebe pe Hilda dacă putea face o baie înainte de cină. Tocmai își vâra părul sub casca de baia când domnișoara Lancaster bătu la ușă:

– Paul Mallinson ne-a invitat la cină. Vrea să vii și tu, draga mea? Nu este o chestie formală – poți să te îmbraci cu orice rochie. Nu te grăbi, nu plecăm până la ora șapte.

În timp ce se îmbrăca, Clare îi auzi pe David Lancaster și pe Jenny întorcându-se acasă. Se întrebă dacă el va fi de acord ca ea să fie inclusă în invitația pentru cina de la Hall. Poate ar fi trebuit să-și prezinte scuzele.

– Ei comedie, arăți magnific, spuse Jenny pe când cobora scările.

– Mătușa Leo și unchiul David se schimbă, și eu voi merge cu Hilda să-și viziteze sora. Este o rochie nouă?

– Nu, este veche, spuse Clare. Era atentă cu îmbrăcămintea ei, și de obicei purta alternativ fuste și jerseuri sau rochițe simple dar elegante din in. Dar această rochie – cu talie subțire, un șantung cafea cu lapte cu o eșarfă largă din mătase de culoarea topazului – era peste măsură de extravagantă. Avea o simplitate minimă și o croială perfectă pentru un model, iar culoarea pală contrasta cu părul ei. Purta o brățară de topaz și cercei asortați care aparținuseră mamei sale .

– Ai avut o după-amiază plăcută?

– Nemaipomenită. Unchiul David m-a lăsat să țin cârma tot drumul, spuse Jenny, înfulecând o banană

– Ai vreun frate sau soră, Jenny?

– Nu încă. Mămica așteaptă un bebe, acum. Trebuie să se nască în septembrie, deci probabil va veni acasă de Crăciun sau dacă nu, voi merge eu în Bangkok, să-l văd. Tu ai?

– Da, un frate geamăn. Este în Africa.

– Și sunteți identici?

Clare încuviință cu capul.

– În afară de faptul că fratele meu este mai înalt și are mustață.

La sunetul pașilor care veneau în jos, se opri pentru moment și își termină banana.

Într-un costum gri obișnuit și cu o cravată închisă, David Lancaster tot reușea să arate ca un bărbat a cărui viață se consumase în aer liber.

– Am terminat însemnările, domnule Lancaster, spuse ea.

– Bine. El îi observă rochia.

– N-ai nimic să pui pe deasupra? Josh lasă păr peste tot în mașină.

Surprinsă că îi observă înfățișarea, se duse sus să-și ia o manta.

Nu mult după ora șapte, văzându-le plecate pe Hilda și pe Jenny în satul învecinat, porniră spre Hall. Mașina era un model vechi care scârțâia și gemea protestatar pe când mergeau prin sat.

Se clătinau pe piatra drumului și pufăiau încet în sus pe o alee mărginită de un uriaș smârdar plin de flori liliachiu și roșu-intens. Hall era un conac în stil Georgian, cu un portic de piatră impresionant sub care era parcată o mașină la fel de rablagită ca a lor.

– Ah, vicarul și Penny sunt aici, observă domnișoara Lancaster când nepotul ei o ajută să iasă din mașină.

– Bună seara Henderson. Mi-e teamă că am întârziat puțin.

– Bună seara, doamnă. Un servitor coborî pe scări.

– Domnul Mallinson este în bibliotecă, cu domnul Conyers și cu domnișoara Penelope.

Clare înțelese de ce majordomul i se păruse atât de impresionant lui Jenny. Era un personaj înalt, ireproșabil, de o vârstă nedefinită, cu un stil care unea stima cu demnitatea.

Le luă hainele și îi conduse până la bibliotecă, unde stăpânul său stătea de vorbă cu un prelat cu părul grizonant și o fată tânără.

– Bună. Am crezut că rabla voastră bătrână s-a stricat din nou, David, spuse Paul.

– Domnișoară Drake, îngăduiți-mi să vi-l prezint pe domnul Conyers, părintele nostru, iar dânsa

este Penelope Conyers. Domnișoara Drake este noua secretară a lui David, le explică el.

Pastorul Michael Conyers trăia în Clint de treizeci de ani. Traiul bogat și îndestulat îl ocoliseră întotdeauna și materialiștii l-ar fi numit un ratat. Dar el nu intrase în Biserică pentru ambiții lumești, și deși fața lui era puternic brăzdată și costumul ros la manșete, ochii lui reflectau un suflet mulțumit. Clare îl plăcu din prima clipă.

Fata lui era o fetiță roșinoasă în jur de nouăsprezece sau douăzeci de ani. În timp ce-și strângeau mâinile, o îmbujorare stânjenitoare îi scăldă fața.

– Acum, domnișoară Drake, ce ați dori să beți? Sherry? întrebă Paul zâmbind lui Clare. Deși nu făcuse nici o remarcă, ochii lui exprimau admirație pentru rochia ei.

Pe moment, merseră în sufragerie și Clare se trezi stând între gazdă și vicar. Mâncarea și vinul erau excelente, tacâmurile erau porțelan vechi de Crown Derby, pahare Waterford sclipitoare și argintărie nepătată. Admirând tandru ceașca distinsă plină de trandafiri albi în centrul mesei lustruite, Clare ghici că trebuia să existe un personal mai mare în spatele priveliștii.

Când Jenny spusese că Paul era bogat, crezuse că el era un moșier de țară înstărit.

Dar acum în seara aceasta, își dădu seama că este extrem de bogat, pentru că reușea să mențină stabilimentul acesta luxos într-o perioadă în care majoritatea proprietarilor de pământ erau paralizați de taxele de moștenire și de prețurile crescânde pentru menținerea proprietății lor. Nu era de mirare că doamnele respectabile și-l doreau ca ginere!

– Ești foarte tăcută, spuse el.

– Mă gândeam ce cămin frumos ai.

– O casă, o corectă el. Nu va fi un cămin până ce nu voi avea o soție cu care s-o împart.

– Paul, vei ține și anul acesta Balul Secerișului? întrebă domnișoara Lancaster.

– Da, cred că da. Mă gândeam dacă n-ar fi o idee bună să avem costume de bal mascat, pur și simplu de dragul unei schimbări.

– Balul Secerișului este punctul principal al vieții noastre sociale, îi spuse domnișoara Lancaster lui Clare.

– Desigur, această casă este locul perfect pentru un dans de gală. Da, cred că un costum de bal mascat ar fi destul de amuzant. Presupun că putem închiria costume, chicoti ea.

– Mai bine m-aș costuma în Vrăjitoarea din Endor, pândind în labirint.

– Oh, aveți un labirint? întrebă Clare nerăbdătoare.

– Îmi aduc aminte cum m-am pierdut o dată la Hampton Court când eram copil. Eram total panicată până când a apărut cineva și m-a condus afară.

– Destul de mulți oameni s-au pierdut la ultimul bal în labirintul nostru, spuse Paul cu o licărire malițioasă în ochi.

După cină se întoarseră în bibliotecă, și Clare încercă să discute cu Penelope Conyers, deși fata era așa de timidă încât era dificil să-i smulgi un cuvânt. Dacă ar fi știut să se aranjeze ar fi arătat chiar drăguț. Părul ei era de o nuanță cenușiu cu auriu, și avea un ten delicat aproape transparent, dar fără machiaj trăsăturile ei păreau șterse și nesemnificative. Rochia ei, de asemenea, era prea de modă veche pentru ea, și în mod clar fusese făcută de croitorul din sat. Deși Clare făcuse tot posibilul să se împrietenească, a fost o ușurare când Paul se apropiase de ele.

– Vino, am să-ți arăt labirintul. Ceilalți sunt absorbiți de o foarte plictisitoare discuție politică, spuse el.

– Nu vii și tu? o întrebă Clare pe Penelope când văzu că nu s-a mișcat din loc.

– Oh, Penny l-a văzut-o de multe ori, spuse Paul.

– De ce este atât de timidă? îl întrebă Clare pe când traversau peluza.

– Cine, Penny? N-am observat. Este tot timpul ocupată cu funcționarea parohiei pentru tatăl ei. Presupun că se va căsători într-una din zile cu un diacon, și va continua munca împreună cu el.

Labirintul se afla în spatele grădinii ascunse de trandafiri, și pe când Paul deschidea poarta și pășeau pe prima alee, el spuse:

– Sper că nu ești nervoasă?

Ea se uită scrutător la el.

– N-am mai fost aici de multă vreme și poate am uitat ieșirea, se explică el, tachinând-o din ochi.

– Astă-seară arăți mai puțin aspră și operativă. Azi dimineață am fost destul de uimit din cauza ta. Atătai atât de gravă pe când stăteai în spatele mașinii de scris. Cum te înțelegi cu David?

– Munca este foarte interesantă, răspuse Clare evaziv.

– Este un tip bun, dar prea serios, continuă Paul. Trebuie să încerci să-l înviorezi. Are nevoie de influență feminină.

– Nu am fost angajată să îndrum activitatea socială a domnului Lancaster, spuse Clare.

Ieșiră din labirintul aleilor înguste spre centrul labirintului, unde se găsea o bancă de lemn lângă un iaz mic cu caras-auriu. Lumina caldă aurie a soarelui de după-amiază strălucea pe suprafața apei și formele scânteietoare pluteau grațios dedesubt.

– Sunt și acum nedumerit, de ce o fată ca tine vine să lucreze aici. Nu-i așa că nu fugi de o aventură sentimentală nefericită? întrebă Paul pe când se așezau.

Clare râse și negă din cap:

– Dacă vreți să știți, domnule Mallinson, mi-am dorit să trăiesc la țară câtva timp. Este atât de simplu.

– Mi se pare foarte ciudat, spuse el. Te vei plictisi de moarte într-o săptămână sau două.

– Nu cred. Pot merge să înot și să mă plimb.

– Păi atunci, ai putea să mă iei pe mine ca însoțitor, o sfătui el. Nu se știe niciodată ce caractere respingătoare vei întâlni în acest loc uitat de lume.

– Vorbești ca mătușa mea Constance, spuse Clare. Îmi dădea tot timpul avertismente groaznice despre pericolul excursiilor de la țară. Ar trebui să ne întoarcem.

Mai este puțin și soarele apune.

– Îți este frig? Uite, ia sacoul meu.

Nici nu apucă bine să protesteze, că el își dădu jos sacoul și i-l puse pe umeri.

– Vei fi liberă duminică, nu-i așa? o întrebă. David nu te poate ține la ocnă șapte zile pe săptămână. De ce nu vii cu mine să navigăm? O voi ruga pe menajera mea să ne pregătească un picnic.

– Nu știu dacă ...

Paul îi tăie vorba.

– Te voi suna sâmbătă seara în cazul în care vremea arată înșelătoare, spuse el ferm. Adu-ți un costum de baie cu tine. Sunt niște curente rele de-a lungul acestui litoral, și dacă îți voi arăta cel mai bun loc să faci baie, nu ți se va întâmpla nimic.

Pe când părăseau labirintul, Clare văzu că ceilalți stăteau pe terasă. Crezu că vede o licărire glumeață în ochii domnișoarei Lancaster când urcau scările, și în acel moment și-ar fi dorit să nu poarte sacoul lui Paul.

Puțin după ora zece, au plecat spre casă

– Nu uita de întâlnirea noastră de duminică, îi reaminti Paul pe când îi conducea la mașină.

În dimineața următoare, cerul era mohorât și Lancaster începu lucrul la prima parte a cărții sale. El dicta încet, concentrându-se puternic, corectându-se din când în când. Apoi o ruga pe ea să recitească un pasaj în timp ce el asculta, uitându-se pe fereastră.

Pe la mijlocul dimineții, Hilda aduse într-o cană cacao și Lancaster își umplu pipa.

– Poți să fumezi dacă vrei, îi spuse lui Clare pe când ea îi înmâna o ceașcă.

– Nu, mulțumesc. În timp ce bea cacao, ea răsfoia paginile de pe foile stenografiate, verificând printre însemnări.

– Găsești că este foarte plictisitor? întrebă el.

– Deloc, răspunse ea politicos.

– Presupun că nu ești în mod deosebit interesată de viața plantelor.

– Nu am studiat așa ceva înainte – cel puțin, nu plante de coastă. Știu aproape toate florile de câmp uzuale. Fața ei se înmuiase la amintirea albumului mare cu colțul îndoit în care ea și Hal lipeau și etichetau ierburi și

flori pe care le găseau pe gardurile vii. Ce fericiți erau cățărându-se prin provincie, cu cățelusul lor corcitură, Dickens, gâfâind în spatele lor.

Ea oftă și își dădu seama că Lancaster o privea, își puse repede ceașca înapoi pe tavă și se pregăti să-și continue munca.

Pe la prânz, cerul se înseninase și el îi spuse că va fi afară toată după-amiaza.

– Nu îmi va lua mai mult de o oră să transcriu aceste însemnări. Mai doriți să fac și altceva? întrebă Clare.

– Nu, nu mai este nimic de făcut. Apropo, noi de obicei mergem sâmbetele la Norwich, dacă vrei să faci unele cumpărături. Firește, duminicile le ai libere.

Ea îi mulțumi și aproape ajunse la ușă când el o chemă înapoi.

– Domnișoară Drake, ieri cred că am fost inutil de nepoliticos – în legătură cu curățenia acestei camere. De fapt, se pare că este o îmbunătățire. În orice caz, aș fi preferat să fiu consultat anticipat.

– Da, domnule Lancaster.

Clare făcu o mică pauză, să vadă dacă mai avea ceva de adăugat, și apoi se duse sus. Probabil declarația aceea succintă era modul lui de a-și cere scuze, se gândi ea amuzată.

După un mic dejun luat devreme în dimineața de sâmbătă, plecară cu toții la Norwich. Clare și Jenny stăteau pe bancheta din spate a mașinii, cu Josh între ele, care avea în jurul gâtului o zgardă stacojie și limba îi atârna în timp ce privea atent deasupra umerilor lui Lancaster.

Clare îi înaintase angajatorului ei o listă cu papetăria necesară, și el îi dăduse un cec în alb pentru acoperirea cheltuielilor. Dar ea dorea să facă și unele cumpărături personale.

– Înainte să începem cumpărăturile, hai să bem o ceașcă de cafea, sugeră domnișoara Lancaster în timp ce David parca mașina aproape de Catedrală. Apoi continuă spre Clare:

– Draga mea, dacă n-ai nici un plan special, poate mă ajuți să-mi aleg o pălărie pentru sărbătoarea de la Parohie de săptămâna viitoare.

– Jenny, presupun că vrei să mergi cu David?

– Da, te rog. Unchiule David, mergi la magazinul de arme astăzi?

Lancaster încuviință:

– Ne vom întâlni la prânz, la ora unu.

Străzile erau pline de oameni de la țară, totuși era o atmosferă intimă în centrul de cumpărături aglomerat care era destul de diferit de învălmășeala mulțimii impersonale din Strada Oxford sau din Piccadilly. Ascultând glasurile lente din Norfolk în timp ce așteptau să fie serviți în papetărie, Clare nu simțea singurătatea și sentimentul curios de izolare pe care îl încercase deseori în Londra. Își aranjă să-și ridice pachetul mai târziu în ziua aceea, și o însoți pe domnișoara Lancaster la galanteria de damă într-un magazin mare, pentru a-și alege o pălărie.

– Și tu vei avea nevoie de o pălărie, draga mea, asta numai dacă nu ți-ai adus vreo pălărie cu tine, spuse bătrâna doamnă.

– Sărbătoarea este pentru sat echivalentul curselor de cai de la Ascot, și noi toți ne dăm silința să arătăm elegant. Îmi aduc aminte că anul trecut doamna Bagshott a avut o pălărie minunată – trei păsări purpurii pe un cuib de tul verde.

Mi-a spus în taină că a aparținut mamei dânsei, dar arăta la fel de bine ca oricare alt lucru pe care-l găsești în magazinile de astăzi.

Cumpărăturile cu domnișoara Lancaster au fost o experiență minunată. Ea nu avea timp pentru complimente dezgustătoare din partea vânzătorilor, și le spunea în față ce gândea.

– Te hărțuiesc așa de tare, dragă, se confesă ea lui Clare.

– Știu ce vreau, și refuz să fiu înnebunită de o fetișcană până în 20 de ani care crede că sunt mult prea bătrână să port o asemenea pălărie în afară de cazul când ar fi o bonețică neagră. Dat fiind că ți se potrivește.... oh dragă, cinci guinee. Cam scump, chiar și pentru o pălărie!

În final domnișoara Lancaster își alese o tocă ornată cu un mănunchi de violete care îi ședea destul de bine pe părul ei alb, în timp ce Clare își cumpără o pălărie de pai de un crem pal cu o ghirlandă de mimoze în jurul calotei.

– Doamne Dumnezeule! Este aproape ora unu. Cum zboară timpul când cineva se distrează, exclamă domnișoara Lancaster.

– Cred că voi lua o gustare, spuse Clare, nedorind să-i deranjeze mai mult decât era necesar.

– Prostii. Vei lua prânzul cu noi. Ai nevoie de o masă decentă după o dimineață așa de obositoare, spuse ferm domnișoara Lancaster.

Au sosit la restaurant și au găsit-o pe Jenny într-o discuție aprinsă cu chelnerul.

– Unchiul David este la garderobă, anunță ea.

– Mătușă Leo, crezi că pot să-mi iau ca desert un Knickerbocker Glory? Costă doi șilingi dar e un preț bun și aș putea să plătesc jumătate din prețul lui din banii mei de buzunar.

– Cred că finanțele noastre o vor suporta, spuse mătușa ei.

– Ah, aici erai, David. Amândouă am fost foarte extravagante și ne-am cumpărat niște pălării încântătoare pentru sărbătoare.

– Care sunt planurile dumneavoastră pentru după-amiaza aceasta? întrebă el, aranjându-și picioarele lungi sub masă.

– Am o întâlnire la coafor, și pe urmă trebuie să-mi schimb permisul la bibliotecă, spuse domnișoara Lancaster consultându-și agenda de buzunar.

– Cu tine cum rămâne?

– Jenny vrea să meargă la parapeturile din castel.

– Poate Clare vrea să vă însoțească. Merită să vizitezi castelul.

– Vino Clare! Vom merge jos în carcerele subterane, unde torturau prizonierii, spuse Jenny cu o plăcere macabră.

– Dacă pe domnul Lancaster nu-l deranjează, spuse Clare cu modestie.

– Vino neapărat, răspunse el.

Castelul era așezat pe o colină acoperită cu iarbă în centrul orașului, zidurile sale rezistente înmuiate de secole de vânt și ploaie și veri lungi fierbinți.

Nerăbdătoare să nu piardă turul dirijat al carcerelor subterane, Jenny îi conduse prin muzeu, acolo unde un grup de turiști americani aștepta un ghid să-i conducă în adâncurile castelului.

Carcerele subterane erau reci și umede, și erau expuse numeroase cătușe ruginite și instrumente de tortură, relicve sinistre ale trecutului nemilos ale

Castelului. Clare se bucură când se întoarseră la lumină și-l urmară pe ghid în sus pe o scară circulară îngustă pe creasta zidurilor.

– Nu te uita peste margine, numai în cazul în care nu ai rău de înălțime, o avertiză Lancaster.

– Prefer să fiu aici sus decât jos în celule, spuse ea, privind atentă în jos la traficul șerpuitor de jos din stradă. Cred că am claustrofobie. Urăsc să fiu închisă în subteran.

– Da, cred că deținuții au avut vremuri macabre pe aici. Nu cu mult timp în urmă au ținut încă execuții aici, conchise el.

– Ce viață grea și înfiorătoare a fost până în secolul acesta. Când te gândești cât de mulți sărmani au fost deportați pentru furturi mărunte, spuse Clare.

Pe când coborau în jos pe scările șerpuitoare, Clare alunecă pe o treaptă uzată și-l prinse de umeri pe Lancaster, pentru a nu cădea.

– Tocurile tale sunt prea înalte pentru astfel de scări, spuse el, echilibrând-o.

– Îmi pare rău. Cred că ne-am dezechilibrat amândoi.

– Ți-ai rănit glezna?

Ea își scutură capul.

Degetele lui erau calde și puternice pe brațul ei gol, și spațiul îngust scotea în evidență înălțimea și lățimea umerilor lui. Ei îi trecu prin minte că, dacă el și-ar fi dorit ar fi putut-o bara stând nemișcat, și în mod absurd, acest gând îi dădu un fior ciudat.

Dumnezeule, ce reacție primitivă, se gândi ea.

Coborând scările în continuare, reflectă la faptul că emanciparea crescândă a femeilor, îi face pe bărbați să devină din ce în ce mai puțin protectori și viteji. În consecință, un element delicat din relația lor era în pericol să fie pierdut. Poate agresivitatea masculină a lui Lancaster stârnise în ea dușmănia.

Părăsind Castelul, rătăciră prin târgul de vite până când Lancaster spuse că este timpul s-o întâlnească pe mătușa lui pentru ceai. Josh, fiind închis în mașină de la vremea prânzului, era într-o stare violentă și se făcu de rușine în

ceainărie mușcând un pechinez care aparținea unei doamne corpolente și respectabile, scuturându-l de parcă era un ghemotoc de vată.

Ordinea fu restaurată de Lancaster, care cu o galanterie surprinzătoare, liniști stăpâna indignată a pechinezului, în timp ce Josh se retrase sub masă cu urechile pe spate și cu o expresie de pocăință umilă.

– Nu este deloc amuzant, spuse Lancaster sever, în timp ce Jenny își ascundea chicotelile după meniu.

Dar, de îndată ce câinele de salon șifonat plecă, el rânji și-i dădu voie lui Josh să iasă din dizgrație.

– Domnul Mallinson a dat telefon de două ori. A întrebat de dumneavoastră, domnișoară Drake, spuse Hilda când ajunseră acasă, pe când se așezau la cină. I-am spus că ați plecat în oraș și a spus că vă va rechema la ora nouă.

– Mulțumesc, Hilda.

Clare uitase că Paul aranjase să o sune în legătură cu picnicul. Remarcase că Lancaster se încruntase și își adusese aminte ce-i spusese el mătușii sale, în prima noapte la Creek House.

– E puțin probabil să găsească vreun soț într-un loc cum este Clint, dar îmi permit să spun că va încerca dacă îl va întâlni pe Paul.

Dacă îi place să creadă despre mine că sunt profitoare, n-are decât, se gândi ea nervos.

La ora nouă, telefonul sună.

– Presupun că este Paul pentru tine, dragă, spuse domnișoara Lancaster.

Fără să-l privească pe angajatorul ei, Clare se duse pe hol și ridică receptorul.

Capitolul 3

– Acesta nu e un picnic, este un banchet! spuse Clare, uitându-se la Paul în timp ce despacheta conținutul coșului.

Stăteau la adăpostul unei dune de nisip sub un cer senin, și nimic altceva nu-i deranja decât murmurul unei gâze prin iarbă și țipătul trist al unui pescăruș singuratic.

– O supă caldă îți va face bine după înot, spuse el, întinzându-i un bol de supă bine mirositoare.

– Hm, delicios! Faci totul în stilul ăsta?

– Cred că trebuie făcut tot ce este mai bun în viață. Cine știe, mâine marea poate să spargă canalul și să ne mănânce. Clare aruncă o omidă indiscretă cu dungi portocalii care urca pe glezna ei.

– Aceasta este o filozofie neobișnuită pentru un om de la țară, nu-i așa?

– Dar eu nu sunt un om de la țară, doar că m-am născut aici. Atunci când vine iarna, nu mă vei prinde trudind prin zăpadă. Am un apartament frumos în oraș, unde hibernez până când partea acesta de lume devine din nou locuibilă.

– Oh, într-un fel iarna este cel mai bun timp, protestă ea. Gândește-te la tufișurile înghețate și focurile arzânde și la patinaj. Nimicul și nămolul oribil și mirosul de haine ude de care ai parte în Londra.

– Gândește-te la jocurile de dame anoste și la serile lungi și plictisitoare, răspunse el evaziv. Știi că arăți ca o sirenă în costumul de baie verde și cu părul

despletit? Ar trebui să-ți porți părul mereu așa. Cocul acela de școală arată prea aranjat.

– Eu nu sunt o doamnă cu timp liber. Cine m-ar angaja purtându-mi părul despletit?

– Oricine cu capul pe umeri. David este un tip norocos. Trebuie să-l rog pe fratele lui să-mi găsească o secretară – numai dacă nu obosești să clasifici plante marine și să vii să lucrezi pentru mine.

Clare se servi cu pui și o turtiță de pateu.

– Plante marine, cum le numești tu, este ceva foarte interesant, spuse ea.

Paul privi sceptic.

– Tu ar trebui să fii manechin, nu o secretară, spuse el.

– Nimic nu-mi displace mai mult, răspunse Clare hotărâtă. O tânără pe care o cunosc a îmbrățișat cariera de modeling și după șase luni au început durerile și o indigestie nervoasă. Pare o slujbă fascinantă, dar trebuie să suporți ore în șir sub lumini fierbinți cu fotograful care face instantanee după instantanee dacă tu clipești. Nu este pentru mine, mulțumesc.

– Dar căsătoria? întrebă el. Sau nici ea nu te atrage?

Clare râse.

– Spui asta ca și cum trebuie să mă hotărăsc înainte de a fi prea târziu.

– Deloc. Mă întrebam cum ai reușit să ocolești starea de fericire până acum.

– Ei, îmi spun că este foarte bine ca mai întâi să mă îndrăgostesc. Pot să mai iau unul din pateurile acelea grozave, te rog?

– Scuze, sunt o gazdă foarte proastă. Servește-te, te rog. Așadar până acum nu te-ai îndrăgostit niciodată?

– Nu într-atât cât să mă căsătoresc. Care a fost obstacolul?

– Ce indiscret ești!

– Normal. Când o fată frumoasă spune că n-a fost îndrăgostită niciodată, atunci este vorba despre implicații psihologice profunde. Sunt intrigat. Servește-te te rog cu cafea și povestește-mi!

El își schimbă poziția pentru a-i întinde ei ceașca și rămase în spatele ei, se propti pe un cot, vântul de mare ciufulindu-i părul său frumos și îngrijit.

– Acum, spune-mi totul!

Ea zâmbi.

– Nu e nimic de spus. Este ușor de remarcat că trebuie să fii necăsătorit. Ești un celibatar convins?

Paul dădu din umeri.

– Departe de asta. Mi-ar plăcea o soție care să îmi încălzească papucii și să-mi asculte necazurile. Din păcate, nu pot găsi o fată care să mă accepte.

Fața lui fu pentru o clipă foarte serioasă și Clare se bucură că vede o umbră de tristețe în ochii lui căprui.

– Ori, ele vor să mă corectez – să mă facă să muncesc pentru a mă întreține, știi tu – sau au ochii pe contul meu din bancă, adăugă el.

– Nu ești prea cinic? sugeră ea.

– Aproape realist. Există două tipuri de femei. Cele frumoase și cele bune. Bănuiesc că într-una din zilele astea va trebui să decid care este mai puțin diabolică – a față urâtă sau o fire lacomă.

Clare privi un vapor mișcându-se încet de-a lungul orizontului. Mareea se retrăgea lăsând urme la suprafață de-a lungul plajei unduioase. Mai departe de-a lungul coastei erau multe bărăci de distracție și prăvălioare de înghețată, dar aici, cu excepția lor, malul nu era închiriat și era multă liniște.

– Să presupun că ai găsit o fată care era frumoasă și bună? spuse ea.

– Atunci, ar fi fără îndoială deja căsătorită sau complet imună la dezmierdările mele.

– Mă gândesc că ar fi mai înțelept dacă ai alege fața urâtă, spuse ea gânditoare. La urma urmei, frumusețea nu este un bun care durează, când iubești oameni ale căror fețe abia le remarci. Bineînțeles gândirea unei persoane este ceea ce contează.

Paul părea amuzat.

– Probabil, dar căsătoria nu este o relație intelectuală. Mă întreb de ce femeile se amăgesc pe ele însele cum că bărbații sunt interesați de creierele lor. N-a existat până acum niciodată o femeie care ar putea raționa logic. Ele reduc totul la termeni emoționali. Dacă un bărbat dorește o conversație serioasă, atunci merge în club sau la local.

Dacă el sperase că va trezi în ea un refuz indignat al acestei obligații, atunci era dezamăgit.

Clare spuse calm:

– Dar nu confundați voi mintea cu intelectul? Oamenii inteligenți nu sunt în mod necesar drăguți, toleranți sau spirituali. Sigur acele calități sunt de departe mai importante decât frumusețea fizică sau inteligența deosebită?

Apoi râse, dându-și înapoi o șuviță de păr care îi alunecase pe față.

– Ce discuție solemnă pentru o după-amiază fierbinte! Presupun că este prea devreme după masă ca să înotăm din nou, nu?

– Mult prea devreme, spuse leneș Paul.

– Hai atunci să căutăm ambră. Jenny a găsit chiar o bucată mare pe mal, ieri. Ea sări în picioare, scuturându-și nisipul de pe costumul de baie.

– Dacă știam că ești tipul energic nu ți-aș fi cerut, se plânse Paul în timp ce o urma pe plajă.

– Of, Doamne! Credeam că mergem să mă înveți să pescuiesc?

– Nu este suficient vânt. Aici nu merge atât de repede.

El o ajunse din urmă și-i prinse mâna într-o strângere ușoară.

Pentru o secundă, Clare se întrebă dacă ar fi înțelept să o retragă. Ea îl plăcea și se bucurase de picnic, dar nu era pregătită să se implice nici măcar într-un flirt ușor.

– Nu te îngrijora. Nu-ți fac avansuri!

Ea se înroși. Reflecta fața ei gândurile atât de transparent?

– Te-ar deranja dacă aș face-o? întrebă el.

– Aș fi dezamăgită de tine, spuse ea calm.

– Este o reacție ciudată. De ce dezamăgită?

– Pentu că nu-mi place flirtul accidental.

– Acesta este un nume Victorian drăguț pentru el. Mă suspectezi că-mi place să flirtez?

Ea râse.

– Da, puțin.

– Dar ție nu-ți place?

Clare scutură din cap și se aplecă să caute o bucățică de piatră.

El îi eliberă mâna și își aprinse o țigară.

– Știi, tu și David semănați foarte mult.

Ea îl privi, surprinsă.

– Oh Doamne! Cum adică?

– Amândoi sunteți raționali. Puritani. Viața este reală, viața este serioasă.

– Așa este, răspunse Clare.

– Că ai toate motivele să te distrezi atâta timp cât poți, sublinie el. Și flirtul este parte din distracție.

Ea atinse cu degetele o pietricică veche și perfect ovală de la valurile mareei.

– Dar nu își pierde prospețimea în felul acesta? întrebă ea. Să te joci cu iubirea, vreau să spun. Să faci un joc din orice ar trebui să fie important.

– Dacă o iei în serios, te poți răni, spuse el plictisit.

– Da ... dar și dacă o iei în serios, merită. Te va învăța mai multe despre viață.

Își dădu seama că nu vorbise niciodată despre iubire cu un bărbat – cu excepția lui Hal. Într-un fel, Paul îi amintea de fratele ei. Poate și de aceea se simțise atât de lejeră cu el imediat ce îl cunoscu. El nu avea nici o reticență, nici o toană, nimic din acele rezerve ostile care păreau să-l caracterizeze pe David Lancaster

– Mă întreb de ce domnișoara Lancaster nu este măritată? spuse ea inconștient.

– Ea este o doamnă bătrână atât de fermecătoare și trebuie să fi fost foarte drăguță când era tânără!

Paul își azvârli țigareta.

– Este mai degrabă o poveste tristă. A lucrat într-un spital de misiune în India, înainte de război. După câte se pare, s-a îndrăgostit de un doctor – un indian.

– Da, mi-a spus zilele trecute că a fost în India. Presupun că nu s-au putut căsători din cauza prejudecăților rasiale.

– Nu cred că dacă i s-ar fi întors spatele, ar fi îngrijorat-o, spuse Paul. Dar bărbatul era căsătorit. Am înțeles că era un bărbat cult – își luase diploma la

Cambridge și așa mai departe. Dar el se căsătorise foarte tânăr, una dintre acele alianțe de familii care sunt aranjate din fragedă copilărie. Bineînțeles, în vremurile acelea femeile indiene erau ținute mai retrase, așa că probabil avea foarte puțin în comun cu soția lui. Ea mi-a arătat o poză de-a lui la un moment dat. Un bărbat foarte drăguț, cu niște ochi negri pătrunzători.

– Ce cumplit pentru ea. Dar asta îmi confirmă starea pe care am avut-o față de ea. Nu este deloc înrăită că a iubit pe cineva cu care nu se putea căsători. Îmi aduc aminte acum că atunci când vorbea despre India, fața ei avea un fel de strălucire – ca și acum acolo i s-ar fi întâmplat ceva minunat, spuse Clare încet.

Se plimbară apoi fără să-și vorbească, fata gândindu-se cu compasiune la iubirea fără speranță a tinerei Leonora Lancaster cu tânărul doctor, în timp ce Paul îi privea fața.

Paul Mallinson era un cinic recunoscut. Experiența îl învățase că femeile erau șirete, avare, creaturi geloase care trebuia tratate cu prudență. Uneori le asemuia cu dihorii pe care el îi văzuse în copilărie. Trebuie doar pentru puțin timp să îți îndrepți atenția în altă parte și dinții lor ascuțiți ca niște ace ar mușca mâna care le hrănește.

El admitea că existau femei dulci și drăguțe, dar erau invariabil la fel de banale ca și budincile. Acum, privind fața ovală a lui Clare și ochii ei melancolici, se întrebă dacă era o fată iubitoare și sinceră.

El tocmai ieșise de curând dintr-o legătură furtunoasă cu o tânără ambițioasă care, având un temperament vulcanic, admisese că nu-i păsa deloc de el dar era pregătită să-l accepte pentru că era bogat. După provocarea fermecătoare a Marcelei – subtilitatea nu era punctul ei tare – el găsi aparenta lipsă de șiretlicuri a Clarei foarte atrăgătoare.

– Mă duc să-mi aduc casca de baie și intrăm iar în apă, spuse ea.

Începu să alerge, părul ei mișcându-se pe umerii slăbuți.

– Vom face concurs, strigă Paul.

O ajunse din urmă atunci când ea sosise la dune și se urcară pe nisipul moale. Râdeau când ajunseră aproape fără respirație în locul unde amenajaseră picniciul.

Era ca un copil, gândi el, cu ochi luminați și cu obrajii îmbujorați. Gura ei, curbura drăguță de la gât spre umeri și picioarele lungi și subțiri nu mai erau copilărești. Pulsul lui crescu, dar înainte s-o poată atinge, ea sări în picioare și începu să caute în geanta de plajă după casca albă.

– Anul trecut am mers la Cornwall în vacanță. Vremea a fost îngrozitoare. Nu mai m-am încălzit așa la soare de multă vreme, spuse ea.

– Vezi să nu te arzi, o avertiză el.

– Nu m-am ars niciodată. Ea își fixă curelușa de la cască sub bărbie. Încă o săptămână ca asta și voi arăta ca un țigan. Nu vii?

O cărare din pietricele fine conducea către malul apei și Clare păși cu atenție, mușcându-și buzele ori de câte ori simți ascuțimea pietricelelor.

– Este o agonie, trebuie să-mi cumpăr niște papuci de plajă.

Drept răspuns, Paul o ridică în brațe și o duse așa tot restul drumului. În ciuda unei înfățișări slabe și indolente, era surprinzător de putenic.

– Eu sunt prea grea pentru un astfel de cavalerism, protestă ea.

El o lăsă jos, cu genunchii în spuma învolburată, brațul lui întârziind în jurul taliei ei. Ochii lor se întâlniră pentru câteva clipe.

– Clare...

Ea scutură din cap.

– Nu, Paul. Nu strica ce este între noi.

– O reacție foarte măgulitoare! zâmbi el crispat.

Ea îi atinse ușor brațul.

– Îmi placi foarte mult. Hai să nu complicăm lucrurile.

El o privi cum se afunda din ce în ce mai adânc în apa verde. După aceea o văzu plonjând brusc într-un val. Apoi apăru la suprafață, râzând și scuturându-și apa de pe față.

– Vino! Este la fel de fierbinte ca ... un val o luă pe neașteptate.

Zâmbind, el se aruncă în apă.

Vântul începu să adie și cerul era acoperit cu grupuri de nori trandafirii atunci când se întoarseră navigând de-a lungul golfului.

– Fii atentă la cap! strigă Paul când schimbară cursul și senzația fu deosebită.

Clare nu mai navigase niciodată înainte cu un vas mic și simțea că era o experiență minunată. Valurile care izbeau prora, scârțâitul bărcii, mișcarea ei plană, toate combinate îi dădeau un sentiment de libertate și bună dispoziție. Îi păru rău când Paul cârmi barca în canalul nisipos, între albiile mlăștinoase mirosind a sare. Ajunseră la locul de ancorare.

– Ce spui, iei cina cu mine? Ar fi păcat să sfârșim ziua atât de devreme, spuse el în timp ce treceau pe lângă ambarcațiune spre locul unde era parcată mașina lui sport.

– Mulțumesc, dar trebuie să plec. Am promis că voi poza domnișoarei Lancaster în seara aceasta.

– Atunci, ce spui despre o lecție specială de navigație mâine noapte?

– Nu știu când voi fi liberă. Este posibil ca domnul Lancaster să vrea să lucrez.

– Dar nu ești prea încurcată, nu? întrebă el.

– Nu, bineînțeles că nu, spuse Clare, cumva indignată. Este doar pentru că orele mele de lucru sunt schimbătoare și de aceea nu pot face aranjamente precise în timpul săptămânii.

El încuviință și spuse:

– Atunci, te voi suna. Mulțumesc pentru ziua de astăzi.

Clare îl privi plecând într-un nor de praf. Se plimbă apoi pe cărarea spre Creek House, fredonând ceva ușor.

Era un bărbat drăguț. Sub acea mască a cinismului se găsea adevăratul Paul Mallinson și ea bănuia că nu era atât de nepăsător și de dezamăgit. Oh, nici o îndoială, era un crai, dar într-un fel, simțea că nu era cu totul un playboy inactiv, ducând o existență în căutarea plăcerii. Sau sunt dusă în eroare de farmecul lui? se întrebă ea. Bineînțeles că manierele lui atente și măgulirea liniștită a ochilor lui căprui n-au însemnat nimic dar o tehnică liniștită ar putea fi periculos de înșelătoare.

Drumul de edec conducea la o poartă în gardul grădinii de la Creek House și Clare găsi restul familiei stând pe peluză.

David Lancaster citea în timp ce mătușa lui moțăia, iar Jenny stătea jos pe iarbă și-l peria pe Josh.

– Bună. Te-ai distrat? întrebă Jenny, atingându-l pe Josh cu peria în timp ce el lua o bucățică neastâmpărată de pe vârful piciorului ei.

– Au fost acolo și turtițe de pui? Paul are de obicei mâncare super pentru picnicuri.

– Da, pui și prăjituri cu fructe și piersici uscate, admise Clare, uitându-se surâzătoare la expresia de copil gelos.

– Arată mai drăguță cu părul așa, nu-i așa, unchiule David? întrebă Jenny.

Lancaster își ridică ochii din carte și o măsură pe Clare de la puloverul de piersică până la șortul scurt. Ea era conștientă că părul ei zburlit după călătoria cu barca și picioarele descoperite nu aduceau deloc a femeie de afaceri.

– Trebuie să mă duc să îmi aranjez lucrurile, spuse ea în grabă cruțându-l pe el de orice comentariu asupra ținutei ei.

În următoarele săpămâni satul se află sub entuziasmul pregătirilor pentru sărbătoarea Casei Parohiale care se ținea sâmbătă după-amiaza.

Atunci când nu era ocupată cu hârtiile ei, Clare o ajuta pe domnișoara Lancaster să adune și să trieze colaborările la Elefantul Alb a cărui sarcină era pe umerii doamnei în vârstă. Vineri seara au mers la Biserică să decoreze strana. Vremea era încă fierbinte și BBC-ul previzionase valuri de călduri, așa că exista o oarecare teamă că acestea ar fi putut să ajungă până la ei.

În timp ce Lancaster însăila o fâșie de hârtie creponată de un roșu aprins în fața stranei lor, Clare și Jenny prindeau o pancartă care anunța târgul ce urma să aibă loc. Domnișoara Lancaster împreună cu un membru al comitetului de organizare erau în biroul parohului, discutând aranjamentele finale.

Tocmai atunci sosi și Hilda cu o cutie de fructe conservate în casă și fructe proaspete pentru secția de produse. Clare râse tare când își aduse aminte de remarca pe care Hilda o făcuse de dimineață.

– Care este gluma? întrebă Lancaster.

– Hilda nu este de acord ca inaugurarea sărbătorii să fie făcută de o celebritate de film, explică Clare.

– Ea mi-a spus în această dimineață că ar fi mai bine să avem o personalitate politică sau o doamnă de rang.

Lancaster zâmbi.

– Și cine este această fată? N-am auzit niciodată de ea.

– Andrea Ashley? Este destul de cunoscută. De obicei, joacă roluri de fete rele.

Atunci, Lancaster puse jos ciocanul și spuse:

– Mă duc până la Trafalgar, să beau un pahar cu bere. Apoi, ca un gând care îi trecu prin cap:

– Nu vrei să bei ceva?

– Da, aș vrea. Aici se muncește cu ardoare.

Traversară pajiștea către hanul satului. Salonașul era gol, majoritatea bărbaților preferând barul.

– Ce dorești să bei? întrebă Lancaster în timp ce proprietarul apăru după tejghea.

– Sherry? Cidru?

– Cidru, vă rog.

– Un cidru și o bere brună, George.

Se așezară pe o canapea de piele și Lancaster își aprinse pipa. Clare se întrebă dacă era plictisit pentru că acceptase invitația lui. Dacă ar fi venit singur, probabil că acum ar fi fost în bar vorbind cu fermierii sau aruncând săgeți la țintă.

Cidrul era foarte înviorător. Își aduse aminte de o zicală din West Country pe care o învățase de la un supraveghetor al tatălui ei, un om bătrân și ursuz, cu un accent din Somersetshire atât de limpede încât vizitatorii nu înțelegeau niciodată nimic din ce spunea.

– Berea după cidru face un bun călăreț, cidru după bere face un om indispus, murmură ea cu jumătate de voce.

– Unde ai învățat asta? întrebă Lancaster.

– De la un bărbat în vârstă care obișnuia să lucreze pentru tatăl meu. Mi-e teamă însă că nu ar fi fost de acord cu asta.

Ea indică paharul ei:

– Cidrul în această parte a lumii noastre se ține în butoaie și este mult mai puternic.

– Am auzit despre cum ai părăsit West Country. Am înțeles că nu-ți place Londra.

Ea îi povesti pe scurt despre moartea părinților și cum ea și Hal plecaseră să locuiască la o rudă mai în vârstă într-o piață liniștită din Kensington.

– Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine.

– A fost mai greu pentru fratele meu. Presupun că fetele se adaptează mult mai ușor. Hal avea un dezgust pentru toate. Cred că în parte, toți acei ani petrecuți cu mătușa Constanța l-au făcut să plece în Africa. El tânjea după spațiu.

– Da, pot să înțeleg aceasta. Îmi aduc aminte când eram la pension de obicei mă simțeam îngrădit. Dacă ești crescut aproape de mare, atunci îți intră în sânge, spuse Lancaster.

– Ați locuit din totdeauna aici?

El scutură din cap:

– M-am născut în Columbia Britanică. Tatăl meu era geolog și era într-o expediție de cercetare în munții Stâncoși pe vremea aceea. De obicei, mama mergea cu el afară de cazul când era vorba de vreun teritoriu dur. Atunci, ea locuia în sate, undeva aproape de amplasament. Excursia părea să fie urmărită de o piază rea. Tatăl meu a fost ucis într-o cădere de stâncă și mama a murit la nașterea mea.

– Oh ... ce îngrozitor!

Lancaster își scutură pipa.

– Am fost trimis să trăiesc cu un unchi și când bătrânul a murit, mi-a lăsat moștenire Creek House. După ce m-am întors de la Universitate, m-am stabilit aici.

– Și fratele dumneavoastră.?A trăit tot aici?

– Nu, el era deja la școala pregătitoare atunci când părinții au murit. El a fost crescut de cineva dintre rudele mamei.

– Nu semănați deloc, spuse Clare.

Lancaster zâmbi:

– James ți-ar mulțumi pentru această observație. El este un om foarte prosper. Ar trebui să ne întoarcem la lucru.

Clare își dădu seama că vorbeau de douăzeci de minute, cu o prietenie perfectă. Lancaster părea să fi uitat formalismul lui obișnuit. Acum, cunoscând câte ceva din trecutul lui, înclina să-și schimbe părerea despre el ca fiind un om mândru, arogant, disprețuitor cu oamenii mai puțin plini de ei decât el însuși.

Probabil că stilul lui venea de undeva de departe, din copilărie. Era posibil să fie chiar timid.

***

Își petrecu dimineața următoare ajutând-o pe domnișoara Lancaster să aranjeze lucrurile în strană. La miezul zilei, toată lumea se grăbea acasă pentru o gustare, pentru că inaugurarea urma să aibă loc la ora două.

Și doar puțin mai devreme se descoperise că nimeni nu adusese un porumbel – primul premiu într-una dintre competiții – de la o fermă îndepărtată și Lancaster se oferi să-l aducă el. El se întoarse când restul familiei terminase masa și Jenny se năpusti imediat afară să vadă porumbelul, care țipa protestând într-o ladă de lemn.

– Noi trebuie să plecăm de aici în jur de douăsprezece și jumătate. Unde am pus biletele pentru loterie? Sunt sigură că vom întârzia, îi anunță domnișoara Lancaster.

Apoi se grăbi urcând repede scările și murmurând ceva nedeslușit.

Lancaster schimbă o privire amuzată cu Clare:

– Există o adevărată revoluție pentru această sărbătoare, mai mult decât pentru tot restul anului, spuse el plictisit. Mătușa Leo va fi complet extenuată în această seară și nu poate să se liniștească.

– Da, dar se bucură enorm de această sărbătoare. Ea și Hilda erau într-o adevărată panică până să vii tu aici. Ele se gândeau că Josh plecase pe furiș cu friptura de pui rece pentru sanvișurile servite pe terasă la petrecere.

– Și el le-a mâncat?

– Nu. Hilda le-a pus pe bufetul din bucătărie ca să fie în siguranță și le-a uitat acolo. Trebuie să mă schimb, altfel nu voi fi gata la timp.

La sfatul domnișoarei Lancaster, Clare decisese să îmbrace o rochie încrețită de mătase de culoarea mărului verde. La început, crezuse că va fi prea oficială pentru un bazar de țară, dar bătrâna doamnă o asigurase că toată lumea îmbrăca cele mai bune haine cu această ocazie și că a purta o rochie obișnuită ar fi fost un afront la importanța acestei sărbători.

– Clare, vrei te rog să mă ajuți să schimb rochia? o rugă Jenny, vârând capul în cameră pe neașteptate.

– Oh, nu-ți lași părul să atârne pe spate? o întrebă ea pe Clare în timp ce aceasta se ocupa de nasturii ei de la rochie. Tu ești atât de drăguță!

Când copilul o luă la goană, Clare se opri nesigură în fața oglinzii. Apoi, cu un gest impulsiv, trase clama și lăsă să-i cadă părul peste față ca un văl galben roșietic. Se potrivea de minune cu pălăria cu pene pe care și-o cumpărase din Norwich sîmbăta trecută. Dar la douăzeci și șase de ani, era oare prea bătrână pentru cîrlionți?

O privire scurtă aruncată pe ceas îi arătă că mai avea doar câteva minute ca să se hotărască. Ei bine, de ce nu? Nimeni nu se va uita la ea cât timp Andrea Ashley va fi pe terasă.

Fixându-și pălăria cu un ac împodobit cu perle împrumutat de la domnișoara Lancaster, luă în grabă poșeta și coborî scările, fusta ei foșnind de-a lungul balustradei.

– Ei! arăți ca o stea de cinema, spuse Jenny admirând-o din ușa bucătăriei.

– Eu am adus mașina...

Lancaster, întorcându-se tocmai atunci din grădină, se opri uimit. Ochii lui albaștri se plimbară de la gleznele ei până la pălăria cu borurile ei întinse care îi umbrea fața zâmbitoare.

Și Clare, întâlnindu-i privirea, simți cum inima ei se oprește și o senzație neobișnuită o furnică pe șira spinării.

Capitolul 4

– ... și acum, doamnelor și domnilor, permiteți-mi să v-o prezintă pe faimoasa actriță de film care a venit tocmai din Londra pentru a deschide sărbătoarea noastră – domnișoara Andrea Ashley!

Pe când vicarul se așeză, aplauze vioaie răbufniră, urmate de fluierături de la tinerii din zonă.

Andrea Ashely aștepta până ce aplauzele încetară. Stând în centrul estradei mărginite cu ferigă, mâinile sale albe se împreunară ușor, arătând incredibil de frumoasă. Femeile din audiență se uitară lung, cu invidie la rochia ei plisată din șifon de un galben pal și la pălăria în formă de petale de culoare galben-trandafiriu ce stătea pe părul ei negru strălucitor.

Cuvântarea ei a fost scurtă, și când s-a terminat un băiețel împins de mama sa mândră, i-a înmânat un buchet de garoafe roșii.

Cu un zâmbet strălucitor, rupse o floare din buchet și o vârî în butoniera lui. Urmă o izbucnire de aplauze pe când un fotograf de la ziarul local imortaliză acest gest încântător, și după aceea urmă turul prăvălioarelor și mulțimea se împrăștie.

Pentru următoarele două ore, Clare și Jenny erau ocupate cu chioșcul Elefanții Albi.

Negoțul era rapid, cea mai neverosimilă piesă de bibelou își găsea cumpărător zelos, și fu o ușurare când domnișoara Lancaster apăru și le spuse să meargă să se distreze cât timp ea va prelua chioșcul.

Jenny alergă să obțină semnătura Andreei Ashley în caietul ei de autografe, și Clare se plimbă pe peluză până la cortul de gustări pentru o ceașcă de cafea, când Penelope Conyers o interpelă:

– Ai vrea să te speli pe mâini? Prespun că mâinile tale sunt lipicioase după atâta timp de servire.

– Da, ar trebui. N-am crezut că va fi o muncă așa de grea, spuse Clare, urmând-o în Parohie.

– Nu-i așa că domnișoara Ashley este încântătoare? remarcă Penny pe când urcau scara.

– Strașnic de fermecătoare. N-am mai văzut-o de la premieră. Ce face acum?

– Bea ceaiul cu Paul.

Clare zâmbi. Paul era pe mâini bune.

După ce își spălă mâinile în baie, Penny o invită în dormitor să își aranjeze părul.

– Trebuie să mă întorc la treabă, spuse ea.

– Găsești ieșirea?

– Desigur. Mulțumesc că mi-ai dat ocazia să mă aranjez, spuse Clare cu recunoștință.

Penny ezită de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi și se grăbi să iasă.

Pe când își pieptăna părul, Clare aruncă o privire în jurul camerei. Ea observă că în afară de un peisaj șters în acuarelă deasupra patului și o tapiserie albastră de mătase pe scrin, nu existau alte decorațiuni personale. Patul îngust de fier cu o cuvertură de un galben pal și scaunul din lemn de lângă el, îi reamintea de o secție dintr-un spital, și se întrebă de ce Penny nu avea ciudățeniile pe care majoritatea fetelor le colecționează.

Pe masa de toaletă nu erau cosmetice, nici cărți pe geam, și nici măcar o pereche de papuci lăsată sub franjurile cuverturii.

Amintindu-și timiditatea acută a fetei la prima lor întâlnire și hainele ei aiurea, Clare avu impresia că este ceva în neregulă cu stilul ei de viață. Paul îi spusese că era întotdeauna ocupată ajutându-și tatăl la parohie, dar nu era

normal ca o fată de vârsta ei să excludă toate celelalte preocupări și să aibă o cameră atât de lipsită de personalitate.

Trebuie să o întreb pe domnișoara Lancaster despre ea, gândi Clare în timp ce cobora scările.

Pe când traversa încă o dată peluza, fu acostată de o doamnă masivă în roșu.

– Ah, domnișoară Drake, veți ghici câte boabe de fasole am în acest borcan? Prețul pentru un răspuns apropiat este o sticlă de sherry, sunt sigură că vreți să vă încercați norocul.

– Da, sigur. Cât costă?

– Șase penny, dacă doriți. Și cum vă place munca cu distinsul nostru botanist? întrebă doamna în roșu, viclean.

– Oh... foarte mult, mulțumesc. Clare se întrebă cine Dumnezeu era.

– Un bărbat încântător și strălucitor în domeniul său, desigur. Admir bărbații inteligenți. Din păcate, unii membri ai comunității noastre mici – "Doamna în roșu" urmări un potențial client și se grăbi într-acolo, fără să-și termine propoziția.

Ce femeie extraordinară, se gândi Clare, urmărind-o cum se îndrepta spre un fermier cărunt care arăta de parcă nici el și nici familia lui nu aveau nevoie de sherry.

Deci, credea despre David Lancaster că este un bărbat încântător? se întrebă ea. Farmecul era ultima calitate pe care Clare i-ar fi atribuit-o angajatorului ei. Paul avea farmec până la un grad primejdios, dar să aplici acest adjectiv specific, cu implicațiile sale de prietenie degajată, era ca și cum ai spune unui alsacian fioros "cățeluș drăguț". Și totuși, lipsindu-i farmecul, Lancaster avea ceva irezistibil, într-un fel, căruia îi era greu să-i reziști, ca apropierea dulceagă a lui Paul.

Dându-și brusc seama că stătea tot acolo unde doamna în roșu o lăsase, Clare își opri șirul gândurilor și se duse spre cortul cu ceai. Firea lui Lancaster nu era problema ei. Dar pe când cumpăra un ceai dulce și tare de la soția cârciumarului, se văzu pe sine stând în hol la Creek House, privind în ochii lui David Lancaster, cu inima bătându-i neregulat ca, a unei păsări speriate.

Acum, gândindu-se la acel moment, mâna îi tremură atât de violent că aproape își vărsă ceaiul.

Cred că îmi pierd mințile, se gândi ea aiurea. N-are nici un sens. Nici măcar nu-mi place bărbatul.

Și totuși, realitatea incontestabilă era că în hol, pentru câteva secunde, cunoscuse o pâlpâire de emoție pe care n-o mai simțise niciodată. Fără să realizeze că nu-și băuse ceaiul, puse ceașca înapoi pe masă și își croi drum prin mulțime spre ieșirea cortului.

– Nu vii să vezi Competiția Genunchilor Noduroși? o trase Jenny de mânecă.

– Oh... da, dacă vrei, spuse ea cu un aer absent.

– Aș vrea ca unchiul David să încerce, spuse Jenny.

– Sunt sigură că ar câștiga, dar nu vrea să intre. Premiul este o sticlă de whisky.

Spre nefericirea fetiței, whiskyul a fost câștigat de un lăptar ai cărui genunchi nu se comparau cu cei ai unchiului David.

– Ai obținut semnătura domnișoarei Ashley? o întrebă Clare. Jenny încuviință din cap.

– Vorbea cu Paul. El i-a spus că ar trebui să facă un film despre Elena din Troia. Cine a fost ea, Clare?

Clare zâmbi:

– O frumoasă regină din Grecia.

Jenny digeră meditativ această informație.

– Deci, Paul a vrut să spună că domnișoara Ashley este frumoasă, remarcă ea.

– O remarcabilă deducție, dragul meu Holmes, spusese David Lancaster din spatele lor.

Jenny zâmbi:

– Simplu, dragul meu Watson, spuse ea cu înfumurare.

El se întoarse spre Clare:

– Ați băut ceai?

– Da mulțumesc.

– Un bărbat care vinde înghețată este lângă poartă, sugeră Jenny cu speranță.

– Doriți o înghețată, domnișoară Drake?

– Mi-ar plăcea.

– Bine. Trei înghețate, cadet Jenny. Te vom aștepta aici. El aruncă o monedă de doi șilingi către ea.

Pentru câteva minute, au stat tăcuți. Apoi Lancaster zise:

– Ce credeți despre festivalul nostru anual?

– Îmi place enorm. Jenny și cu mine ne-am uitat adineauri la Competiția Genunchilor Noduroși. A fost foarte dezamăgită că n-ați vrut să participați.

El râse:

– Cred că respectivul eveniment a stârnit scrâșnituri de dinți din partea comitetului. Unul sau doi conservatori au crezut că este sub demnitatea satului.

– Sunt sigură că nu este la fel de subversiv ca expoziția bebelușilor, spuse Clare.

– Mamele ale căror copii nu câștigă întotdeauna aruncă priviri ucigătoare campionului. Apropo,

cine este femeia cu borcanul de boabe de fasole? Tocmai o zărise pe doamna în roșu încercând să agațe alți concurenți.

– Unde? Oh, este domnișoara Bassett, venerabila noastră învățătoare. V-a bătut și pe dumneavoastră la cap să ghiciți numere?

Clare încuviință din cap:

– Se pare că este o admiratoare a dumneavoastră.

– Doamne ferește! Hai să ne ascundem după această dugheană în cazul în care ne vede și încearcă să ne vândă restul biletelor ei.

Se ascunseră în spatele cortului Institutului pentru Femei și el îi ofei o țigară.

– Domnișoara Bassett este o persoană onorabilă, dar vorbește de îți vine să-ți iei tălpășița. Trebuie să ai grijă să nu te ademenească într-una din Evenimentele ei Culturale.

Odată m-a pisat să vorbesc despre botanică.

– Oh, aici erați! Am crezut că ați plecat. Jenny alergă spre ei cu trei înghețate de vanilie.

– Cred că ar trebui să mă duc să văd dacă domnișoara Lancaster nu are nevoie de ajutor, spuse Clare după ce tremină înghețata.

– Bine.... voi veni cu tine, spuse David.

Treceau pe lângă cortul ghicitoarei când marchiza fu dată la o parte și ieși Andrea Ashley, urmată de Paul.

– Bună, spuse el vesel.

– Domnișoară Ashley, vi-i prezint pe domnișoara Drake și pe domnul Lancaster. Actrița dădu mâna cu ei.

– Ni s-a citit în palmă de către țiganca Lee. Este foarte bună, spuse Paul.

– Nu vă uitați atât de sceptic, domnule Lancaster. Pentru că mi-a spus că voi întâlni un străin înalt și brunet în viitorul apropiat și uite, sunteți aici în fața cortului ei, îi zâmbi Andrea Ashley.

– Uimitor! spuse el sarcastic.

Clare știa că dacă i-ar fi răspuns ei pe acel ton tăios, s-ar fi înroșit. Dar actrița râse pur și simplu și spuse frivol:

– Oh, știu că este un nonsens, dar este amuzant, nu credeți?

– Din păcate, unii oameni sunt destul de aiuriți să le ia în serios, spuse Lancaster.

– Și ce dacă? Nu cred că face rău nimănui dacă va crede că se va căsători cu un milionar sau că va trece oceanul. Ea îl privi cu ochii ei mari și negri provocator. Era un truc pe care Clare văzuse că-l folosea în filmele ei, și eroul din film ceda întotdeauna, imediat. Dar expresia lui Lancaster se înăspri și mai tare.

– Ghicitori, horoscop, pariuri de fotbal..... sunt toate forme prostești de evadare din realitate, spuse el răspicat.

– Ei bine, cred că acest lucru se aplică și la filme. Nu aprobați nici filmele, nu-i așa, domnule Lancaster? observă actrița glacial.

El dădu din umeri:

– Merg des la cinema, dar trebuie să remarc că filmele obișnuite sunt desemnate să apeleze la un nivel scăzut de inteligență.

– Așa este, spuse Paul vesel.

– Merg la film să mă recreez, nu să mă scald într-o dramă sumbră. Deși tonul lui era amuzant, Clare văzu o scânteie de furie în ochii lui, și știa că se înfuriase pe Lancaster din cauza criticii lui usturătoare.

– Cred că ar trebui să avansăm spre tarabă, sugeră ea în grabă.

– Atunci ne vedem mai târziu. Paul zâmbi către ea, și o conduse pe domnișoara Ashley mai departe. Era imposibil de văzut dacă ea se simțise ofensată.

– Ce încântătoare este, spuse Clare intenționat, când se depărtară de ei.

– Dacă admiri înfățișarea aceasta înzorzonată, răspunse Lancaster scurt.

– Da, o admir. Cred că este una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut vreodată.

– Și probabil rezistentă.

– De ce naiba credeți că este așa? Mă gândeam că arăta destul de natural și prietenos.

Gura lui se strâmbă disprețuitor.

– Da, o înfățișare frumoasă are un efect hipnotic asupra majorității oamenilor. Din păcate ascunde o fire mai puțin atractivă.

– Este absurd, spuse Clare tăios.

– Niciodată n-am fost de acord cu zicala că frumusețea este doar la suprafață. De ce oamenii atractivi sunt mai puțin plăcuți decât cei anoști?

– Deoarece știu că sunt atractivi, cum le spuneți dumneavoastră. Și își folosesc aspectul în beneficiul lor.

– Este o greșeală să generalizați, argumentă Clare.

– Este ca și cum ați spune că oamenii cu bărbie scurtă sunt slabi sau că oamenii grași sunt buni. Este doar un clișeu.

El nu răpunse și, iritată de expresia lui batjocoritoare, ea îi spuse:

– Nu vă plac prea mult femeile, chiar dacă sunt frumoase sau nu, nu-i așa, domnule Lancaster?

El se încruntă, și ea ghici că acuzația aceasta impulsivă îl atinsese. Pe moment, crezu că va ignora această remarcă, dar el spuse apoi încet:

– Am descoperit că femeile nu sunt foarte de încredere.

Era pe punctul de a dezminți această acuzație cu oarecare forță când își dădu seama că au ajuns la chioșcul mătușii lui. Domnișoara Lancaster vindea ultimul articol din stoc, o acoperitoare pentru a păstra ceaiul fierbinte în ceainic, împletită de culoarea mazării.

– Gata..... s-au vândut toate! spuse doamna bătrână cu satisfacție în timp ce cumpărătorul se depărta.

– Acum trebuie să verific încasările noastre și să depun banii la vicar. Se pare că ne-am descurcat mult mai bine decât anul trecut. Vreți să mă ajutați să număr banii, dragii mei? Nu vreau să pierd expoziția de bebeluși de la ora cinci și jumătate.

În după-amiaza următoarei zile, Clare se pregăti pentru o plimbare. Vroia să iasă de pe șosea și să cerceteze o potecă de câmp când un claxon puternic se auzi din spatele ei și-l văzu pe Paul în mașina lui crem decapotabilă, zburând de-a lungul drumului.

– Venisem să te iau, spuse el, oprind mașina lângă ea.

– Mi-au spus că s-ar putea să nu fi ajuns departe. Mă întrebam dacă n-ai vrea să mergem până la Sheringham?

– Nu sunt prea îmbrăcată pentru civilizație, spuse Clare, uitându-se la fusta ei din dril și la pantofii ei comozi.

Vremea era mohorâtă și își pusese un jerseu călduros vechi deasupra cămășii de bumbac.

– Arăți destul de civilizat pentru mine! Vino! Nu este cine știe ce zi și acea potecă duce doar la o carieră de piatră veche, spuse Paul, ținând ușa deschisă.

Numai când au ajuns la Sheringham și s-au instalat într-un colț liniștit al unei ceainării au început să vorbească despre festival.

– Arătai foarte încântător ieri în rochia aceea verde, spuse el în timp ce o chelneriță veni și luă comanda pentru o plăcintă caldă cu unt și prăjiturele.

– Mulțumesc. La fel de încântătoare ca domnișoara Ashley? întrebă Clare răutăcios. Spre surprinderea ei, el nu păru întrebarea cu galanteria ușoară cu care s-ar fi așteptat.

– Este o fată foarte atrăgătoare. Dar mă îndoiesc să aibă altfel de fire, spuse el serios.

– După părerea ta, caracterul este important? întrebă Clare.

– Nu prea corespunde cu remarcile tale de pe plajă de ziua trecută. Ai spus atunci că femeile sunt ori frumoase ori bune.

– Poate îmi revizuiesc ideile. De ce ai fost așa de rușinată când ne-am întâlnit în fața cortului țigăncii?

– Mi-a fost teamă că domnișoara Ashley s-a ofensat din cauza remarcelor despre filme ale domnului Lancaster.

Paul rânji:

– A fost un pic prea sincer. De fapt, ea a primit cu bucurie acest lucru. Femeile cad deseori pradă acestei maniere dure a lui.

Chelnerița le aduse ceaiul și Clare își turnă în ceașcă.

– Cum te afectează pe tine acest lucru? întrebă Paul

– Cum mă afectează pe mine ce anume?

– Atitudinea lui David, de persoană sensibilă.

– Firea domnului Lancaster nu este problema mea, spuse ea vag.

– Oh, haide, nu pretinde că ești așa de detașată. Este chiar un tip arătos, sau n-ai remarcat?

– Da, presupun că este, admise ea.

– Nu te distrage de la muncă acest lucru?

– Bineînțeles că nu. Ce absurd! Se pare că ești obsedat de relațiile emoționale ale oamenilor, spuse ea aspru.

El râse și spuse:

– Nu mai fi așa de vehementă. Te voi suspecta că îți ascunzi adevăratele tale sentimente.

Spune-mi, ce vei face când cartea lui se va termina?

– Nu m-am hotărât încă. Am un frate în Kenya, poate mă voi duce la el. Îndrăznesc să spun că îmi voi găsi de lucru și îmi place să călătoresc.

După ceai s-au plimbat pe faleză, și Paul o distra cu descrieri amuzante despre persoanele excentrice pe care le întâlnise în ultima sa vizită de pe Riviera. Era un excelent povestitor și depresia inexplicabilă ce o împinsese spre o plimbare solitară dispăru complet. În timp ce se întorceau la mașină, ochii ei erau luminați de râsete.

– Așa este mai bine. Părеai destul de abătută mai devreme, spuse el în timp ce porneau înapoi.

– Da eram, dar mă simt mult mai bine acum, spuse ea cu recunoștință. Era dificil să te simți oropsit în compania lui Paul. Nu că ar fi avut motiv să se simtă deprimată. Deși în ultimul timp, lăsând cu totul la o parte visul tulburător, temperamentul ei de obicei liniștit a lăsat loc stărilor schimbătoare de orgoliu și deprimare.

– Am auzit că domnișoara Lancaster îți pictează portretul, spuse Paul.

Clare încuviință din cap:

– Nici nu știam că este atât de greu să stai nemișcat o perioadă de timp. Problema este că ar trebui să fiu o sirenă, și ele stau în poziții foarte ciudate.

– Ți-am spus că arăți ca o sirenă. Ce porți? Costumul de baie verde?

– Nu, o ghirlandă de alge marine. Și domnișoara Lancaster va cumpăra un somon și va reproduce solzii pentru coada mea.

Văzându-i expresia, ea spuse:

– Știu că sună aiurea, dar în realitate este o pictură serioasă. Domnul Lancaster s-a prăpădit de râs când a auzit de somon și mătușa era destul de supărată. Vezi tu, vrea s-o expună la Academia regală.

– Bravo ei! Sper să am la fel de mult cuget la vârsta ei. Este permis s-o vedem înainte?

– Nu. Urăște ca oamenii să-i vadă lucrările înainte de a fi terminate. Nici mie nu îmi dă voie să mă uit.

– Care este poza? întrebă Paul. Ții o scoică la ureche sau îți piepteni părul cu un os de pește?

– Nu-ți voi mai spune nimic dacă îți bați joc, spuse Clare sever.

– Îmi pare rău, spuse el pocăindu-se.

– Nu ar trebui să fiu surprins dacă va avea mare succes. De fapt, bătrâna doamnă este un artist neașteptat de cult, și nu-mi pot imagina un model mai bun pentru Lorelei decât tine.

Văzând sclipirea răutăcioasă din ochii ei, spuse:

– Mă întreb dacă mă vei lua vreodată în serios?

– Ar trebui? întrebă ea tachinându-l.

Spre surprinderea ei, o expresie destul de sumbră traversă fața lui atrăgătoare.

Apoi, el ridică din umeri și rânji.

– Poate că nu. Dar să știi că până și craii au momentele lor de sobrietate.

Mai târziu, Clare își aminti acea remarcă.

– Te simți indispusă, draga mea? Arăți palid și abia te-ai atins de cină.

Clare abia reuși un zâmbet șters.

– N-am dormit prea bine. Cred că este din cauza vremii furtunoase, recunoscu ea.

– Da, te încearcă, consimți domnișoara Lancaster.

– Totuși, prognoza spune ploaie, deci se pare că va fi așa. Nimănui nu-i place să fie abătut într-o vreme frumoasă când anul trecut a fost foarte frig, dar trebuie să spun că această căldură excesivă este extrem de obositoare, și rea pentru organism. Grădina este de-a dreptul pârjolită.

Ea începu să compare recentul val de căldură prelungit cu sezonul uscat și musonii torențiali din India, și Clare se simți ușurată că nu se mai făcea referire la paloarea sa și la lipsa ei de apetit.

Se făcuseră trei zile de când sosise o telegramă din Kenya, informând-o că Hal a fost rănit într-un accident de motocicletă. Trei zile de tensiune și neliniște de nesuportat.

Din fericire era singură acasă când băiatul de la telegraf îi adusese telegrama. În prima fază, nu a simțit decât o stranie toropeală. Dar pe urmă, efectul total al știrii o lovise ca un pumn sub inimă, și se dusese în camera ei și se întinsese cu fața în jos pe pat. îngrijorată. Dacă Hal a murit.....

La vremea când familia se întoarse, Clare se forță să arate calm, temându-se de simpatia și grija lor dacă ar afla ce se întâmplase.

Zilele păreau interminabile și nopțile erau și mai cumplite. Dacă Kenya n-ar fi fost așa de departe! Dacă ar fi putut fi acolo, cu el!

Extenuată de lipsa somnului, așteptă a doua telegramă.... "cu părere de rău vă informăm..... Oh nu! Nu Hal! Nu singura persoană pe care o mai avea pe lume!

– Domnișoară Drake!

Ea ridică privirea, năucă; era atât de adâncită în gândurile ei, că nu îl auzise pe Lancaster intrând în cameră.

– Aș dori să mai fac câteva revizuiri la ultimul capitol, spuse el.

Ea îl urmă în birou, forțându-și mintea îngrijorată la concentrare.

Lucrară neîntrerupt o jumătate de oră până când Lancaster spuse:

– Vreți vă rog să recitiți ultimul paragraf?

Simbolurile prescurtate păreau că joacă în fața ochilor ei: "Dragă Domnule, cu referire la consignația de nuci de cocos – Ea se opri brusc. Aceasta nu avea nici o legătură cu vegetația dunelor de nisip.

– Ei bine? spuse Lancaster.

Ea își mușcă buza și spuse:

– Îmi pare rău. Nu mă concentram.

Așteptându-se la un reproș usturător, tresări când el spuse încet:

– Care este problema? Poate pot să vă ajut.

– Păi, nimic ...

– Uitați, nu v-am dictat acele prostii doar ca să vă fac să vă simțiți prost. Este clar că nu vă simțiți bine sau vă faceți griji pentru ceva.

– Sunt puțin obosită, spuse ea.

Scrâșnetul pașilor pe aleea de pietriș le distrase atenția.

– Alo, ce este aceasta? O telegramă pentru cineva? spuse Lancaster, uitându-se afară pe geam.

Inima lui Clare părea că nu mai bate. Se simți rece ca gheața și foarte slăbită. Asta este. Sosise momentul de care se temuse. Auzi soneria sunând și pașii greoi ai Hildei traversând holul. Se auziră niște murmure de voci și apoi ușa se deschise.

– O telegramă pentru dumneavoastră, domnișoară Drake.

Cu o oroare totală, se uită la plic. Trebuie să fiu calmă, se gândi ea frenetic. Nu trebuie să vadă ... "Operație reușită. Fratele dumneavoastră face progrese. Nu trebuie să vă mai temeți".

Era atât de sigură că va auzi vești proaste, că pentru câteva clipe cuvintele nu avură sens. Apoi, cu o mare ușurare care o lăsă ametită și tremurând, realiză că totul este bine. Hal nu va muri.

– Sunteți bine? întrebă Lancaster.

Ea își dădu seama dintr-o dată că el îi ținea brațul și atât el cât și Hilda se uitau la ea de parcă stătea să cadă la picioarele lor.

– Da, desigur. Nu sunt vești rele, se bâlbâi ea, copleșită de ușurare.

– Nu mi-au plăcut niciodată mesajele telegrafice. Te zguduie un pic, spuse Hilda, mormăind dezaprobator în timp ce ieșea din cameră.

– Ar trebui să stați jos, o sfătui Lancaster.

– Da cred că voi sta jos. Vedeți, așteptam să aflu; vocea ei se stinse ușor și-i înmână telegrama.

– Știați că este bolnav, nu-i așa? spuse Lancaster după ce o citi.

– Da. A mai sosit o telegramă acum trei zile. Au spus că este foarte bolnav, că nu sunt deloc speranțe.

– Draga de tine. Deci, asta era problema! Compasiunea din vocea lui o uimi.

– Cred că un păhăruț de rom îți va face bine, spuse el blând.

Îl privi cum traversează biroul și îi umple un păhărel.

– Poftim. El zâmbi și o atinse pe umeri, liniștitor.

Apoi, spre rușinea ei, Clare își simți buzele tremurând. Lacrimile care nu se vărsaseră în acele zile și nopți lungi, izbucniră dintr-o dată și-i udară fața, și tremură atât de violent, că romul se vărsă pe mâna ei.

– Îmi cer mii de scuze..... Un hohot de plâns o înecase și bâjbâi orbește după o batistă.

Lancaster îi luă paharul din degetele tremurânde și o ridică în picioare. Dar numai după ce reacția se potoli, ea realiză că o ținea în brațele lui.

Capitolul 5

Înroșindu-se puternic, Clare se îndepărtă. Oare ce gândește el despre ea!?

– Acum, suflă pe nas și bea romul, spuse Lancaster calm.

Părea netulburat de furia ei, dar ea era sigură că sufletește trebuie să fi fost dezgustat de astfel de manifestări. Era vorba de înduioșarea lui – tonul compătimitor cu care el i se adresase care o făcuse să-și piardă controlul.

Își bău romul ascultătoare, respirând mai greu din cauza tăriei lui.

– Îmi pare rău că m-am purtat astfel, domnule Lancaster, se scuză ea, cu o voce tremurândă.

– Știi, cred că este timpul să-mi spui David.

– Oh....da, dacă vrei, se bâlbâi ea.

– Ar fi trebuit să ne spui când a sosit prima telegramă. Nu este bine să te ocupi singură de toate problemele importante. Presupun că n-ai dormit mult în ultima perioadă. Poate ar fi o idee bună să mergi să te odihnești după cină...

– Nu mă simt deloc obosită. În plus, există și secțiunea de dună de nisip de terminat, spuse ea zâmbind pentru prima oară după câteva zile.

– Aceea poate să aștepte, spuse el ferm.

Conștientă că lacrimile trebuie să-i fi stricat machiajul, Clare spuse:

– Pot să merg sus și să mă schimb?

– Bineînțeles. Și eu aș putea să-mi schimb tricoul.

Pentru prima oară ea observă că era o urmă umedă pe umărul tricoului său.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea înroșindu-se din nou.

– Nu-ți mai face probleme, spuse el politicos, deschizându-i ușa.

La ora ceaiului, Jenny le spuse că se împrietenise cu doi copii americani care își petreceau vacanța în afara satului.

– Numele lor erau Annabel și Tod, scurtarea de la Todhouse, spuse ea. Și mama lor poartă costum de baie și tatăl lor are părul tuns periuță.

– Presupun că ne așteptăm să găsim bucățele de gumă de mestecat peste tot în casă dacă relațiile cu americanii se leagă, spuse David plictisit.

– Da, mi-au dat două pachete, spuse Jenny. Pot să merg iar la ei după ceai?

– Dacă ești sigură că nu se simt deranjați de tine.

– Oh, nu. Domnișoara Harker a spus că pot merge la ei ori de câte ori vreau.

– Și eu trebuie să merg la întâlnirea Asociației Feminine, spuse domnișoara Lancaster.

– Clare, ai vrea să vii cu mine? Avem o conferință despre vasele cositorite prezentată de un director din Collingford.

Înainte ca ea să răspundă, David spuse:

– O iau pentru o lecție de navigat, mătușă Leo.

– Fii atent la vreme, dragă, îi recomandă domnișoara Lancaster. Sunt convinsă că în scurt timp va fi o furtună.

– Vom vedea.

El privi rochia lui Clare.

– Eu ar trebui să mă schimb în pantaloni largi și tu adu-ți un pulover în cazul în care ne prinde vreo ploaie torențială.

Clare își dădu seama că, departe de a fi iritată de metoda lui arogantă de a o invita la pescuit, simțea deja o neliniște în emoția anticipată a acestei posibilități. După confuzia ei de a fi izbucnit în hohote pe pieptul lui, își dădu seama că întâmplarea avea și o parte amuzantă.

În mod normal, ar fi fost ultima persoană pe care cineva și-ar fi putut-o imagina mângâind o femeie în lacrimi – o astfel de situație era mai degrabă valabilă pentru Paul – el depășise însă criza ei cu un tact surprinzător și cu bunătate.

Ce enigmă era bărbatul, reflectă ea. Ea nu uitase remarcele lui disprețuitoare în noaptea în care sosise acolo; și apoi urmase incidentul de la sărbătoare, când el fusese atât de bădăran cu Andrea Ashley. Acum arătase că putea fi foarte fermecător. Totul era foarte confuz.

O oră mai târziu acostară barca într-un golfuleț mic și merseră până la plajă..

Imediat ce trecuseră prin canalul complicat dintre albiile mlăștinoase, David îi dăduse voie ei să țină cârma, explicându-i cum să se folosească de vânt astfel încât Curlew să plutească ușor pe apă. Se dovedi a fi un instructor răbdător și deși exista un număr confuz de termeni tehnici, încrederea și plăcerea ei creșteau cu fiecare curs.

– Ai fost cumva un ghid pentru fete? întrebă el în timp ce amândoi se așezară pe nisip.

– Nu, n-am fost. De ce?

El scoase două lungimi de funie din buzunarul de la pantaloni.

– Nu este de prea mare importanță să știi să navighezi dacă nu poți să legi barca în siguranță atunci când ancorezi. Acesta este nodul de măr.

Înfipse o bucată de lemn în nisip și reuși să arate un nod de măr și un cerc în jurul lui.

În timp ce ea exersa nodurile, el spuse:

– Ai fi vrut mai degrabă să mergi la conferință?

– Nu, nu sunt interesată în mod special de cositorie. Nu prea am avut mult de ales, nu-i așa?

El îi aruncă o privire scurtă.

– M-am gândit că ți-ar face bine să ieși aici pentru o oră.

– Da, așa e. Există ceva calm în sunetul mării. Ca muzica organică. Îmi aduc aminte că am citit cândva o poezie despre asta. Cred că era de Byron... Își încreți fruntea, încercând să-și aducă aminte cuvintele.

– Există un farmec în pădurile neumblate... spuse el încet.

– Da, așa este. Ce urmează?

"Există bucurie și pe un țărm pustiu

Există un loc, unde nimeni nu e străin nimănui
Lângă marea cea nesfârșită și lângă muzica din glasul ei."

Ea tăcu un timp, mișcată de cuvintele poemului și de modul în care el le rostise.

– Ce trist sună, spuse ea. Ca o renunțare.

– Îmi imaginez că este ceea ce și-ar dori să facă cei mai mulți dintre noi, spuse el. Să renunți la lume și să găsești un țărm liniștit departe de haosul vieții moderne.

Din păcate chiar și izolarea costă bani, în aceste vremuri.

– Chiar ți-ai dori așa ceva? întrebă Clare, curioasă. Sigur. Dificultatea este să găsești un refugiu adevărat. Acum cincisprezece ani oricine ar fi putut să navigheze pe mările sudului, dar acum există foarte puține locuri unde condițiile de viață sunt favorabile și au scăpat așa-numitei noastre civilizații.

– Tu ai putea să-ți construiești o colibă pe aceste dune și să devii sihastrul din Clint.

– Pe lângă acestea, ar urma să fiu asaltat de reporterii de ziare și de clarvăzători, urmați de inspectorul sanitar și de membrii consiliului local.

Clare râse.

– Da, presupun că așa este. În plus, acum că iepurii au fost exterminați, vei avea mai degrabă o dietă limitată.

Ea luă o mână de nisip și privea cum nisipul se scurgea printre degetele ei..

– Presupun că majoritatea oamenilor au vise secrete despre o viață ideală. Din acest motiv am ajuns să urăsc Londra – sentimentul de a fi prins într-o enormă rutină.

– Ce ai alege să faci dacă ai putea să-ți schimbi modul de viață?

Clare privi gânditoare marea, cu brațele ei încolăcite în jurul genunchilor ridicați.

– Viața mea ideală nu depinde de o moștenire neașteptată sau de o insulă izolată. Aș vrea să mă mărit , să am o casă la țară și trei copii.

– Acest ideal nu este greu de împlinit.

– Nu...cu excepția căsătoriei, care pare să fie chiar mai mult decât un joc de noroc.

– Căsătoria este ca orice alt parteneriat, îmi imaginez. Îți spune să asumi contractul având o idee clară despre obigațiile și răspunderile pe care le implică. Dar dacă chestiunile practice sunt amestecate cu multe nonsensuri emoționale.... El dădu din umeri foarte expresiv.

– Adică te gândești la iubire? spuse ea monoton.

– Bănuiesc că o poți numi așa.

– Eu nu cred că trebuie să îmi fac griji pentru o căsătorie de tipul unui contract de afaceri, răspunse ea repede, înghețată de tonul lui sarcastic.

– El funcționează foarte satisfăcător în alte țări.

– Posibil, acolo unde femeile sunt mulțumite să fie gospodine adulate. Nu poți să te aștepți ca un astfel de sistem să fie aplicat în Anglia, unde majoritatea fetelor își câștigă existența de la vârsta de optsprezece ani sau chiar mai devreme, și care sunt obișnuite să fie tratate ca inteligente și responsabile într-o sferă mai largă decât bucătăria și odaia copiilor.

– În mod sigur, din punctul de vedere al unei femei, obiectul căsătoriei este să-și câștige siguranța financiară – luxul, dacă este norocoasă – și pentru toate acestea își asumă conducerea casei și nașterea copiilor.

– Probabil că acest fapt a fost adevărat pentru bunicile noastre, dar astăzi nu mai este așa. Am cunoscut multe femei al căror standard de viață a scăzut brusc atunci când s-au căsătorit.

– Aceasta trebuie să fi făcut viața soților lor un adevărat infern, spuse el sarcastic.

– Deloc, se opuse Clare, indignată. Noi nu suntem toate niște materialiste lacome, să știi.

Apoi se întrerupse brusc.

– Îmi pare rău, începusem să vorbesc ca un consilier al apărării. Mai există și alte moduri pe care ar trebui să le cunosc?

– Două sunt suficiente pentru o singură lecție. Mai bine ne-am întoarce. Mareea se va întoarce într-o jumătate de oră.

Clare se ridică în picioare și scutură nisipul de pe costumul de baie.

În apusul de soare, marea era străbătută de un roșu-intens și auriu.

Îl urmă îndeaproape, privind pașii lui mari. I se părea că modul în care un bărbat merge este un indiciu asupra caracterului său. Paul se mișca încet, fără grabă, cu o grație indolentă care reflecta o atitudine ușoară și lenește față de viață. David pășea hotărât, cu capul drept, astfel că trebuia să se grăbească să țină pasul cu el.

La marginea apei, el se întoarse și o așteptă s-o ajute.

– Crezi că te porți descurca pe tot parcursul canalului?

– Voi încerca.

Un vânt vijelios se ridică brusc în timp ce ei se apropiau de canal și David luă cârma. Primele picături ușoare de ploaie atinseră fața lui Clare când atinseră duna de acostare și încetiniră barca. Atunci, începu să plouă torențial.

– Haide! Va trebui să alergăm repede.

Îi prinse mâna și o trase pe țărmul noroios spre drumul de edec.

Abia ajunseră acasă când un bubuit de trăsnet deschise cerurile.

– Ne-am întors exact la timp, spuse David. Observasem acei nori îngrămădindu-se spre est, dar n-am crezut că vor ajunge deasupra noastră atât de repede.

– Sper că Jenny n-a ieșit afară pe furtuna asta, spuse Clare neliniștită, în timp ce o rază de lumină spintecă cerul întunecat.

– Hilda, Jenny s-a întors? strigă David.

Hilda veni de la bucătărie, arătând îngrijorată.

– Nu, nu este aici, domnule David.

El își privi ceasul.

– Nouă și un sfert, mă gândesc că trebuie să fi plecat de la prietenii ei americani până acum.

Poți să conduci? o întrebă el pe Clare.

Ea încuviință din cap.

– Poți să vii cu mașina pe drumul principal? Eu voi merge peste câmpuri, în cazul în care a luat-o pe scurtătură. Nu-mi place deloc că este afară singură pe vremea asta.

– Da, bineînțeles, voi lua mașina, spuse Clare grăbită.

Ea luă cheile când afară se auzi o bătaie în fața ușii și Jenny și Paul Mallinson își făcură apariția înăuntru.

– Au, ce noapte! gâfâi Paul, trântind ușa în urma lor.

– Dumnezeule, ești udă leoarcă, copilă! exclamă Hilda când o văzu pe Jenny cu rochia lipită de corp și cu părul șiroind.

– Noi tocmai plecam să te căutăm, spuse David.

– Mai bine te-ai duce să te schimbi de hainele astea ude.

– Pot să beau niște rom? întrebă Jenny.

– Rom, chiar așa! O baie fierbinte și pâine și lapte pentru tine, domnișoară, o mustră Hilda pe Jenny.

– Eu am luat-o de pe drumul principal, spuse Paul, ștergându-și fața cu o batistă. Cred că ea vizitase familia care a parcat caravana în lunca bătrânului Harrison.

– Da, sunt americanii cu copii de vârsta lui Jenny, spuse David.

– Presupun că a fost plăcut când a plecat sau poate n-ar fi trebuit s-o lase să plece. Această vijelie s-a dezlănțuit în câteva minute, spuse Paul, ridicându-și vocea din cauza unui bubuit de tunet.

– Poftește în sufragerie. Noi tocmai ne-am întors de la o plimbare cu barca. Mătușa Leo este la o conferință a Asociației feministe.

– Să fac o cană de cafea, Hilda este ocupată cu Jenny spuse Clare.

– Dacă nu te deranjează.

– Să te ajutăm? întrebă Paul.

– Nu, mulțumesc. Într-un minut sunt gata.

Când aduse tava cu ceștile de cafea în sufragerie, cei doi bărbați stăteau la fereastră și priveau furtuna. Amândoi săriră în picioare când intră și Paul luă tava și o așeză pe o măsuță joasă.

– Hm, miroase excelent. Se pare că ai tot felul de talente, spuse el zâmbind.

Clare turnă cafeaua și apoi se așeză într-un fotoliu.

– Eu credeam că femeile sunt nervoase cînd tună, spuse Paul după ce se auzi o bubuitură puternică de tunet.

– Îmi plac furtunile – atâta timp cât nu sunt afară, răspunse Clare.

– Nu-mi spune că îți plac și șoarecii!

– Da, chiar îmi plac. Eu și cu fratele meu păstrăm o "prinzătoare de șoareci", de ani de zile de când eram copii. Eu nu țip și nu mă urc pe cel mai apropiat scaun atunci când văd un șoarece, dacă asta este ceea ce crezi.

– Nimic nu este mai înnebunitor decât o femeie care face isterii într-o situație de urgență, continuă David.

Paul îi aruncă o privire mai degrabă sfidătoare.

– Da, sunt de acord în cazul unei urgențe adevărate, spuse el. Dar în general, deplâng această tendință a femeilor de a fi practice și independente, adăugă el cu răutate.

– Bine. Data viitoare când va fi o furtună sau văd un șoarece, îmi voi aduce aminte să mă arunc în brațele tale și apoi voi leșina, spuse Clare râzând.

Era atât de obișnuită cu acest schimb de replici cu Paul, încât când observă o încreștitură expresivă pe fața lui David roși, simțindu-se ca și cum ar fi fost vinovată de o remarcă de prost gust.

Pentru a înrăutăți și mai mult situația Paul spuse:

– Din păcate, David se găsește în poziția de a te face mai fericită decât mine.

– Se pare că furtuna a trecut. Cerul este din nou strălucitor, spuse Clare în grabă. Mai doriți cafea?

– Eu nu, spuse David. Cred că am scăpat briceagul pe drumul de edec. Dacă mă scuzați, voi merge să-l caut. După ce el plecă, Paul spuse:

– Știi, sperasem că ai putea avea o influență asupra bătrânului, dar mă tem că s-a vindecat de trecut.

– Nu putem fi cu toții frivoli, spuse Clare cu o notă de asprime.

– Este o împunsătură pentru mine? întrebă el.

– Nu ... dar vorbești ca și cum este senil. Nu este cu mult mai bătrân decât tine.

– Bine, gata despre David, spuse Paul. Eu veneam să te văd atunci când am întâlnit-o pe Jenny. Mă întrebam dacă ai dori să iei cina și să dansezi într-o seară săptămâna viitoare, la un club bun pe care îl știu. Nu este bine să nu te distrezi deloc.

– Mi-ar plăcea să vin. Mulțumesc, Paul.

– Ce spui de miercurea viitoare?

– Ar fi super.

– Bine. Este mai bine să plec. Bănuiesc că David crede că am o influență nu prea bună asupra ta.

– Ce nonsens!

Se ridică pentru a-l conduce.

– Probabil că dacă aș fi în locul lui, aș simți la fel. Chiar dacă nu îți este frică de furtuni și de șoareci, ai o iscusință de a dezvălui un instinct puternic de apărare, păpușică, spuse el.

După ce el plecă, Clare se întoarse în cameră și deschise ferestrele. Cerul era acum întunecat dar la fel de clar ca și cum nu ar fi fost nici o furtună. Îl văzu pe David urcând prin grădină și strigă:

-Ți-ai găsit briceagul?

– Da. Printr-un noroc neașteptat a căzut pe un teren de pietriș și nu în noroi, răspunse el.

– Paul a plecat acasă. Cafeaua mai este caldă, dacă mai dorești.

– Mulțumesc.

– Cred că domnișoara Lancaster va sosi curând acasă, spuse Clare în timp ce el intra în cameră.

Stătură tăcuți câteva minute și apoi David spuse brusc:

– Ai spus că nu te temi de furtuni atâta timp cât nu ești afară. Mai devreme, ai fost de acord să iei mașina s-o cauți pe Jenny.

– Da, dar asta este altceva.

– Și dacă am fi fost prinși în timp ce străbăteam golfulețul?

– Tu ar fi trebuit să știi ce ai de făcut.

El o privi și Clare adăugă:

– Ai sentimentul că ești singur cu elementele naturii care sunt mai degrabă înfricoșătoare. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi fost prinși?

– Nimic. Am fi fost puțin zdruncinați și uzi leoarcă.

– Cred că o furtună adevărată în mijlocul oceanului trebuie să fie o experiență terifiantă.

– Da, este chiar terifiant, spuse el. Te face să-ți dai seama cât suntem de firavi. Odată îmi aduc aminte că ... El se opri brusc.

– Da? spuse Clare, încurajându-l.

– Oh, nimic. Tocmai eram pe punctul de a te plictisi cu câteva amintiri de pe mare.

– Nu m-ar fi plictisit.

– Totuși nu voi risca. Unele lucruri sunt mai plictisitoare și mai monotone decât experiențele altor oameni.

Clare îl analiză atentă. De ce era atât de înțepător? Atât de refractar să răspundă cu prietenie? O dată sau de două ori se relaxase și vorbise simplu și natural, dar aceste stări nu au durat niciodată. Nimeni nu poate fi sigur că următoarea sa remarcă nu va fi primită cu o tăcere de gheață sau un refuz.

Atenția ei pentru această problemă fu întreruptă de întoarcerea domnișoarei Lancaster.

– Voi urca să-i spun lui Jenny noapte bună, spuse David când mătușa lui relata părțile cele mai interesante ale conferinței.

– Voi v-ați distrat cu lecția de navigație? o întrebă ea pe Clare când el ieși afară.

– Da. Ați avut dreptate despre vreme. Aproape că am fost prinși de furtună, iar Jenny a venit acasă udă leoarcă. Din fericire, Paul a întâlnit-o pe drum și a condus-o acasă.

– Mi-a fost teamă că vă poate prinde afară, spuse domnișoara Lancaster. Ai fi fost cu totul în siguranță cu David, dar ar fi fost neplăcut pe apă.

Mai târziu, în timp ce Clare se schimba pentru noapte în camera ei, fraza "cu totul în siguranță cu David", îi revenea mereu în gând.

Capitolul 6

– Ești gata, Clare? a sosit Paul. Ți-a adus niște flori. Oh…ce rochie superbă! Arăți grozav.

Jenny intră în dormitor, plină de admirație.

– Aș fi dorit să fiu suficient de mare ca să port rochie lungă, spuse ea cu regret.

Clare zâmbi.

– Mai ai puțină răbdare, doar vreo cinci ani.

– Cinci ani sunt o veșnicie. Hilda spune că vom fi luați de val înainte să știm unde suntem. Mătușa Leo i-a spus să nu fie așa de pesimistă. Ce înseamnă de fapt pesimist?

– Cineva care vede partea goală a paharului.

– Te intorci foarte târziu diseară?

– Nu știu. Nu foarte târziu; de fapt nu pot ști. Oricum, îți voi povesti totul mâine dimineață.

– Vei bea probabil șampanie, sugeră Jenny, oftând cu invidie.

Clare își puse mănușile și eșarfa și mai aruncă o ultimă privire în oglindă.

După cum spusese și Jenny, rochia ei era de efect. Era un cadou de despărțire de la Hal, când acesta plecase în Africa. Era făcută dintr-un material alb creț, se mula pe coapsele ei zvelte și cădea în falduri în jurul gleznelor. Pelerina era ca o tunică grecească, purtată pe ambii umeri și prinsă cu un clips cu perle.

Pentru a se asorta cu rochia, își aranjase părul într-un coc clasic în vârful capului și-l prinsese cu o agrafă cu perle.

Observând o expresie speculativă pe fața lui Jenny, o întrebă:

– Ce spui?

– Mă gândeam că ar fi distractiv dacă Paul s-ar îndrăgosti de tine. Ai putea sta în continuare aici pentru totdeauna, în loc să pleci după ce unchiul David termină cartea.

– Nu cred că este realist, spuse Clare fără să fie îngrijorată.

– Paul te place foarte mult. Ție nu-ți place de el?

– Ba da, desigur. Dar oamenii nu se căsătoresc doar pentru că se plac.

Paul apăru imediat ce ea intră în cameră.

– Bună seara.

Cu o plecăciune, el îi oferi o ghirlandă cu orhidee.

– Ce drăguț! Îți mulțumesc!

Clare voia să o prindă de pelerină când el îi spuse:

– Nu face asta! Dacă aș fi știut că vei arăta ca o zeiță grecească, ți-aș fi adus liliac. Pune-o te rog în geantă.

– Vom lăsa ușa din față deschisă. Să aveți o seară frumoasă, draga mea. Să ai grijă de ea, Paul, spuse doamna Lancaster amabil.

În timp ce mergeau cu mașina prin sat, Paul îi spuse:

– Ai o rochie foarte atractivă. Ai trăit o viață tumultuoasă în Capitală?

– Moderată. Ador să dansez. Mai puțin când este foarte aglomerat și n-ai loc să te miști.

– Clubul din sat este destul de spațios și are și o terasă în caz că înăuntru este prea aglomerat. Este de fapt un conac pe care proprietarii nu l-au putut întreține financiar.

Începuse să se întunece când ajunseră la club și parcară în fața porților. Terasa era iluminată cu beculețe colorate. Un grup de militari americani împreună cu soțiile lor se îndreptau agale către fântâna luminată. Muzica de dans era purtată de aerul serii.

Paul o ajută pe Clare să coboare din mașină. Urcară scările și intrară în hol.

– Bună seara, doamnă. Bună seara, domnule Mallinson.

V-am rezervat o masă lângă fereastră, domnule.

Șeful de sală o luă înainte și-i conduse către o masă aflată sub o fereastră înaltă franțuzească.

– Ce încăpere încântătoare, spuse Clare când Paul terminase de vorbit cu chelnerul.

– M-am gândit că îți va plăcea. În plus, au un bucătar șef elvețian de primă clasă și o pivniță excelentă.

– Proprietarii locuiesc în continuare aici? întrebă ea.

– Nu, s-au mutat în căsuța de la intrarea în curte. Camerele de sus sunt folosite pentru petreceri private și cred că ofițerul comandant al uneia dintre bazele americane are un apartament în aripa de vest. Ca fapt divers, am vizitat casa cu trei ani în urmă, când încercau să o vândă. Era într-o stare destul de proastă și nu puteau găsi un cumpărător. Au pus ceva capital împreună și au deschis un club. A demarat lent, dar pe urmă jumătate din ținut l-a descoperit brusc și acum. . .uite, poți vedea și singură.

– Ce poveste drăguță, spuse Clare.

– Este păcat când case vechi deosebite trebuie demolate sau transformate în birouri

După o masă plăcută, Paul sugeră că puteau servi o cafea și un lichior pe terasă. Se întunecase deja și fântâna strălucea în lumină.

– Jenny ar fi invidioasă dacă m-ar vedea acum. Este nerăbdătoare să crească și să meargă la dans. Cred că mă va trezi în zori și îmi va cere o descriere amănunțită a întregii seri, spuse Clare.

Paul râse.

– Peste vreo cinci, șase ani va fi o tânără atrăgătoare și răsfățată. Pe vremea aceea eu voi fi deja în vârstă cu părul grizonant și cu gută, adăugă el amuzat.

– Hai să dansăm și să uităm de asemenea perspective deprimante.

După cum se aștepta, era un excelent dansator. O ținea strâns dar delicat ca să nu aibă dificultăți în a-l urma și pentru a putea savura muzica. La sfârșitul unui dans vioi, părăsiră ringul de dans și Paul sugeră să facă o mică plimbare.

– Ți-e bine sau să-ți aduc pelerina? o întrebă el.

– Nu, mulțumesc. Este o seară plăcută, nu mi-e frig.

El o luă de braț și traversară gazonul. O luară pe o alee care ducea printr-o grădină italiană împrejmuită cu brazi. La capătul celălalt al grădinii era un umbrar acoperit de liane. Când trecură pe lângă el, auziră un râs vesel, apoi tăcere întreruptă de șoapte vesele.

Involuntar, Clare deveni nervoasă, iar Paul se uită spre ea.

– Ce s-a întâmplat? Ți-e teamă că te-am adus aici să fac dragoste cu tine ? întrebă el încet.

Ea nu răspunse, iar el se așeză în fața ei, ca să-l privească în ochi.

– Ei?

– Ce întrebare imposibilă, Paul!

– Poate că da. Dar reacția ta mă interesa. Nu te-ai gândit mai devreme că poate aș vrea? Ea se eliberă din strânsoarea lui și o luă înainte.

– Ca să fiu sinceră, m-am gândit.

– Și te-ai gândit ce ai fi făcut dacă apărea situația?

– Nu. Nu plănuiesc astfel de lucruri.

– Desigur, știai dacă avansurile mele erau acceptate sau nu.

Ea făcu o pauză și rupse o frunzuliță dintr-un tufiș, pe care o frecă între degete.

– Ce conversație extraordinară!

El râse și o luă de mână, mergând mai departe.

– De asta m-ai adus aici?

– Nu. M-am gândit că va fi plăcut să fim singuri aici, dar nu pentru acel motiv.

– Dar ce nepoliticos. Desigur, ar fi fost mult mai politicos să spui că ești nerăbdător să mă iei în brațe, dar convenienețele îți interzic asta, protestă ea amuzată.

– Nu m-ai fi crezut.

– Nu, desigur, admise ea.

– Nu cred că dai două parale pe convenienețe și cred că nu ți-ai dorit niciodată nimic cu adevărat.

– Am descoperit că viața îți oferă sau nu ce îți dorești – caz în care nu prea ai ce să faci.

– Aceasta este o filozofie cam retrogradă. Dacă toată lumea ar abandona speranța de a obține lucruri care la prima vedere sunt imposibile, încă am locui în peșteri.

– Ah, dar eu vorbeam despre dragoste, îi aminti el.

– Ceea ce tu numești dragoste, îl corectă ea.

– Cred că acum îmi vei ține o morală. E timpul să ne întoarcem.

Dansară din nou. De data aceasta o ținea mai strâns decât înainte și se priveau în ochi.

Între dansuri, stăteau pe terasă și beau șampanie până când Clare spuse:

– Nu mai pot Paul. Dacă mai beau un pahar, încep să văd dublu.

– Un pic de șampanie nu-ți va face rău.

– Nu, sincer. Nu vreau să stric seara și să mă simt rău ca după o beție, insistă ea.

– Mica mea Puritană! râse el dar fără să fie răutăcios și fără să insiste să mai bea un pahar.

Se făcuse miezul nopții când plecară de la club.

– Te-ai simțit bine? întrebă el.

– Da, foarte bine. A fost o seară perfectă.

Ea oftă și își lăsă capul pe spătarul scaunului, simțindu-se foarte relaxată.

Paul vru să-i ia mâna iar ea îl lăsă.

– Ce pierdere a unei nopți divine – mă refer la toți cei ce dorm deja, murmură ea.

– Dar pentru un cer înstelat superb, trebuie să mergi în Orientul îndepărtat. Am fost în China cu ani în urmă și stelele erau ca diamantele, întregul cer strălucea, spuse Paul.

În timp ce traversau satul, ceasul de bord arăta că trecuse de miezul nopții cu douăzeci de minute. Clare își puse eșarfa pe umeri. I-ar fi plăcut să se plimbe cu mașina prin noapte, legănată de viteza redusă a mașinii, cu degetul cel mare al lui Paul mângâindu-i palma.

– Iată că am ajuns acasă, spuse el, oprind la capătul potecii.

O ajută să coboare și merseră pe potecă până la intrare. El deschise poarta și Clare ar fi putut să intre dar el o strângea mai tare.

Se uită întrebător la el și în secunda următoare buzele lor se atinseră.

– Nu țipi după ajutor? întrebă el încet.

Ea clătină din cap.

Se sărutară din nou. Al doilea sărut nu a mai fost așa de delicat. Inițial se lăsă dusă de val, dar pe urmă se desprinse din brațele lui.

– Îți mulțumesc pentru seara frumoasă, Paul, spuse ea repede și alergă în casă traversând grădina.

Stătea încă rezemată de ușă când auzi mașina plecând.

Dragul de Paul, se gândi ea cu afecțiune. Atrăgător și generos – și mult mai puțin dur decât vrea să pară. Acum știa că nu va simți niciodată pentru el ceva mai profund decât prietenie. Al doilea sărut dovedise asta. Cât timp o sărutase tandru, a simțise plăcere la atingerea buzelor lui, dar când o strânsese mai tare și-i simțise bătăile inimii, nu mai răspunsese cu aceeași pasiune.

Era aceeași poveste veche. Arăta bine, era agreabil și era aproape tot ce-și putea dori o femeie. Dar nu era și nu putea fi vreodată îndrăgostită de el.

De ce? se gândi ea. De ce? Ce este în neregulă cu mine?

Pe urmă își aduse aminte că un alt bărbat o privise și întreaga ei ființă se înflăcărase.

Brusc holul se umplu de lumină. Ea clipi.

– Mi s-a părut că aud pași, spuse David Lancaster.

Stătea în sufragerie în dreptul ușii, cu o pipă într-o mână și cu o carte în alta.

– M-ai speriat. Credeam că toată lumea doarme, se bâlbâi ea.

– Ai avut o seară frumoasă?

– Da. Încântătoare. Pelerina îi căzu pe podea și se aplecă să o ridice.

– Este niște cafea pe aragaz, dacă dorești o cană.

– Mulțumesc. Ar fi grozav.

El dispăru în bucătărie, iar ea se duse tiptil în sufragerie și se așeză în balansoarul galben.

Oare o așteptase pe ea sau citind, nu și-a dat seama cât era ceasul?

Apoi își deschise geanta și scoase o oglindă. Ar fi păcat să arate roșie și răvășită. Asta ar justifica toate suspiciunile lui legate de ea.

Când se întoarse cu tava cu cafea, ea stătea la fereastră, fără să fie conștientă că draperia verde îi scotea în evidență rochia albă și părul roșcat.

Ea se așeză din nou în balansoar și luă ceașca pe care el i-o oferi.

– Vrei o țigară?

– Nu, mulțumesc.

El îi privea picioarele iar ea uitându-se în jos, realiză că își dăduse jos sandalele.

– Ah, îmi pare rău…,

– Nu fi stânjenită de mine. Te înțeleg că ești obosită dacă ai dansat toată seara.

– Așa este.

Ea îi povesti despre club.

– Hm, cred că ești foarte bine tratat acolo. Nu am fost acolo până acum. E un local scump, spuse el.

– Cred că da, confirmă Clare, gândindu-se la cină și la șampanie.

– Începe să te obosească viața noastră liniștită? o întrebă el.

– O nu, răspunse ea imediat. M-am simțit bine în seara aceasta dar dacă ieși în fiecare seară poate deveni plictisitor și banal.

Ceasul din bibliotecă bătuse de ora unu fără un sfert și terminându-și cafeaua, ea spuse:

– Mai bine merg la culcare, altfel voi întârzia mâine dimineață. Mulțumesc pentru cafea.

– Poți să te trezești mai târziu dacă vrei, spuse el.

– Da…noapte bună.

– Noapte bună.

În patul lui, Paul Mallinson bea un pahar cu brandy. Își schimbase hainele de seară cu un halat de mătase. Deși era trecut de unu noaptea, nu-i era deloc somn.

Era desigur ridicol, dar seara aceea îl dezamăgise.

Se gândea la timpul de când se întorsese din capitală că două luni în acel loc erau suficiente pentru a-l indispune. Știa totuși în adâncul inimii că nu atmosfera banală din sat îi alungase nepăsarea obișnuită.

Clare era cauza tulburării lui.

Paul, băiete, ești în pericol. . .mare pericol, își spuse el. Dacă nu vei fi atent, te vei îndrăgosti de ea. Și de ce nu? Este atrăgătoare, foarte atrăgătoare și are și minte, ceea ce nu prea poți să spui despre multe fete.

Asemenea multor bărbați care trăiau intens și își pierdeau vremea fără vreo urmă de conștiință, acum se gândea la căsătorie cu o fată inocentă față de experiența lui.

Da, se gândi el serios, puteam să fiu și mai rău. Mult mai rău. Merită să iau în calcul.

În timp ce mergea la baie pentru a face un duș, nu se gândea că va veni vremea când atitudinea lui încrezută se va dezumfla ca un balon, și nici nu ar fi ghicit că în patul ei din Creek House, Clare se gândea nu la sărutările lui, ci la un alt bărbat.

Capitolul 7

Săptămâna următoare, domnișoara Lancaster plecă la Edinburgh, să stea la un prieten invalid pentru câteva zile. După plecarea ei de dimineață, domnul Alfred Cobble, meșterul satului, sosi să zugrăvească bucătăria și în timpul micului dejun, David se gândi să ia un picnic pe plajă, lăsându-i pe Hilda și pe Alfred să se certe netulburați. Jenny fu încântată și fugi sus să își ia costumul de baie, dar Clare spuse că mai bine ar rămâne acasă, pentru că nu terminase de retranscris ultimele notițe.

– Oh, lasă-le pe mai târziu, spuse Lancaster nepăsător.

– Trebuie să profităm de vremea aceasta și în orice caz nu te vei putea concentra o dată ce Hilda și Alfred încep să se certe. Nu-l poate suporta pe bătrân, deși este un zugrav destul de bun. Apropo, ai primit deja vești de la fratele tău?

– Da, indirect. Arătându-i scrioarea care stătea pe tava ei: "Brațul drept îi este bandajat", a scris o asistentă pentru el. Pare foarte vesel și spune că va ieși din spital cam în zece zile.

– Este bine. A fost o perioadă plină de griji pentru tine.

– Era mult mai rău dacă aș fi fost la Londra. Toți ați fost foarte amabili cu mine, spuse Clare cu recunoștință.

David îi aruncă o privire plină de pasiune. Ar fi vrut să spună ceva dar pe urmă se răzgândi.

Pe la ora zece erau deja pe plajă.

Jenny își aruncă sandalele.

– Mă duc să înot. Hai să ne întrecem până la apă, unchiule David!

Atât ea cât și David aveau costumele de baie sub tricou și blugi, dar Clare trebuia să se schimbe.

Îi urmări cum se grăbeau spre plajă, înainte să se ascundă după o dună de nisip pentru a-și pune costumul de baie.

Era foarte priceput cu copiii, reflectă ea. Era păcat că nu avea și el copii, pentru că Jenny îl adora și indiferent cum se purta cu alți oameni, cu nepoata lui neastâmpărată era tot timpul bun și răbdător. Dar ca să ai copii, trebuie să ai și nevastă, și buna dispoziție și răbdarea îi lipseau în totalitate în atitudinea față de femei.

Cât timp se schimbă, ei ieșiră din apă și se jucau de-a capra. Marea era foarte caldă, și intrând în apă până la brâu, Clare se cufundă, se întoarse pe spate și plutea leneș spre mal, savurând legănatul valurilor și razele soarelui de pe fața ei.

Era pierdută într-un vis idilic când simți lângă ea o mișcare în apă. Capul strălucitor al lui Jenny ieși la suprafață.

– Nu este magnific? Mai are puțin și fierbe. Mi-aș fi dorit ca Josh să nu fie așa un locuitor de uscat. Încercăm să îl convingem să intre în apă, dar nu vrea să se clintească. Uite!

Amândouă se ridicară în picioare în apă și Clare văzu că David stătea aproape de mal și scotea sunete de încurajare către boxer, care stătea disprețuitor la mal, retrăgându-se grăbit când un val se spărgea prea aproape de lăbuțele sale.

– Nu-re nici un rost, nu este un câine de apă, țipă David.

Înaintă în apa mai adâncă și începu să înoate către ele cu mișcări puternice de crawl.

– Să aduc mingea, unchiule David?

– Da, dacă vrei, scumpo.

– Cred că aveți un pește în familie, spuse Clare uitându-se după fata care înota înapoi spre mal.

– Are mișcări foarte sigure pentru vârsta ei.

– Da, este o jucăușă, aprobă David. În ciuda tonului său degajat, exista o scânteie de mândrie drăgăstoasă în ochi lui.

Stătea în apă până la piept, și umerii lui lați străluceau în razele soarelui. Așa ar trebui să fie un bărbat, se gândi Clare dintr-o dată. Nu pirpiriu, palid și cu umeri mici, ci bronzat, drept și puternic. El se întoarse pe jumătate, și ea văzu îi mușchii încordați sub pielea netedă bronzată. Absorbită în contemplare nu observă un val care se retrăgea de pe bancul de nisip și care o dezechilibră.

– Ești bine?

O mână îi prinse brațul și fu scoasă la suprafață. Încercă să ia aer după izbitura valului. Încuviință din cap, icnind și tușind.

– Este mai bine acum?

Ea încuviință din cap.

– A fost numai vina mea. Nu eram atentă.

– Hm, nu este o senzație plăcută când un val trece peste tine.

– Mulțumesc că m-ai pescuit.

– Ferește-te, mai vine unul, o avertiză el.

Instinctiv, îi prinse brațul pentru sprijin, dar al doilea val se spărsese înainte să ajungă la ei și trecu mai departe leneș.

– Nu stăm bine aici. Ar trebui să stăm în apă mai adâncă sau mai aproape de plajă, spuse el.

– Da? Nu cred.

Vocea ei amuți când îi întâlni ochii. Inima începu să-i bată mai repede. O senzație pe care nu o mai simțise niciodată, trecu prin ea; o amestecătură stranie de teamă și dorință.

Pe sub apă, mâinile lui îi atinseră mijlocul, întâi ușor și pe urmă dureros de puternic. Mușchii fălcii sale se încleștară și ochi lui străluciră straniu. Deja erau foarte aproape unul de celălalt, dar se simțea trasă ori de mâinile lui de pe mijlocul ei, ori de fluxul mării, ori de voința ei, nu putea să-și dea seama. Știa doar că în câteva secunde va fi în brațele lui.

– Hei! vocea lui Jenny răsună pe suprafața apei.

– Clare! David! Veniți!

Capul lui David se înălță brusc și un spasm sau ceva asemănător cu o furie îi traversă chipul. Pe urmă trecu și expresia lui era din nou nepăsătoare. Fără nici un cuvânt, o eliberă și se aruncă mai încolo în apă și picături de apă căzură pe umerii ei goi.

Restul dimineții îl petrecură jucând volei. După prânz, Jenny plecă cu Josh să caute chihlimbar și David își aprinse o țigară și dispăru în spatele dunelor.

Clare își așeză prosopul și se întinse. Era bucuroasă că pentru un timp rămase singură, pentru a-și pune ordine în gândurile confuze. Dar efortul de dimineață o moleșise și după câteva minute, pleoapele sale clipiră și se închiseră.

Strigătul ascuțit al unui pescăruș o trezi, se rostogoli pe o parte și se întinse după ceas, care era în buzunarul genții de plajă. Trei și zece minute. Adormise de peste o oră. Nu că ar fi contat în mod deosebit, se gândi ea, întinzându-se voluptuos. Ce albastru era cerul, exact nuanța ceainicului ei de Bristol, era una din comorile ei.

– Cerul, arca albastră interminabilă, fără o briză, o aripă, un nor...!

Dintr-o dată își dădu seama că nu era singură. Cineva era aproape, privind-o. Cu o grabă pe care numai oamenii rușinați o au când sunt prinși într-o relaxare completă, se ridică și se uită împrejur.

La câțiva centimetri de ea, David era întins pe nisip.

– Am crezut că te-ai dus să te plimbi, spuse ea scurt.

– Am fost. M-am întors acum o jumătate de oră. Dormeai buștean.

Ochii lui o priviră o secundă, și alunecară în jos spre corpul și spre picioarele ei frumos bronzate.

Un val de roșeață acoperi obraji ei. Cum îndrăznea să se uite așa la ea?

– Unde este Jenny? întrebă ea înțepată.

– La o jumătate de milă mai sus, pe plajă.

Clare luă jacheta ei de lână și și-o puse pe umeri.

– Ți-e frig? întrebă el.

– Da, îmi este un pic răcoare, spuse ea.

Soarele era arzător. Nimănui nu-i era frig într-o astfel de după-amiază. Ea știa, și știa că și el știe și că râde de minciuna ei.

– O țigară?

– Mulțumesc.

– De ce te-ai enervat adineauri? întrebă el, după ce își aprinseră țigările.

– Credeam că sunt singură. Este destul de enervant să te privească cineva.

– Înțeleg, îmi cer scuze. Data viitoare te voi trezi.

Dintr-o dată, enervarea ei se evaporă. Nu exista nici un motiv să fie supărată. Dacă Paul s-ar fi uitat la ea în acel mod, nu s-ar fi ofensat.

– Ai un păr frumos, spuse el încet.

Surprinsă, se miră. Era prima dată când îi adresa observații personale, și nu știa cum să se comporte.

Înainte să-i răspundă, el ridică mâna și-i atinse o șuviță rebelă de pe frunte. Încă o dată, ea simți teamă și plăcere.

Degetele lui îi atinseră tâmpla și rotunjimile delicate ale feței ei. Cu o mișcare rapidă îi prinse capul în mâinile sale și o trase brutal spre el.

Pentru un minut, stătea lipită de inima lui în timp ce el se apropia de fața ei întoarsă în sus. Cu un val de bucurie, simți bătăile rapide ale inimii lui sub mâinile ei și încordarea mâinilor care o îmbrățișau. Apoi, la fel de brusc cum o cuprinsese, tot atât de rapid îi dădu drumul.

Șocată de gestul lui, vru să spună ceva, dar văzu la timp cauza comportamentului lui ciudat.

– Doamne, ce sete îmi este! Mai este vreo sticlă de limonadă în coș? întrebă Jenny cu speranță, așezându-se lângă ei.

– Cred că da, scumpo.

Lancaster căută în coșuleț.

– Vrei să bei ceva, Clare?

– Da, te rog. Ea îi ocoli privirea. Era atât de calm! Inima ei bătea încă nebunește și i se părea greu să țină paharul de plastic pe care i-l dădu el..

– Un bănuț pentru gândurile tale? spuse el și ochii lui luciră malițios.

– Mintea mea este goală, spuse ea cu răceală, provocându-l.

– Mă duc să mai înot, anunță Jenny sărind în sus.

Sprâncenele lui David se arcuiră ironic. Clare știa ce vrea să spună. Ori o vor însoți pe Jenny în apă, ori vor rămâne acolo. Alegerea era a ei. Pentru

moment, era tentată să rămână, să fie îndrăzneață și obraznică. Apoi îi trecu prin minte că, în starea lui, era capabil s-o lase în urmă. Era mai bine s-o creadă lașă decât să riște umilirea de a rămâne singură. Dacă măcar n-ar avea această dorință înșelătoare de a fi în brațele lui.

– Vin cu tine, Jenny, spuse ea, privindu-l din coada ochiului.

Dar fața lui era de necitit, și pentru o secundă, se întrebă dacă nu-i lua decizia ca pe un refuz. Totuși, ar trebui să vadă că nu putea să-i provoace mângâierile lui oricât și-ar fi dorit.

Mergând spre mare, se întrebă dacă era o nebunie să lase lucrurile să scape de sub control.

Până astăzi, nu se arătase deloc atras de ea, ar putea fi doar o stare trecătoare, provocată de vremea frumoasă.

Apoi,mai putea fi luată în considerare relația lor de zi cu zi. Deoarece trăiau în aceeași casă și lucrau la ore flexibile, era greu să-ți închipui că el este angajatorul ei și ea este secretara lui. Oricine se poate gândi că eu sunt o servitoare și el este stăpânul conacului, se gândi ea glacial. Oh Doamne, ce complicată este viața!

– Nu vrei să te joci cu mingea? O mână mică îi trase brațul și o văzu pe Jenny privind-o curios.

– Îmi cer scuze, m-am zăpăcit. Da, mă joc, spuse Clare în grabă.

În următoarea oră, era prea ocupată cu aruncatul și prinsul mingii galbene pentru a se gândi la complexitatea vieții.

În timpul ceaiului, Jenny flecări volubil, dar nici Clare nici David nu prea aveau ce să spună. După aceea, și Jenny obosi de atâta flecăreală; se întinseră pe nisip, încercând fără tragere de inimă să rezolve cuvinte încrucișate din The Times.

– Ce cotrobăie câinele ăla? Îți miroase geanta de vreo cinci minute, spuse David pe neașteptate.

– Josh, ce vrei să faci?

Clare se întinse și-l plezni pritenos pe boxer.

– Oh, la naiba! Am uitat că am o ciocolată în geantă. Vino înapoi imediat, bestie lacomă. Josh! Arunc-o!

Josh, simțindu-se neglijat, își învârti ochii și se retrase, dând spasmodic din coada lui scurtă.

Clare se ridică în picioare și se întinse după el, dar el țâșni și ea râzând de figura lui caraghioasă cu ciocolata în gură, renunță să-l urmărească. Nu-și pusese espadrilele după înot, și alergând în nisip după câine, simți o durere ascuțită în talpa piciorului drept. A fost suficient să cadă, și în momentul în care se ridica, David și Jenny erau deja lângă ea.

– Ce s-a întâmplat? Ești rănită?

– Nu, numai o căzătură. Cred că mi-am tăiat piciorul drept.

Se echilibră pe un picior și verifică rana.

– Doamne, sângerează, spuse Jenny înspăimântată.

– Josh, câine rău ce ești, uite ce i-ai făcut bietei Clare!

– N-a fost vina lui. Cred că este doar o zgârietură. Probabil de la o bucată de sticlă. Trebuia să îmi pun espadrilele în picioare.

– Este o tăietură afurisită, spuse David. Primul lucru este să spălăm nisipul cu apă de mare. Ține-te bine!

Fără a aștepta permisiunea ei, o ridică în brațe și o luă spre mare.

– Serios, nu este necesar. Nu este atât de grav, protestă Clare.

– Poți să faci tetanos și de la o înțepătură de ac, spuse el scurt.

– Jenny, prinde blestematul ăla de câine, te rog. Dacă a mâncat ciocolata, va lua o mamă de bătaie.

– Doar se juca, protestă Clare.

– Nu te contrazice, fetițo.

La marginea apei, o lăsă jos și o puse să se țină de umerii lui cât timp îi spăla piciorul.

– Hm, adâncă dar curată, spuse el îndată.

– Ar trebui să avem iod în coș, și am o batistă curată să te bandajăm până ajungem acasă. Cu toate acestea, nu vei putea merge pe picior o oră, două.

– Ce întâmplare tristă. Îmi pare rău, spuse Clare necăjită.

El vroia s-o ridice din nou.

– Pot să țopăi, spuse ea cu stângăcie.

– Protestezi să fii dusă în brațe?

– Nu, desigur că nu. Dar nu sunt prea grea?

– O să supraviețuiesc.

David o ridică și spuse:

– Puneți brațele în jurul gâtului meu, ca să mă echilibrez.

Dorind să nu fi făcut atâta caz, Clare își strecură brațele în jurul gâtului lui. Fețelor lor erau foarte aproape și ea avu un impuls nesăbuit să-și așeze obrazul pe umărul lui.

Jenny îi întâlni la jumătatea drumului pe plajă, trăgându-l pe Josh de lesă.

– A mestecat doar puțin din ea. Cred că îi pare rău.

– Bine, de data asta a scăpat. Fugi până la barca pneumatică, te rog. Ar trebui să fie niște vată în dulăpior, spuse David

Instruind-o pe Clare să nu-și pună piciorul jos, o așeză jos și căută în buzunar după o batistă curată.

– Strânge din dinți. Iodul va ustura ca naiba, spuse el scurt.

A usturat. Clare tresări și strânse pumnul, dar când David se uită la ea, se chinui să zâmbească, deși se albise.

– Bravo. E un remediu vechi, dar te face bine. Ia o înghițitură de suc de portocale.

Îi umpluse paharul și i-l înmânase. După ce-l bău, usturimea mai trecuse.

– Vrei să îți pui jacheta? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

– Da, te rog. S-a făcut cam frig în ultima jumătate de oră. Trebuia să-mi fi schimbat costumul de baie.

– Cred că putem pleca acasă după ce îți bandajăm piciorul, spuse el, ajutând-o să-și pună jacheta.

– Doamne Dumnezeule, ai mâinile înghețate. Dă-le încoace!

Îi luă mâinile între mâinile lui calde și le frecă energic.

– N-ar fi trebuit să te las să stai în apă așa de mult. Vocea lui suna curios de tandru, de parcă ar fi fost un copil care trebuia protejat și alinat.

Spre mâhnirea ei, Clare simți lacrimi înțepându-i pleoapele. Încercă să-și retragă mâinile, dar el le ținea în continuare.

– Clare, uită-te la mine!

Încet, își ridică fața. Nu mai râdea de ea acum. Expresia lui era gravă, și ochii lui albaștri păreau că cercetează atent reacția ei.

Apoi se aplecă și gura lui o atinsese ușor pe a ei.

Era cea mai scurtă dezmierdare, dar când dădu drumul mâinilor ei și se ridică, ea știa cu certitudine și bucurie că-l iubea.

– Uite-o pe Jenny cu vata, spuse el încet.

Zece minute mai târziu, rana era frumos bandajată și coșul împachetat. De data asta, Clare aprobă cu încântare să fie luată în brațe. Era imaginația ei sau o ținea mai aproape acum? Încercă să-și ferească fața și să nu-și încordeze mâinile pe umerii lui. Dorea să se uite la el, să-i atingă părul închis și ondulat de la baza gâtului. Dar cu Jenny mergând în spatele lor era imposibil să-și dezvăluie sentimentele.

Ajunși la barca pneumatică, o așeză atent la pupă.

– Stai confortabil?

– Da, mulțumesc.

Cuvintele, atât de banale singure, păreau acum că au o semnificație mai adâncă.

Tot drumul înapoi spre locul de ancorare vroia să strige în gura mare fericirea ei. S-a întâmplat. S-a întâmplat în sfârșit. Sunt îndrăgostită.

Hilda îi întâmpină la ușa dinspre grădină, plescăind îngrijorată la vederea piciorului bandajat al lui Clare.

– Ce mai este și asta?

– Doar o tăietură, Hilda, spuse David calm. Cum merge zugrăveala?

– Acest Cobble! Este de-ajuns să mă scoată din minți, spuse Hilda concis. Nu vă puteți imagina ce mizerie a lăsat! Îmi va lua o săptămână să fac curat. Am o cină caldă pentru voi, deci nu întârziați prea mult aranjându-vă.

– Poate ar trebui s-o ajuți pe Clare, sugeră el.

– Nu, nu. Mă descurc, insistă Clare.

Cu ajutorul lui Jenny, țopăi până sus. Singură în camera ei, nu putea să se abțină să nu strige în gura mare. Îl iubesc. Îl iubesc pe David.

Amintindu-și târziu afirmația Hildei de a nu întârzia, își luă pieptenul și începu să-și aranjeze părul răvășit. Reacția ei imediată era să se îmbrace cu cea

mai frumoasă rochie, dar își dădu seama că nu putea face acest lucru fără comentariile provocatoare ale Hildei și Jenny. Dar nu exista nici un impediment să nu poarte noul pulover de cașmir pe care îl cumpărase în Norwich în ultima duminică, atunci când fuseseră la cumpărături.

Își dădu jos repede costumul de baie și scotoci în sertar după lenjerie curată.

Fusese o zi lungă. Jenny probabil se va duce devreme în pat și cu domnișoara Lancaster plecată, vor fi singuri. Singură cu David. Un tremur de excitație trecu prin ea și își încheie pantalonii marinărești cu degetele nesigure.

– Ești gata, Clare? o strigă Jenny prin ușă.

– Nu chiar. Du-te jos. Pot să cobor și singură scările.

Scoase puloverul din celofan și-l puse pe ea. Avea nuanța pală de turcoaz, cu țesătura pufoasă de lână. Se dădu cu un ruj de culoarea corai și cu parfum pe încheieturi și pe gât.

Jenny și David erau deja în sufragerie când ea șchiopătă înăuntru. El se ridică imediat și-i trase un scaun.

– Cum mai este piciorul? Mai doare?

– Nu, aproape. Probabil voi putea pune mâine un plasture. Pielea mea se vindecă foarte rapid.

Hilda pregătise o caserolă de pui urmată de șarlotă de zmeură și Clare se mira ce poftă nebună avea.

Ca de obicei, au luat cafeaua în salonaș și după câte sperase ea, nu dură mult până Jenny începu să caște și să clipească des.

– Scumpo, du-te la culcare, spuse David, ciufulind părul copilei.

– Oh, încă nu, unchiule David, este destul de devreme.

– Du-te, spuse el ferm.

– Pot să citesc un pic?

El își privi ceasul.

– Jumătate de oră, nu mai mult. Nu uita să te speli pe dinți.

Jenny adună colecția zilei de scoici și pietre și-i sărută de noapte bună. După ce ușa se închisese după ea, Clare simți o tulburare. Acesta era

momentul pe care-l așteptase, și acum că sosise, calmul ei părea că dădea înapoi, lăsând-o nervoasă și sfioasă ca o școlăriță.

– Încă o ceașcă de cafea? întrebă repede.

– Mulțumesc. Își aduse ceașca și așteptă până i-o umplu. Când îi oferi o țigară, ea acceptă cu nerăbdare, în speranța că fumatul îi va calma nervii.

În loc să se întoarcă la scaunul lui, se așeză pe canapea lângă ea, cu un braț întins astfel încât degetele lui aproape îi atingeau umerii.

– Ți-a plăcut ziua de azi? întrebă el.

Ea îi aruncă o privire rapidă. Era o întrebare sinceră sau nu?

– Da, foarte mult. Pe Riviera cred că nu era mai cald.

– Era sigur mai aglomerat. Am fost convins să merg o dată la Nisa. A fost mai rău decât la Blackpool.

– Nu mi te imaginez tolănindu-te sub o umbrelă într-o stațiune elegantă, spuse ea, zâmbind.

– Este un compliment?

– Speram să fie. Mi-am imaginat că Riviera era împânzită de oameni de afaceri scorțoși sau gigolo lingușitori.

– Mulțumesc că m-ai exclus din ambele categorii, spuse el politicos.

Ea așeză ceașca goală pe tavă. Țigara ei aproape se terminase și avu senzația ciudată că el așteaptă s-o stingă. Degetele ei tremurară și capătul țigării căzu în poala ei.

Mâinile lui luară scrumul înainte să-i ardă pantalonii. Îndepărtă o părticică de scrum roșu-aprins.

– Pari destul de distrată. Ce te supără?

– Nimic. Nu mă concentram.

Ca și cum ar fi fost hipnotizată, îl urmări cum aruncă țigara în scrumieră și o stinge.

– Încerci să ocolești inevitabilul, Clare? întrebă el calm și în aceeași secundă mâna lui alunecă de pe canapea pe umerii ei. Apoi, cealaltă mână îi luă bărbia, apropiindu-i fața spre el. Câteva minute o examină atent, fața lui neexprimând nici ironie, nici gingășie. Ochii lui străluceau în așa fel încât i se puse un nod în gât.

– Clare... vocea lui era răgușită.

Nici unul dintre ei nu auzi pașii care traversau holul, dar o bătaie în ușă îl făcu pe David să sară în picioare, rostind înăbușit o înjurătură.

– Domnișoară Clare, am uitat complet să vă spun că a sosit pentru dumneavoastră, astăzi, această cutie.

Hilda stătea în pragul ușii, fața ei rotundă exprimând scuze, ținând în mâini o cutie albă.

– Oh... mulțumesc Hilda. Clare spera ca vocea ei să sune normal.

– Am fost atât de tulburată cu Cobble, care a murdărit bucătăria, că mi-a ieșit complet din minte, explică Hilda, punând cutia pe canapea.

– Dacă nu m-aș fi întins după niște hârtie, ar fi stat acolo până dimineața. Am ascuns-o din calea lui Cobble, în cazul în care ar fi picurat-o cu vopsea.

– Nu-i nici o problemă. Nu cred să fie ceva important. Noapte bună, Hilda.

– Noapte bună, domnișoară. Noapte bună, domnule David. Să închid ușa principală acum sau veți ieși din nou?

– Închide-o, desigur. Noapte bună. Vocea lui era aspră, dar Hilda nu observă nimic neobișnuit, și încă murmurând scuze din cauza neglijenței ei, ieși.

– Suntem sortiți să fim întrerupți, spuse el amuzat.

– Poate ar trebui să mă duc la culcare, spuse Clare

– Pentru numele lui Dumnezeu!

– Ei bine, mătușa ta este plecată și în acest caz ...

Privirea lui se îndreptă către cutie.

– Nu o deschizi?

– Oh... da, cred că ar trebui.

El îi dădu un cuțitaș și ea tăie panglica și deschise cutia. Înăuntru, pe o bucată de vată stătea o splendidă crenguță de gardenia. Cu un strigăt involuntar de plăcere, o ridică din cutie și mirosi floarea delicată.

Apoi, văzu cartea de vizită pusă între frunzele lucioase.

Pe ea, era scris neglijent: cu cuvintele cântecului, "Ești ca lumina lunii. Voi veni vineri. Vei lua cina cu mine încă o dată? Paul".

Un zâmbet îi apăru pe buze.

Tipic pentru el să trimită flori tocmai din Londra când putea foarte bine să sune la Hall și comande un buchet de flori pentru a-i fi adus din sera lui.

– De la Mallinson? Tonul lui Lancaster era tăios.

– Da. Nu-i așa că sunt frumoase?

Le pusese ușor înapoi în cutie și cartea de vizită o strecură în buzunar.

– Crezi că este înțelept să îl încurajezi?

– Nu te înțeleg, spuse ea, cu o sinceritate uimită.

– Vreau să spun că un bărbat de genul lui nu oferă cadouri unei femei fără să aștepte ceva în schimb.

Dacă ar fi lovit-o, n-ar fi fost așa de șocată. Pentru câteva secunde, îl privi împietrită, uimită de ce aude. Dar expresia rigidă de pe fața lui îi confirmă că auzise bine.

Fără să-și căute cuvintele ea spuse distant:

– Nu este o afirmație cam neplăcută despre un om care se presupune că este prietenul tău?

– Se întâmplă să fie adevărat, răspunse el tăios.

– Nu sunt de acord.

Paul este o persoană încântătoare, nu așa .... ca tine.

El râse, un fel de sunet ironic fără voioșie.

– Bărbații bogați sunt considerați de sexul vostru încântători.

Ea înțepeni, ochii ei luceau furios.

– Adică, ce vrei să sugerezi?

– Nu sugerez nimic. Doar te avertizez – deoarece pari destul de naivă – că Paul nu este un partener adecvat pentru o flirt idilic. Tu ești genul care o pățește. Dacă îți dai seama de acest lucru și vrei să-ți asumi acest risc... Ridică din umeri expresiv.

– Cum îndrăznești? explodă ea, rigidă din cauza indignării. Dintre toate manifestările condamnabile ale necredinței față de mine – acesta sigur este cel mai dezgustător!

– Codul nostru moral se pare că este diferit, spuse el cu răceală.

– Cât faci parte din această casă, este problema mea să nu te faci de râs.

Gura lui Clare se curbă disprețuitor.

– Poate sunt angajata dumneavoastră, domnule Lancaster, dar asta nu vă dă dreptul să vă amestecați în viața mea personală. Îmi aleg singură prietenii, și mi-e teamă că insinuările dumneavoastră nu îmi vor schimba sentimentele față de Paul Mallinson.

El trase din țigară, privind-o într-un fel în care o făcu să-și strângă pumnii.

– Deci, am avut dreptate în estimările mele de la început. Ești ca restul sexului tău, în definitiv.

– Cred că pot să am grijă de mine fără supravegherea ta, spuse ea cu înfocare.

– Nici nu mă îndoiesc, conveni el dezagreabil.

– Evenimentele de azi au fost foarte amuzante pentru tine. Presupun că în absența lui Mallinson te plictiseai.

– Ești insuportabil!

Tremura de furie acum, mai supărată decât fusese vreodată în viața ei.

– Nu-ți face griji. Nu voi mai fi înșelat nici o secundă, spuse el mieros.

Controlându-și firea cu un efort suprem, Clare luă cutia cu gardenii și se îndreptă către ușă, dar el îi tăie calea

– Lasă-mă să trec, te rog! vocea ei tremura din cauza furiei reprimate.

– Desigur. Dar mai întâi, avem niște treburi nerezolvate. Mi-e teamă că până acum am fost un înlocuitor slab pentru Mallinson. Poate nu este târziu să-mi îmbunătățesc tehnica.

Cu o mișcare rapidă, îi prinse încheieturile și o trase către el.

– Nu te zbate. Nu poți să scapi.

– Lasă-mă! Lasă-mă... te rog ...

Dintr-o dată, i se făcu teamă de el, vocea ei îl implora.

– Poate asta te va învăța minte să fii mai puțin încrezătoare în a-ți purta de grijă, spuse el brutal.

Pentru câteva secunde, ea se zbătu disperat să se elibereze și după aceea, dintr-o dată, cedă și stătu fără vlagă și supusă în brațele lui. Strânsoarea lui cedă puțin și ea crezu că-i va da drumul, dar cu un murmur o înclină și puse stăpânire pe gura ei.

Capitolul 8

Clare aprinse veioza și privi ceasul. Douăsprezece și jumătate. Se întinse din nou pe pat, arajându-și părul dezordonat de pe fața fierbinte.

Trecuseră doar trei ore de când urcase sus în camera ei? Buzele ei încă ardeau de la ferocitatea sărutului lui și se simțea slabă și tremurândă ca și cum ar fi trecut printr-o încercare fizică zguduitoare și abia putea să creadă că se terminase.

Prima ei reacție fusese furia: o furie teribilă împotriva ei însăși, pentru că cedase și capitulase puterii lui superioare. Apoi furia se transformase în rușine deoarece, cu părere de rău, recunoscuse adevărul. Indiferent de sentimentele pe care le avusese mai înainte, în mometul în care gura lui pusese stăpânire cu o furie sălbatică pe gura ei, simțise durere dar și plăcere. Chiar și acum, gândindu-se cât de neputincioasă fusese, simți un val de bucurie primitivă.

Și mai rău încă, atunci când îi dăduse drumul, nu se dăduse înapoi din fața lui, cu dispreț și cu împotrivire. Dacă el și-ar fi cerut iertare și ar fi sărutat-o din nou, mai tandru de această dată, s-ar fi cuibărit în brațele lui. În schimb, el o dăduse deoparte și dispăruse în grădină, lăsând-o să-și vină în fire.

Unde era acum? Nu-i auzise pașii pe scări sau în dormitorul lui. Trebuia să fie încă afară. La ce se gândea oare? Ea nu putea nici măcar încerca să ghicească. Nu era de înțeles cum o astfel de scenă l-ar fi afectat, pentru că nimic din comportamentul lui anterior nu i-a dat vreun indiciu despre ieșirea din această noapte.

N-ar fi visat niciodată că purtarea lui glacială ar fi ascuns o pasiune atât de vulcanică.

Dar nici n-ar fi bănuit că ea însăși ar fi capabilă de astfel de sentimente furtunoase. Cu luni în urmă, un bărbat îi spusese că avea o inimă de piatră, și ea îl crezuse. Acum știa că nu era adevărat și nu fusese niciodată. Adevărul era că nici un bărbat nu trezise vreodată în ea emoții atât de adânci – până în această noapte. În brațele lui David, întregul ei corp tremurase ca răspuns și pentru prima oară atinsese culmile extazului. Cât de diferit de săruturile lui Paul, care nu treziseră decât afecțiune și o slabă plăcere.

Cu mintea plină încă de gânduri confuze, adormi.

David nu apăru la micul dejun dimineața următoare, dar cum mergea dimineața frecvent la mlaștini și își lua micul dejun la întoarcere, absența lui trecu neobservată.

Era ocupată cu dactilografiatul în birou -găsind că era foarte dificil să se concentreze -când îl auzi vorbindu-i Hildei în bucătărie și un moment mai târziu apăru în ușă, aducându-și tava cu micul dejun.

– Bună dimineața. Nimic la poștă?

– Ba da, trei scrisori.

El închise ușa, așeză tava pe pervazul ferestrei și luă scrisorile pe care ea i le întinse.

– Înainte de a începe să lucrăm, spuse el ar trebui să discutăm o problemă personală.

Clare simți cum un val de roșeață îi acoperă obrajii, dar nu spuse nimic.

– Mai întâi, trebuie să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută.

El stătea în fața ferestrei, cu spatele la ea, astfel încât nu putu vedea expresia lui dar vocea lui suna straniu.

– Îmi cer scuze pentru comportamentul meu. N-am nici o îndoială că te-ai gândit să-ți dai demisia. Ar fi foarte normal, în situația dată. Cu toate că nu am nici un drept să fac așa ceva, aș vrea totuși să te rog să-ți schimbi decizia. După cum știi, am avut deja o secretară și dacă tu pleci voi avea nevoie de ceva timp să găsesc pe cineva, ceea ce înseamnă că voi întârzia cu cartea. Sunt foarte

neliniștit s-o termin până la sfârșitul lui septembrie și acesta este motivul pentru care te rog să rămâi. Te asigur că incidentul din noaptea trecută nu se va repeta.

Clare îl ascultă într-o tăcere năucitoare. Gravitatea a ceea ce spusese el era convingerea lui că ea era pe punctul de a-și da demisia, și ei nici nu-i trecuse prin cap așa ceva.

Pentru că timp de câteva minute nu răspunse nimic, el se întoarse și spuse:

– Să o iau ca pe o neacceptare a scuzelor mele?

– Oh, nu. Accept scuzele tale, spuse Clare în grabă.

– Este mai mult decât merit. Îți mulțumesc. Îți propun să uităm amândoi tot ce s-a întâmplat. Acum, dacă ești gata, voi răspunde la aceste scrisori.

Până după-amiază târziu, Clare avusese posibilitatea să creadă că problema era încheiată. Ea își dădu seama că exact acela era modul în care trebuia să se aștepte ca el să reacționeze. Nimic nu avea voie să interfereze cu munca lui.

David chiar crezuse că puteau uita ce se întâmplase? Poate că el putea. Dar ea?

Voia ea să uite totul?

Sunt depășită de această situație, gândi ea, suspinând.

Următoarele trei zile fură lipsite de orice eveniment. Domnișoara Lancaster se întoarse din Scoția; Paul se întoarse de la Londra și el cu Clare luară cina într-un hotel de pe coastă, dar ea nu avea starea necesară pentru tachinările lui și sub pretextul unei dureri de cap, îl rugă să o ducă acasă mai devreme.

În cea de-a patra după-amiază, lucra cu David în birou, când se auzi gălăgie pe hol.

– Unchiule David! S-a întâmplat ceva îngrozitor. L-am pierdut pe Josh!

Jenny intră în cameră ca o vijelie, cu fața plină de suferință.

– L-ai pierdut? Unde?

– Noi ne jucam de-a indienii în pădure și el a dispărut. L-am strigat, l-am tot strigat, dar el n-a apărut. Sunt convinsă că i s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Gura ei tremura și două lacrimi i se prelinseră pe obraji.

– Ia-o ușor, puiule. Lancaster o trase în brațele lui. Acum spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Jenny își înghiți lacrimile și se scotoci după o batistă.

– Ține-o pe asta, i-o întinse David pe a lui.

– Acum, începe cu începutul.

– Păi ... Jenny își suflă nasul și inspiră adânc.

– Domnișoara Harker a făcut un picnic pentru noi și l-am lăsat pe Josh să păzească totul lângă copacul mare de pe plajă, știi, acela pe care ți-ai crustat numele când erai copil. Când ne-am întors înapoi să mâncăm, el nu mai era acolo și am crezut că plecase să cunoască împrejurimile, cum face adesea. Noi am continuat să ne jucăm o perioadă și apoi Annabel și-a tăiat piciorul într-o sârmă ghimpată și sângera, așa că Tod a spus că trebuia să meargă acasă. Josh nu se întorsese așa că am început să-l căutăm peste tot și apoi Tod a spus că probabil s-a plictisit și s-a dus acasă. Dar nu este în grădină și Hilda nu l-a văzut, așa că s-a pierdut, săracul.

– Nu plânge Jenny scumpă, spuse în grabă David, pentru că fața ei pistruiată se strâmbă din nou. Mă așteptam să hoinărească prin jur și să se întoarcă la timp. Trebuie să fi fost foarte plictisitor pentru el să păzească mâncarea. Poate că a auzit un șoarece și l-a vânat. Uite, dacă nu este înapoi până la cină, o să mă duc să-l caut; totuși, sunt sigur că se va întoarce acasă pentru mâncarea lui, ticălosul mic.

– Chiar crezi așa ceva? întrebă Jenny, plină de speranță.

– Se va întoarce, o asigură unchiul ei. Acum, du-te și spală-te pe față.

După ce plecă, el își frecă bărbia plin de gânduri.

– Nu este genul lui Josh să hoinărească departe, îi spuse el lui Clare.

– Sper să se întoarcă repede, zise ea.

– Jenny îl iubește atât de mult, încât va fi într-o stare de panică dacă nu se va întoarce până la ora ei de culcare.

– Da, cred că așa va fi.

La ora cinei, nu era încă nici un semn că Josh s-ar fi întors. Jenny abia se atinse de frigănelele de pâine unse cu brânză topită în bere care era mâncarea

ei favorită și deși membrii mai în vârstă ai casei își ascunseră grija crescândă, conversația fu forțată.

La ora opt și jumătate, David spuse:

– Arată de parcă s-ar fi ascuns într-o vizuină sau adăpost. O să merg să cercetez prin împrejurimi. Fără nici o îndoială, schelălăie după ceaiul lui, așa că nu va fi dificil să-i dau de urmă.

– Lasă-mă și pe mine să vin, unchiule David, stărui Jenny.

– Mai bine ai sta acasă în cazul în care se întoarce, răspunse David.

– Poate Clare nu se va supăra să meargă cu tine. Este mai ușor să acoperi o distanță mare în doi, sugeră domnișoara Lancaster.

– Da, aș fi bucuroasă să fiu de ajutor, spuse repede Clare.

– O să-mi pun o cămașă veche. Pădurile sunt pline de mure. Vom lua mașina până la pârleaz, spuse David. Urc să mă schimb și cobor în două minute.

David era deja la volan când ea alergă spre garaj. El fixa o baterie nouă cu ajutorul unei lanterne.

– Am pregătit totul și pentru cazul în care vom căuta prin întuneric, explică el.

– Ce crezi că ar fi putut să i se întâmple? întrebă Clare când ieșiră pe poartă.

– Mă tem că ar fi putut cădea într-o capcană veche.

– Oh, nu!

Cu câțiva ani în urmă ea și Hal găsiseră un câine prins într-una dintre acele capcane crude de primăvară și își aminti modul înfiorător în care îi fusese prins piciorul. Îl duseseră acasă, dar tatăl lor aruncase o privire la câinele amărât, spusese brusc că ar fi fost mai bine să omoare animalul. Gândul la Josh zbătându-se să se elibereze singur dintr-o capcană era oribil.

– Avem nevoie de șase oameni pentru așa ceva, spuse David în timp ce treceau pârleazul.

– Pădurea este aproximativ rectangulară și se întinde pe aproape un sfert de milă, așa că dacă

tu poți acoperi partea din stânga, atunci eu voi lua dreapta.

Există o mlaștină la marginea ei. Cine ajunge primul, ar fi bine să-l aștepte și pe celălalt.

O jumătate de oră mai târziu Clare se târa prin tufăriș și se găsi singură la marginea pădurii. Nu fusese nici un semn de la Josh, deși făcuse pauză după fiecare câțiva metri ca să asculte un scheunat înăbușit. Singurele semne fuseseră foșnetele de crengi și o dată sau de două ori îl auzise pe David strigând de la distanță.

Dacă Josh fusese prins într-o capcană, era firesc să fi fost prea epuizat ca să poată răspunde la strigătele lor, caz în care ar fi putut colinda regiunea toată noaptea fără să-l găsească.

Ea privi de-a lungul șanțului și în acel moment David apăru de la marginea pădurii.

– Nici un semn, strigă el, îndreptându-se spre ea.

– Ce este acolo? întrebă Clare arătând de-a lungul câmpului de orz de cealaltă parte a șanțului.

– Tufișurile acelea, vrei să spui? Aceea este o veche carieră de piatră. Am putea să aruncăm o privire. Poți să sari șanțul?

Ea privi plină de îndoieli șuvoiul lent care se afla la patru picioare adâncime sub ea. Malul îndepărtat arăta ca un loc nesigur și nu avea nici o dorință să plonjeze până la genunchi în noroi.

– Stai. O să trec eu primul și o să te prind dacă aluneci, spuse el.

El sări peste șanț și în timp ce Clare se temea.

– Hai, n-o să te las să cazi.

Scrâșnind din dinți și așteptându-se să cadă în apă, se aruncă dincolo de șanț. Picioarele ei aterizară pe marginea malului care se surpă chiar înainte ca ea să se dezechilibreze. David o prinse de brațe și o sălta cu multă siguranță.

– Tocmai ai reușit! Te simți bine?

– Da, cred că da.

Ea scoase un oftat de ușurare.

– Ascultă!

Un strigăt neputincios răsună de-a lungul câmpului.

– Este Josh. Trebuie să fie la cariera de piatră. Vino!

El începu să fugă de-a lungul lanului de orz. Clare îl urmă, poticnindu-se în pământul bolovănos. Un ciulin o zgârie, dar nu simți nimic. Abia era conștientă că se mișca.

– Uită-te pe unde calci, este aproape de râpă pe partea aceasta, o avertiză el. Uite-l. Uită-te la acele tufișuri.

O să cobor. Tu rămâi aici.

– Este mult prea prăpăstios aici, țipă Clare, dar el deja se îndepărtase de margine.

Îngrozită că ar fi putut cădea, îi privi statura cum se depărta. I se păru o veșnicie până ajunse pe fundul carierei.

– Și-a fracturat piciorul din spate, țipă David. O să am nevoie să-l scot de aici. Există o fermă dincolo de deal. Spune-le ce s-a întâmplat și roagă-i să ne dea o funie.

O oră mai târziu, Clare stătea cu capul lui Josh în poala ei, pe bancheta din spate a mașinii de la fermă.

– Sărmanul băiețel! Doctorul va veni și va îngriji rănile tale și piciorul tău va fi ca nou foarte curând.

Josh îi linse mâna ca semn de mulțumire, dând ochii peste cap ca și cum s-ar fi scuzat pentru necazul pe care îl produsese.

Cu ajutorul fermierului și al fiului său, reușiseră să-l scoată din cariera de piatră și acum că rana cea adâncă de pe coastă fusese spălată și bandajată temporar, părea că rezistase bine chinului.

Domnișoara Lancaster aștepta la poartă atunci când ajunseră acasă.

– Mă gândeam că nu o să mai veniți niciodată, spuse ea.

– Jenny a plâns continuu ultima oră. Tocmai a ațipit, complet epuizată, săraca.

– Totul este bine. L-am găsit la vechea carieră de piatră. S-a rănit la un picior, dar se va vindeca, spuse David.

Duseră câinele în casă pe o targă improvizată, când Jenny tocmai ieșea din sufragerie, cu ochii adormiți.

În clipa când îl văzu pe Josh, scoase un țipăt de bucurie și o zbughi spre el cu fața radiind de bucurie.

Când în cele din urmă emoția scăzu și Hilda hrăni câinele cu o tavă plină de jumări și bunătățuri pe care Josh le înghiți cu o poftă nemaipomenită, David își aduse aminte că lăsase mașina lângă barieră.

– Nu poți să o lași acolo, doar în noaptea asta? sugeră domnișoara Lancaster.

– Constable Potter îmi va trimite citație că am blocat drumul, spuse el cu un zâmbet obosit ...

– Haide Jenny, este timpul să mergi la culcare.

– Nu s-ar putea ca Josh să doarmă în camera mea doar noaptea asta? se rugă ea.

– Pentru el este mai bine aici. Eu cred că va dormi douăzeci și patru de ore, spuse David ferm.

– Tu trebuie să fii obosită, dragă, spuse domnișoara Lancaster când el plecă să aducă mașina. Noi nu îl vom aștepta pe David.

Clare abia protestă că nu era deloc obosită și dorea foarte mult să-l aștepte pe David, așa că îi urmă sus și le spuse noapte bună. Se decisese să doarmă jos, dar cu mâna pe clanța ușii își dădu seama că domnișoara Lancaster le-ar fi putut auzi vocile.

Cu părere de rău, se dezbrăcă și se spălă pe dinți. Tocmai intrase în pat când auzi mașina întorcându-se.

Cu bătăi rapide de inimă, îi ascultă pașii urcând pe scări. Minutele trecură și liniștea se așternu din nou.

O aștepta oare pe ea? Ce proastă fusese că se dezbrăcase.

În cele din urmă îl auzi urcând și închizând ușor ușa de la dormitorul lui.

Își puse picioarele pe cearșafurile reci și se întinse. Așa era deci cântecul inimii ...farmecul lin al iubirii. Cât de oarbă fusese că nu putuse să-l recunoască mai înainte.

Clare se trezi devreme și era deja îmbrăcată când Hilda îi aduse ceașca cu ceai.

– Jenny încă doarme. Ar fi bine să se odihnească puțin și după-amiază, spuse ea.

– Da, așa este. Mulțumesc, Hilda.

Clare își făcu patul și coborî. Se opri un moment în ușa de la sufragerie, simțind o stare de agitație, puțină timiditate. Ca de obicei, David citea The Times.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața.

Spre surprinderea ei, abia își ridică privirea de pe articolul pe care-l citea.

Terminându-și cafeaua, el împături ziarul.

– Medicul va fi aici la nouă și jumătate, așa că n-are sens să începem lucrul până nu termină cu Josh.

– Da, presupun că da. Acum că se uita la ea, simțea că rămăsese fără glas.

El își împinse scaunul și ea crezu că va veni în jurul mesei și o va lua în brațe, arătându-i cu buzele tot ceea ce spuseseră ochii lui noaptea trecută.

Dar, spre uimirea ei, el luă scrisorile și plecă din cameră.

Când masa fu curățată, Clare urcă în camera ei. Era o prostie să fie supărată pe plecarea bruscă a lui David de la micul dejun. La urma urmei, Hilda ar fi putut vârî capul pe ușă în orice moment.

Nu trecuse ora prânzului când veterinarul plecase deja, iar David stătea jos și-i dicta. Ea știu încă o dată că adoptase tactica de a ignora ce se petrecuse. Orice îi spuseseră ochii lui noaptea trecută, în această dimineață ei erau la fel de reci ca albastrul mării.

Capitolul 9

Două săptămâni înainte de festivalul de dans de la Primărie, Clare o întâlni pe Penny Conyers la poșta satului.

– Cred că lucrezi prea mult, spuse ea, văzând cât de slăbită și palidă arăta tânăra.

– Sunt puțin obosită, recunoscu ea. A fost o săptămână foarte încărcată. Domnișoara Tubbs, femeia noastră care vine în fiecare zi, este bolnavă, și eu a trebuit să mă ocup de toate, și marți a fost și excursia cu școala de duminică, care trebuie întotdeauna organizată.

Și peste toate acestea, miercuri am făcut dulceață din producția noastră de căpșuni.

– Îți place să te ocupi de casă? întrebă Clare atunci când își făcură cumpărăturile și traversară împreună.

– Da, nu m-am gândit, spuse Penny. Bineînțeles, casa noastră este prea mare pentru doi oameni, iar bucătăria este îngrozitor de învechită. Dacă am avea un cuptor modern și un boiler electric, totul ar fi mai ușor. Ești grăbită sau ai timp să bem o cafea?

– Aș bea una cu mare plăcere, spuse Clare.

Cu toate că Penny nu vedea nimic neobișnuit să aibă grijă de casa tatălui ei ca și de alte sarcini la parohie.

Clare nu putu să nu simtă că pentru o fată de vârsta ei responsabilitatea era prea mare.

Stând în bucătăria de la casa parohială, urmărind-o pe Penny cum pregătea cafeaua, Clare își dori să o poată ajuta să depășească acea însușire veche pe care o căpătase din copilărie: lipsa încrederii.

– O să mergi la bal? întrebă ea.

Penny dădu din cap, dar nu păru foarte entuziasmată.

– Cu ce te vei îmbrăca? o întrebă Clare.

– Cea albastră de mătase, cred. N-am nici o altă rochie lungă și mi se pare prea costisitor să cumpăr una nouă doar pentru o seară.

– Nu, sunt foarte scumpe, încuviință Clare. Cum arată cea albastră?

– Ți-o arăt imediat, spuse Penny.

– M-am gândit să-i schimb gulerul. Poate mă poți sfătui ce să fac cu el. Tu porți întotdeauna haine atât de drăguțe. Ea privi rochia turcoaz a lui Clare, cu cureaua ei de velur de culoarea scorțișoarei.

– Da, bineînțeles. Îmi plac combinațiile, spuse Clare repede.

Penny urcă scările și coborî repede cu o rochie de mătase albastră în brațe. O expuse în fața ei și Clare își reprimă o grimasă de groază. Nu numai că era de un albastru prea strident pentru tenul fetei, dar stilul era demodat și mult prea încărcată pentru vârsta ei.

– Știi, albul este cel mai potrivit pentru tine, spuse ea prudent. Nu te supăra pe mine, dar nu cred că această rochie este potrivită pentru un bal. Te-ai gândit să-ți faci una nouă? Ar costa jumătate din cât te-ar costa una cumpărată și mi-ar plăcea să te ajut dacă nu ai mult timp de pierdut.

– Chiar ai face asta pentru mine? spuse Penny plină de ardoare.

Apoi își mușcă buza și spuse cu părere de rău:

– Chair n-am nevoie de o rochie nouă. Pe asta am purtat-o doar de patru sau cinci ori.

– Câți bani ai putea să-ți permiți pentru una nouă? spuse Clare vioaie, pe un ton aspru. Era hotărâtă ca Penny să nu meargă la bal în rochia aceea oribilă de mătase albastră, dacă putea să o ajute..

– Am pus șase peni deoparte, dar nu sunt sigură,

– Doamne Dumnezeule ai putea să ai o rochie splendidă pentru jumătate din această sumă, spuse Clare cu nerăbdare.

Bumbacul este foarte ieftin și ai putea să îți faci o rochie lungă cu patru metri.

– Dar de unde să cumpăr materialul? întrebă Penny

Clare ezită un moment, apoi se ridică și spuse plină de convingere:

– Ai încredere să ți-l cumpăr eu? Noi mergem la Norwich în fiecare sâmbătă, așa că aș putea să cumpăr materialul săptămâna aceasta și atunci ne-ar rămâne zece zile să facem rochia. Ai un creion? Îți voi desena modelul care cred că ți se potrivește. Ceva foarte simplu, cu o urmă de albastru care se potrivește cu ochii, uite așa...

Căută în geantă după o bucată de hârtie și luând creionul pe care Penny i-l întinse, făcu rapid o schemă.

– Uite. Ce zici de asta?

Penny se întinse peste umerii ei și studie desenul făcut în grabă.

– Dar o astfel de rochie ar costa o avere, spuse ea nesigură.

– Nu, nu va costa. Eu am închiriat pe vremuri un apartament cu un manechin și ea m-a învățat niște trucuri să fac tipare pentru haine superbe. Dacă mi-l lași mie, îți voi face o rochie care va arăta ca una de un milion de dolari și practic nu va costa nimic. La urma urmei, este o ocazie specială!

I-a luat ceva timp să o convingă pe Penny că planul nu era deloc exagerat. În cele din urmă Penny se lăsă convinsă și insistă să-i dea patru peni din economiile ei și, pentru că încă era puțin neliniștită, Clare luă banii și își luă rămas-bun înainte ca Penny să-și schimbe părerea.

În timpul după-amiezii Paul o sună și o întrebă dacă i-ar plăcea să facă o plimbare cu mașina în seara aceea. După ce verifică dacă David nu va avea nevoie de ea după ce va bea ceaiul, acceptă invitația și stabili să se întâlnească undeva pe drum, la ora șase.

În timpul ceaiului, David spuse că o va scoate pe Jenny cu barca la o plimbare de o oră și o întrebă pe Clare dacă dorea să vină cu ei.

– Îmi pare rău, dar am o întâlnire, spuse ea.

– Cu Paul? întrebă Jenny.

– Da. O să mergem undeva la un han pe care l-a descoperit el, spuse Clare.

– Probabil o să te distrezi mai mult decât să navighezi în jurul golfului, remarcă David. Ea bănuia că nu era de acord cu ea, pentru că-i displăcea prietenia ei cu Paul, și niciodată n-ar fi crezut că ea ar fi preferat mai mult să petreacă seara plimbându-se cu barca.

Nu mai spera în nici o posibilitate de prietenie cu el, deși scena din noaptea când Paul îi trimisese buchetul de flori, ca și incidentul de pe canal, când îl căutaseră pe Josh, îi arătau că nu era indiferent la prezența ei. Nu avea nici un motiv să presupună că el simțea ceva mai mult decât o atracție fizică față de ea.

Plecă îngândurată să-l întâlnească pe Paul, și deși, ca întotdeauna, răspunse imediat la veselia lui, rămăsese totuși cu un sentiment ușor de neliniște.

Ei merseră undeva într-un han la țară, pe malul unui râu. Era foarte plăcut să stai pe pajiște în spatele hanului și să privești o familie de lebede alunecând în jos spre sălcii.

Erau la o distanță nu prea mare de un alt cuplu, care stăteau îmbrățișați, cu capetele lipite unul de celălalt. Din când în când fata râdea, la ceva ce bărbatul spunea și o dată Clare îl văzu cum se apropie și mai mult de ea și o sărută pe obraz. Probabil că erau logodiți și mai târziu, când se va întuneca, probabil vor hoinări împreună spre casă, îmbrățișați, făcându-și planuri pentru viitor.

Mă întreb dacă vreodată voi fi așa, gândi Clare. Câteodată, avea sentimentul că timpul trecea pe lângă ea și rămânea undeva în urmă, despărțită de lucruri de care celelalte fete se bucurau. Douăzeci și șase de ani nu era foarte mult, dar tinerețea nu dura pe vecie și părea că nu ajunge la nici un rezultat cu viața ei. Era posibil să fie destinată să rămână singură, să nu aibă niciodată o casă a ei și copii? Părea o perspectivă deprimantă.

– Ai o expresia mai mult decât stranie, spuse Paul zâmbindu-i. La ce te gândeai?

Clare sorbi din Cinzano și râse.

– Mă gândeam la mine însămi dăruindu-mi-se un ceas și un biscut uriaș de argint după treizecei de ani de serviciu cu dăruire, spuse ea.

– Ce idee extraordinară!. El își ridică sprâncenele, uluit.

– Serviciu credincios? Doar nu consideri această muncă de secretariat ca o activitate pe viață, nu-i așa?

– Nu am gândit așa până cum de curând. Dar acum cred că este posibil să fie așa, admise ea.

– Doamne, ce perspectivă! Asta este ceea ce vine după ce te-ai îngropat la țară.

– Nu știu, nu toată lumea se căsătorește, spuse ea cuminte. Să-l luăm pe domnul Lancaster, de exemplu. Eu nu cred că el o va face.

– Oh, David este excepția de la regulă. El a lăsat ghinionul să-i răvășească viața. Bănuiesc că știi despre ce este vorba?

– Nu.

– A fost părăsit, spuse Paul scurt.

– Dar de ce? întrebă Clare, surprinsă.

El îi aruncă o privire ciudată și ea spuse în grabă,

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te întreb așa ceva. Nu mă privește pe mine.

– Nu este nici un secret, spuse Paul. A fost logodit acum câțiva ani cu o fată și ea a găsit pe cineva mai bogat și l-a părăsit în ultimul moment. El era în spital în acel timp și a suportat greu lovitura.

– Ce cruzime înfiorătoare! N-am știut nimic despre aceasta.

– Majoritatea oamenilor au uitat totul – mai puțin David. Acesta este motivul pentru care nu este entuziasmat de farmecul tău.

– Nu. Acum pot înțelege, spuse Clare ușurată.

Această informație întâmplătoare îi clarifică multe despre angajatorul ei care o indusese în eroare. Bietul David! Nu era de mirare că n-avea încredere în femei.

– Era o fată drăguță? întrebă ea.

– Da, o frumusețe de femeie, cred. Eu n-am întâlnit-o niciodată, dar din toate spusele, era o mică prostituată care mergea până la capăt.

Aceasta l-a condus pe David la un dispreț față de frumusețe. Atunci când el spusese Andreei Ashley că frumusețea era superficială, se gândea la fata care-l tratase cu atât de multă cruzime. Clare era atât de cufundată în

aprecierile pe care le Paul le făcuse asupra complexității caracterului lui David,încât când el spuse că este timpul să plece, își dădu seama că deja se întunecase.

Întrebându-se dacă o suspecta de a fi interesată exagerat de trecutul șefului ei, făcu un efort să fie vorbăreață pe drumul de întoarcere.

Când ajunseră în capătul străzii, el opri mașina.

– Presupun că nu te pot ademeni până acasă la mine pentru un pahar înainte de culcare?

– Nu, dar îți mulțumesc pentru această ieșire.

– Nu este târziu. Nu aprobi vizitele la celibatari acasă sau mă suspectezi încă de intenții dezonorante?

– Bineînțeles că nu, dar știi cum este satul.

El își dădu capul pe spate izbucni într-un hohot de râs.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, scumpo. Tu ești prima femeie care a fost vreodată îngrijorată de păstrarea reputației mele, dar mă tem că este deja o cauză pierdută.

– De ce te crezi drept un ticălos? îl întrebă ea.

– Tu nu crezi că sunt?

– Nu, nu cred. Eu cred că doar pretinzi că ești unul, spuse ea hotărâtă.

– Mă tem că nu este multă lume de aceeași părere cu tine.

– Probabil că nu te cunosc foarte bine.

– Chiar crezi asta?

– Da, cred.

El își puse mâinile peste ale ei și le strânse.

– Știi, ai un efect foarte liniștitor asupra mea, spuse el calm. Nu știu cum se întâmplă aceasta. Te-ar deranja dacă te-aș săruta de noapte bună?

Înainte ca ea să poată răspunde, își înclină capul și o sărută ușor pe buze.

– Cred că ar fi mai bine să pleci înainte să fiu tentat să-ți schimb părerea aceea bună pe care o ai despre mine.

Sâmbătă dimineață, David îi conduse la Norwich și Clare merse să caute materiale pentru rochia de bal a lui Penny. Cumpără un cupon de bumbac albastru cu flori albe.

Materialul o costă exact cei patru peni pe care-i dăduse Penny și puse ceva din proprii ei bani și alese un satin franțuzesc scump.

În drumul spre restaurantul unde trebuia să-i întâlnească pe ceilalți să mănânce, trecu pe lângă un magazin de pantofi unde observă în vitrină o pereche de sandale de mătase albastră și dintr-un impuls, intră înăuntru și-i cumpără, sperând că nimerise mărimea lui Penny.

– Ce pachete interesante, comentă domnișoara Lancaster când Clare ajunse la restaurant și se așeză pe scaunul pe care David i-l reținuse.

– O ajut pe Penny să-și facă rochia de bal. Cea pe care o are nu este potrivită și am convins-o că ar avea nevoie de ceva mai strălucitor pentru o schimbare, explică ea.

– Nu știam că femeile se ajută unele pe altele să-și îndeplinească acea condiție extrem de supraevaluată, răspunse David ridicându-și sprâncenele.

– Depinde de femei, răspunse Clare uitându-se în ochii lui.

– Și chiar dacă nu ești de acord cu ceva strălucitor, cred că totuși admiți că Penny are trăsăturile unei fete foarte drăguțe.

– Sigur. Mă întrebam doar dacă pudra și machiajele elaborate erau chiar necesare, fu el de acord

– N-am nici cea mai mică intenție s-o încurajez să folosească trusele de machiaj, cum le numești, și dacă tu crezi că hainele ei actuale sunt potrivite, atunci nu prea apreciezi modelele, spuse Clare vioaie.

El nu îi răspunse nimic, așa că se întrebă dacă nu cumva fusese prea deschisă.

– Sunt cu totul de acord cu tine, spuse decisă domnișoara Lancaster.

– Biata fată, nu are niște haine decente, care i se potrivesc. Este foarte frumos din partea ta că vrei s-o ajuți.

Tu ai un gust excelent, draga mea, și sunt convinsă că o vei face să arate superb.

În seara aceea, în timp ce restul casei se uita la televizor, Clare întinse materialul pe o masă de bucătărie și croi rochia lui Penny. Alesese un model foarte simplu, cu o linie plină de volănașe la gât și mâneci puțin umflate, știind că lui Penny nu i-ar fi plăcut să poarte ceva sofisticat.

Curând după ora nouă, David trecu prin bucătărie ca să-l ia pe Josh la o plimbare. El privi materialul de pe masă, dar nu făcu nici o remarcă. O jumătate de oră mai târziu, se întoarse și-i dădu câinelui biscuitul de seară și apă.

Clare era aplecată peste masă, scoțând acele din materialul tăiat după modelul de hârtie. Își spălase părul după-amiază și-l ondulase ușor pe fruntea ei .

– Ai făcut multă croitorie de damă? întrebă David, uitându-se la materialul croit.

Ea îi aruncă o privire.

– Obișnuiam să-mi croiesc singură majoritatea hainelor atunci când am început să lucrez, dar n-am câștigat prea mult din asta. Nu este complicat.

El atinse bumbacul. Materialul fragil părea să pună în evidență puterea și masculinitatea mâinilor lui bronzate.

– Îți place această culoare? îl întrebă ea.

– Da, îmi place albastrul. Există o floare numită ceapă de mare de primăvară.

Nu este ceva obișnuit de-a lungul acestei coaste. Se obișnuia să se facă din această plantă medicamente contra tusei, acum câțiva ani.

– Adică Scilla verna? spuse ea zâmbind.

– De unde știi despre această plantă?

– Tu ai menționat-o în capitolul despre plantele de mlaștină, spuse ea.

– Trebuie să ai o memorie foarte bună.

– Unele dintre nume sunt atât de drăguțe. Ca lăptuci de miel și tamarisc, spuse ea

– Da, ele sunt. Nu mi-am dat seama că te interesau.

– La început n-am fost. Apoi am mers să mă plimb de-a lungul mlaștinii și am observat o floare galbenă cu țepi pe care n-o văzusem înainte și am căutat-o într-una din cărțile tale și am aflat că se numea iarbă grasă de mare. După aceea, am început să învăț numele tututor plantelor de pe lângă mlaștini, recunoscu ea.

El tăcu un moment.

– Mă tem că în timpul cinei ai gândit că sunt foarte iritabil – despre toate aceste lucruri, spuse el indicând materialul.

– Da. Am gândit chiar așa, spuse ea serioasă.

– Îmi pare rău. Îndrăznesc să spun că sunt foarte depășit de timp în multe privințe, spuse el

Ea își plecă fruntea, pentru a ascunde înțelegerea din ochii ei. David întorsese spatele la orice ar fi putut să-i amintească faptul că femeile sunt de dorit, gândi ea. Trebuie s-o fi iubit foarte mult pe fata aceea, dacă amărăciunea durase toți acești ani.

Luni seara, Clare duse rochia la casa parohială pentru prima probă.

– Ți-au ajuns banii? întrebă Penny, neliniștită.

– Uite, ai aici restul, spuse Clare.

Simți ea că într-un astfel de caz, o mică minciună era justificată.

Când Penny își scoase bluza și fusta, lăsând să se vadă un furou uzat dar curat, Clare o ajută să îmbrace rochia pe care o însăilase cu o zi înainte.

– Hm, trebuie să ridicăm puțin linia de talie. Unde am pus boldurile? Așa este mai bine. Acum, întoarce-te și lasă-mă să văd dacă spatele cade corect.

– Oh, ce drăguț! exclamă Penny cu o plăcere copilărească pe măsură ce se rotea ușor.

– Da, este o mare șansă că aceste stiluri sunt încă la modă, spuse Clare. Apropo, am un mic cadou pentru tine.

Se îndreptă spre cutia pe care o pusese pe un scaun.

– Un cadou! Oh, ce este? spuse Penny, curioasă.

– Deschide și uită-te!

– Oh, Clare, sunt superbe, dar nu pot să le accept. Trebuie să fi costat o avere. Ea se uită la sandalele de mătase cu mare pasiune.

– În acest caz eu ar trebui să le arunc, spuse Clare nepăsătoare.

– Picioarele tale sunt mult mai mici decât ale mele. Cel puțin așa arată. Încearcă-le să vezi dacă ți se potrivesc.

– Penny își scoase pantofii ei de fiecare zi și își vârî picioarele în sandalele de dans.

– Uau, se potrivesc perfect.

Fața ei se întunecă.

– Dar nu pot ...

– Oh, ba da, poți. Dacă nu crezi că pot să-ți termin rochia și că este o pierdere de timp, sublinie Clare.

– Oh ... sunt atât de drăguțe. Nu cred că pot le rezista. Îți mulțumesc foarte mult, Clare. Nu-mi dau seama de ce ești atât de drăguță cu mine.

– Te rog, spuse Clare. Acum, dacă scoți rochia, o să o trag la mașina ta. Ai o poșetă de seară? Dacă nu, mă gândesc să facem una din bucățile de material rămase.

Penny tocmai terminase de îmbrăcat când se auzi o ciocănitură în ușă și cineva strigă "Este cineva aici?

– Este Paul, spuse Penny încremenită. Ce Dumnezeu poate să vrea?

– Poate să-l vadă pe tatăl tău, sugeră Clare.

Penny își aranjă părul ciufulit și ieși repede afară. Un moment mai târziu, se întoarse urmată de Paul.

– Bună. Mi s-a spus că erai aici. Mă întrebam dacă ai vrea să facem o plimbare pe coastă în sus. Câțiva prieteni de-ai mei dau o petrecere și le-am spus că voi veni, îi spuse el lui Clare.

– Îmi pare rău, nu pot, Paul. Noi suntem foarte ocupate cu croiala.

– Nu poți s-o lași pentru mâine? întrebă el.

– Nu. Este foarte important. În plus, nu sunt nici îmbrăcată potrivit. Dar îți mulțumesc pentru invitație.

Penny luă câteva ace care căzuseră pe podea și Clare îi aruncă lui Paul o privire plină de înțeles: “Ce spui dacă ai invita-o pe ea? “

El își ridică sprâncenele și dădu din cap.

– Bine, dacă nu te pot convinge să vii, atunci plec. Îmi pare rău că am picat așa. El spuse noapte bună și plecă.

– Ar fi trebuit să te duci, spuse Penny când ușa din față se închise în urma lui. Aș fi putut să fac toate acele încrețituri.

– Da, dar nu voiam să merg în mod special, răspuse Clare.

Ea observă că obrajii lui Penny se coloraseră și în timp ce punea boldurile la locul lor în cutie, mâna îi tremura ușor.

Este îndrăgostită de el, gândi Clare. Iar dacă nu este, atunci are o stare de paralizie față de el. Săraca, mai degrabă ar ajunge la stele. Este firesc, bineînțeles. El este chiar genul de tip care atrage o fată de vârsta ei. Sau să fi fost doar timiditatea care să aibă un astfel de efect? Nu, sunt convinsă că este ceva mai mult.

La sfârșitul săptămânii, Clare termină rochia și făcu o mică poșetă care să se asorteze. O invită pe domnișoara Lancaster să o vadă, iar aceasta fusese încântată.

– Mă simt ca Cenușăreasa, spuse Penny, plimbându-se prin fața oglinzii.

– Eu cred că ar fi un plan bun dacă aș veni din nou după-amiază și te-aș ajuta să-ți aranjezi fața și părul, sugeră Clare.

– Nu te-ai supăra, nu-i așa, domnișoară Lancaster?

– Deloc. Draga mea, tu ce vei purta la bal?

– Nu știu încă, spuse Clare. Am aruncat o privire prin magazine sâmbăta trecută, dar n-am văzut nimic care să-mi placă.

Voi merge mâine din nou, dacă ieșim. Am deja o rochie prezentabilă, dar simt nevoia să-mi cumpăr ceva special. Am cheltuit foarte puțini bani de când sunt aici, așa că o rochie nouă nu-mi va goli contul.

– Aș putea să-ți împrumut colierul meu negru. Are aproape cincisprezece ani, dar la vârsta mea moda nu este importantă, spuse domnișoara Lancaster

Duminică după-amiază Clare îl întâlni pe Paul pe plajă.

– Te-ai distrat bine la petrecere? îl întrebă ea.

– A fost un stoc enorm de gin și blonde, răspunse el.

– Atunci, a fost chiar foarte bine că n-am mers cu tine, răspunse ea amuzată de tonul lui, ghicing că voia s-o supere.

– Îmi pare rău. A fost o tristețe pură. De fapt, nu m-am distrat deloc. Se pare că mi-am pierdut gustul pentru astfel de lucruri, spuse el repede

– De ce ai făcut fața accea atât de ciudată când am sugerat că ar trebui să o întrebi pe Penny? întrebă ea.

– Dumnezeule, nu era genul ei de petrecere, spuse el.

– Și dacă ar fi fost, ai fi rugat-o să vină?

– Nu mi s-ar fi întâmplart așa ceva. Penny este doar un copil.

Poate îți vei schimba părerea atunci când o vei vedea la bal, gândi Clare.

– Uite că vine David, spuse Paul.

Ea se întoarse și-l văzu îndreptându-se spre ei, cu un prosop de baie atârnând pe umărul lui. Ar fi trecut pe lângă ei salutându-i, dacă ea nu s-ar fi îndreptat spre el, spunându-i:

– Mergi să înoți? Pot să vin cu tine?

După aceea, nu i-a fost clar de ce făcuse un astfel de gest. Atât el cât și Paul rămaseseră mirați, dar înainte ca să poată refuza, ea spusese în grabă:

– Mă duc până în casă să-mi iau lucrurile. Revin într-un minut.

Când se întoarse, Paul plecase și David arunca leneș pietricele în apă. Fluxul crescuse și navigară până la promontoriu, apoi se plimbară pe plajă. Nici unul dintre ei nu spuse nici un cuvânt.

Tăcură tot timpul cât înotară, se uscară și se plimbară înapoi până la barcă. Apoi, Clare rupse tăcerea spunând:

– Sper că nu te-a supărat venirea mea.

– De ce ar trebui să mă supăr?

– Poate că ți-ai dorit să fii singur.

– Nu crezi că ți-aș fi spus dacă ar fi fost cazul? spuse el cu o licărire de umor în ochi.

Ea râse:

– Da. Cel puțin nu ocolești adevărul de dragul politeții, râse ea

– Cel puțin...? întrebă el cu o urmă de ironie. Găsești că totuși caracterul meu lasă de dorit în alte privințe?

– N-am vrut să sune așa, răspunse ea roșind.

El râse și o ajută să urce în barcă.

– Și eu am o piele foarte subțire, spuse el.

Brusc, râseră împreună.

Atmosfera ținu până ajunseră acasă.

– Vrei niște cafea? sugeră Clare.

– Bună idee.

El o urmă până în bucătărie și se rezemă de dulap în timp ce ea umplu ibricul și scoase ceștile și farfurioarele. Ea era foarte conștientă de intimitatea

scenei și ridicându-și privirea, văzu că o privea într-un fel care spunea că și el simțea căldura și armonia dintre ei. Apoi, fără nici un motiv aparent, căldura din ochii lui dispăru și trăsăturile feței se înăspriră.

Clare se întoarse pentru a-și ascunde disperarea. Nu exista nici o îndoială că simțise și el la fel; dar sentimentul nu durase. El nu dorise să dureze.

Capitolul 10

În după-amiaza balului, Clare merse cu bicicleta până la casa parohială. Penny o aștepta la poartă, cu ochii strălucind de emoție.

– Deci, în primul rând trebuie să-ți aranjăm părul, și pe urmă îți fac manichiura, spuse Clare în timp ce intrau înăuntru.

– Sper să nu arăt ca o proastă, spuse Penny, brusc nesigură.

– Desigur că nu. Arăți încântător.

– Mi-aș dori să am siguranța ta.

Tu nu ești niciodată agitată sau neîndemânatică, murmură Penny meditativ.

"Ce puțin știi, fata mea", se gândi Clare.

După ce îi spălă și aranjă părul fetei, ieșiră în grădină.

– După ce îți termin unghiile, voi face un ceai. Ce culoare de ojă îți place cel mai mult? spuse Clare.

– Nu cred că ar trebui să mă dau cu ceva prea sclipitor, spuse ea nesigur.

– Sunt de acord. Nu ți s-ar potrivi. Ce zici de nuanța asta de roz închis? sugeră Clare.

După aceasta Penny se supuse cu blândețe ajutorului lui Clare. În sinea ei, dorea să ajungă la bal arătând strălucitor și impecabil. Visase zile întregi la admirația care va apărea în ochii lui Paul când o va vedea în rochia albă. Dar era doar un vis, un vis mirific care nu se va putea realiza. În ciuda încurajării lui Clare, încrederea ei oscilă astfel încât din când în când și-ar fi dorit să nu

meargă deloc la bal, sau să meargă în rochia ei albastră de mătase în care ea se simțea în normalitatea ei modestă.

La ora cinci fetele întinseră masa de ceai și bătură în ușa biroului unde parohul își pregătea slujba de Duminică.

– Bună, ce este? spuse el, zâmbind la bigudiurile de pe capul fiicei lui când li se alătură.

– Clare îmi aranjează părul. Uite, îți plac unghiile mele? Penny își arătă unghiile date cu ojă roz.

– Foarte frumos, draga mea. Văd că voi însoți două frumuseți în seara asta. Cât timp avem să ajungem acolo?

– Tată, trebuie să fii gata la opt fără un sfert. Ți-am scos costumul negru și ți-am făcut pantofii.

– Ah, mi-am amintit că am ceva pentru tine, spuse el, scoțând un șervețel din buzunarul de la piept.

Penny desfăcu șervețelul cu nerăbdare și ridică un șirag de perle.

– Oh, tată, sunt superbe! Sări de la locul ei și-i sărută fața ridată.

– Caroline le-a purtat în ziua nunții noastre. Erau un cadou din partea bunicului ei, care era un om foarte bogat, spuse domnul Conyers

– Vrei să spui că sunt perle adevărate?

El încuviință din cap.

– Cred că închizătoarea merge încă. Am vrut să le păstrez până împlineai douăzeci și unu de ani, dar cred că aceasta este o ocazie deosebită.

– Perle adevărate! murmură Penny cu neîncredere, pipăind șiragul cu admirație. Oh Clare, sunt atât de frumoase, mă voi simți ca o regină!

După ceai, făcură baie și se întinseră în pat până când veni timpul să se îmbrace.

– Parcă ar fi Ajunul Crăciunului. Abia aștept să vină ora opt. Știi, anul trecut am avut gripă și nu m-am putut duce la bal. Am fost foarte dezamăgită, spuse Penny fără suflare

Ea flecări mai departe, prea exaltată ca să mai poată dormi.

În sfârșit, limba ceasului arătă șase și jumătate și sări agitată, nerăbdătoare să se îmbrace.

– Acum, nu vei spune nimic până nu termin machiajul și aranjatul părului tău, o avertiză Clare, punând un prosop peste umerii ei.

– Bine, fu de acord Penny. N-ar fi caraghios dacă nimeni nu m-ar recunoaște?

Ea râse, dar Clare văzu că mâinile ei tremurară și ghici cât era de nervoasă.

Peste jumătate de oră, se dădunapoi și-și examină munca. Transformarea era incredibilă.

– Poți să te uiți acum, spuse ea calm.

Penny fugi către oglindă. Un minut întreg se holbă la imaginea ei cu suspiciune.

– Nu-mi vine să cred! Vai... arăt drăguță..... foarte drăguță, șopti ea

– Bineînțeles că arăți drăguță, spuse Clare blând.

Experimentul îi depășise așteptările. Părul auriu al lui Penny se răsucea în inele lucioase în jurul feței ei mici în formă de inimă. Machiată corespunzător, tenul ei lăptos devenise transparent ca petalele unei camelii, și un fard de pleoape discret de culoarea safirului îi accentua ochii de un albastru gențian. Pentru a accentua delicatețea tenului ei, Clare folosi un ruj roșu-deschis și pudră simplă.

De la o fată palidă și nesemnificativă, Penny înflorise.

– Oh, Clare... cum aș putea să-ți mulțumesc? Nu am visat niciodată că aș putea arăta așa, se bâlbâi ea.

Ochii ei se umplură de lacrimi și Clare spuse în grabă:

– Să nu îndrăznești să plângi. Îți vei strica machiajul și trebuie să mă pregătesc și eu, altfel voi ajunge acolo arătând ca o ceapă degerată.

Penny râse.

– Îmi pare rău că sunt așa de proastă, dar poți să-ți imaginezi cum este să te privești în oglindă și să vezi o față cu totul nouă.

– Este aceeași pe care o ai de douăzeci de ani, numai că ți-ai vârât în cap că erai urâtă. Haide, îmbracă-te și pe urmă du-te și buimăcește-l pe tatăl tău!

La șapte și jumătate, amândouă erau gata.

– Ce bine contrastăm, ca Trandafirul Roșu și Albă ca Zăpada, spuse Penny.

– Să sperăm că vor fi doi Feți-Frumoși la bal, răspunse voios Clare.

Pentru câteva secunde privirile lor se întâlniră, fiecare dintre ele întrebându-se dacă cealaltă îi știe secretul.

– Acum, trebuie să ne prezentăm tatei.

Penny își strânse fusta și ieși pe palier.

– Penny, tu ești? Nu-mi găsesc mănușile, dragă, strigă domnul Conyers de pe hol.

Penny zâmbi.

– Privește-l cum leșină din cauza șocului! șopti ea.

Clare se aplecă peste balustradă și o privi cum cobora. Deja avea o altă ținută și fără nici un dubiu arăta încântător în rochia ei simplă alb-albastră, cu fusta lungă cu volănașe și șiragul de perle în jurul gâtului subțire, alb.

Domnul Conyers căuta mănușile în scrinul din hol și o zări pe fiica sa numai când coborâse deja la jumătatea scărilor.

Se așternu un moment de tăcere cât timp o privi, apoi Penny spuse:

– Ei bine... arăt frumos?

Fără nici un cuvânt, tatăl ei desfăcu brațele, și ea sări ultimele trepte aruncându-se în brațele lui.

– Pentru câteva secunde, am crezut că este mama ta. Arăți minunat, draga mea. Atât de minunat ca și ea, spuse el blând.

Nedorind să întrerupă acest moment intim, Clare se retrase în umbră până când Penny o strigă:

– Clare, unde ești? Tata nu te-a văzut încă.

Apoi, zâmbind, coborî la ei.

– Am pus un pled în spatele mașinii, să ne protejăm rochiile, spuse Penny în timp ce tatăl ei o complimenta pe Clare pentru înfățișarea ei.

– Acum, dacă îmi spui și unde sunt mănușile, plecăm.

– În camera de zi. Am cârpit unul dintre degete.

Penny alergă să le recupereze.

– Cred că în seara asta vă voi vedea foarte puțin, spuse parohul vesel, ajutând-o pe Clare să-și pună mantoul. Ea râse:

– Nu se știe niciodată. Poate Paul a adus o grămadă de frumuseți și noi vom fi complet eclipsate.

– Mă simt ca Cenușăreasa, spuse Penny pe când urcau cu grijă pe locurile din spate ale mașinii,

întinzându-și fustele.

– Oh Clare, cum poți să fi așa de calmă? Nu ești emoționată?

– Ba da, sigur că sunt.

Sunt îngrozită, se gândi ea. Acum că nu mai ridica moralul lui Penny, se simți cu nervii la pământ. Pentru ea, balul avea o semnificație specială. Era mai mult decât o ocazie festivă. Astă seară îl va întâlni pe David pe teritoriul ei și nu pe al lui. Dacă influența romantică a lumânărilor, a muzicii vesele și a bunei dispoziții nu va schimba atitudinea lui față de ea, atunci episodul de lângă șanț va fi în opinia lui numai un accident nefericit. În adâncul inimii, credea totuși că nu este chiar așa, dar următoarele ore vor clarifica situația.

Acest sentiment al aventurii viitorului o împinsese să caute o rochie specială în magazinele din Norwich. În final, deși prețul era de două ori mai mare decât ar fi vrut să dea, alese un costum cu pantaloni largi din dantelă albă pe care cu siguranță David îl va găsi somptuos și spectaculos. În timp ce se apropiau de Hall, era plină de îndoială.

Paul era la ușă, să-i întâmpine. Clare fu distrasă de la propriile ei îndoieli, de expresia comică de uimire de pe fața lui când o văzu pe Penny. Spre amuzamentul ei, Penny reuși să-și ascundă emoția și-l salută, nu cu timiditatea care o caracteriza, ci cu o oarecare demnitate calmă. Învăța repede!

O slujnică îi conduse sus pentru a-și da jos mantourile.

– Domnișoara Lancaster a sosit deja? o întrebă Clare.

– Nu, domnișoară.

Deci, încă nu este aici.

Cu un sentiment de ușurare, se dezbrăcă de haină.

– Ascultă! A început să cânte orchestra, exclamă Penny.

– Ești gata? Nu vreau să pierd nici un minut.

Pe moment doamna Harker, mama prietenei americane a lui Jenny, se arătă. Clare o întâlnise în sat și o prezentă pe Penny.

– Ei bine, este un sfârșit minunat pentru vacanța noastră, spuse Janine Harker cât timp o așteptau.

– Mi-am dorit dintotdeauna să văd interiorul unei case vechi, și soțul meu l-a întâlnit de domnul Mallinson și el ne-a invitat aici. Și am un mesaj pentru dumneavoastră, domnișoară Drake. Știi, nu suntem prea entuziasmați să lăsăm copiii singuri în rulotă și presupun că Annabel i-a spus lui Jenny că noi venim aici, deoarece cu puțin timp în urmă domnul Lancaster a venit la noi și a sugerat ca ei să-și petreacă seara acasă la dumneavoastră și mi-a spus să vă anunț că vor ajunge aici la opt jumătate.

– Ce idee bună. Jenny nu va fi dezamăgită că nu va veni, dacă o să fie cu Annabel și cu Tod.

– Așa este. Sper numai ca bucătăreasa dumneavoastră drăguță să-i poată struni pe teroriștii mei, spuse doamna Harker, râzând.

În rochia ei neagră sofisticată arăta prea tânără și vioaie ca să fie mama a doi copii adolescenți.

– Domnul Mallinson ne-a rugat să aducem și câțiva prieteni cu noi, adăugă ea.

– Cliff și-a sunat câțiva prieteni de la bază și au venit aici în după-amiaza asta. Presupun că este o lipsă de bărbați prin locurile acestea, deși nu cred că dumneavoastră amândouă duceți lipsă de parteneri. Mergem jos?

Prietenii soțului ei se dovediră prea înalți, blonzi, tineri uriași cu uniforme imaculate, care nu au pierdut vremea rotindu-le pe Penny și Clare pe ringul de dans.

După ce reușise să obțină informația că partenerul ei era din Texas, locotenentul Joe Wilder era nerăbdător să proslăvească splendoarea statului lui de baștină. Era un tânăr plăcut și un dansator nemaipomenit, astfel încât Clare se simți încântată.

– Fii atentă, parcă am fi la Hollywood, exclamă el.

Muzica se termină și se retraseră pe terasă.

– În Texas avem niște conace frumoase, dar presupun că nu aceeași atmosferă. Trebuie să le scriu alor mei despre acest lucru, spuse locotenentul.

Henderson, majordomul, apăru în spatele lor cu o tavă de cocteiluri, și locotenentul fu și mai impresionat.

Privindu-și rapid ceasul, Clare văzu că este aproape opt jumătate.

Musafirii soseau unii după alții și poate chiar în acest moment David o ajuta pe mătușa lui să coboare din mașină.

– Vrei să mai dansezi? întrebă locotenentul.

– Mi-ar face plăcere.

Când David o va vedea, vroia să fie veselă și bine dispusă.

Sala de bal devenea din ce în ce mai plină, rochiile femeilor ca niște aripi de fluture străluceau în contrast cu lambriul alb și auriu. Estrada muzicienilor era înconjurată de o mare banchetă de hortensii, și miresmele grădinii se strecurau prin ușiile terasei, amestecându-se cu parfumul de Chanel și Lanvin.

Rotindu-se sub candelabrele de cristal, Clare înțelese ce dorise să spună tânărul american despre atmosfera din casă. Aproape două sute de ani această frumoasă sală a fost scena dansurilor, râsetelor și flirturilor solemne și frivole.

La sfârșitul dansului, s-au dus spre canapeaua în stil rococo unde stăteau și ceilalți. Abia spunând ceva, Clare se alătură flecărelii vesele. Minutele păreau nesfârșite, când deodată bărbații se ridicară în picioare și întorcându-se, o văzu pe domnișoara Lancaster venind spre ei, cu David în spatele ei.

Nu-l văzuse niciodată în haine de gală, și arăta foarte distins, astfel încât inima ei tresări de admirație.

Își permise să arunce o privire la el după ce tânărul american fu prezentat. Domnișoara Lancaster și grupul făcu loc nou-veniților. David se aplecase spre Penny, și după roșeața bucuroasă din obrajii fetei, Clare presupuse că îi complimenta rochia.

Pe urmă, căpitanul Jacobs se ridică și spuse:

– Îmi acordați următorul dans, domnișoară Drake?

Căpitanul Jacobs era și el un dansator desăvârșit, dar deși se bucura de naturalețea cu care o învârtea prin sală, trebuia să facă un efort să nu se uite la grupul de pe canapea.

Următorul dans aduse un al doilea partener lui Clare, un bărbat în vârstă în haine militare, cu o mustață zburlită care se prezentase drept colonelul Lyndon din satul vecin, Greenstaithe.

– În seara aceasta este ca în vremurile de demult, gâfâi el, prinzând-o de talie și învârtind-o prin mulțime cu mai multă vigoare decât finețe. Știți,

obișnuiam să vin aici când tatăl tânărului Mallinson trăia. Întotdeauna a fost una dintre cele mai frumoase case din regiune. Nu știu cum se descurcă băiatul ăsta atâta timp cât Guvernul încearcă să ne jupoaie. Ar trebui să se însoare. Are nevoie de o femeie frumoasă pentru rolul de stăpână într-un loc ca acesta.

Următorul ei partener fu vicarul.

– Te distrezi? întrebă el cu bunăvoință.

– Într-o casă așa de frumoasă nici nu se poate altfel, spuse ea.

– Da, este o casă frumoasă. Păcat că Paul n-are familie, dar cred că se va însura într-una din zile, aprobă el

Clare se întrebă dacă știa că fiica lui era îndrăgostită de Paul. Părea că nu.

Pe moment, Penny trecu pe lângă ei, dansând în brațele locotenentului Wilder. Arăta de milioane, și buzele ei zâmbeau radios, iar ochii ei albaștrii străluceau ca niște bijuterii.

– Cred că sunteți foarte mândru de ea, spuse Clare ușor.

Vicarul părea supărat.

– Știți, domnișoară Drake, mi-am dat seama în seara aceasta că în preocupările mele pentru bunăstarea parohiei sunt vinovat de neglijarea bunăstării copilului meu, spuse el sobru. "Mi-e teamă că Penny n-a avut ocaziile favorabile pe care o fată de vârsta ei ar trebui să le aibă. Am lăsat-o prea mult timp să mă ajute la parohie, în loc să aibă relații cu tineri de vârsta ei.

– Dar sunt sigură că lui Penny îi place să vă ajute, spuse Clare în grabă. Se pare că este complexată din cauza înfățișării ei – deși cred că începând cu seara asta nu va mai crede despre ea că este urâtă, adăugă ea, zâmbind.

– Amândoi îți suntem foarte recunoscători, spuse el cu sinceritate. Prietenia ta a însemnat foarte mult pentru ea. Am observat ce radioasă a devenit în ultima

vreme. Nu sunt un om bogat, dar am niște bani puși deoparte. Mă întrebam dacă ești atât de amabilă s-o duci la Norwich într-una din zile și să o ajuți să-și aleagă niște haine noi.

– Da, desigur. Mi-ar face plăcere. Este ceea ce are nevoie, deși presupun că va protesta spunând că este o extravaganță.

Va fi o soție minunată, deoarece este atât de dulce și de generoasă.

– Da, seamănă cu mama ei. Dacă soția mea ar fi trăit, aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat, desigur. Pot numai să sper că neglijența mea n-a produs răni irecuperabile, spuse domnul Conyers cu blândețe.

– Nu trebuie să gândiți așa, protestă Clare. Penny vă este devotată și nu a fost nefericită, sunt convinsă de asta. Acum când știe că este la fel de atrăgătoare ca orice altă fată, asta va schimba totul.

– Nu cred că va fi singura femeie tânără care va fi o soție minunată. Domnișoara Lancaster mi-a spus că ți-ai pierdut ambii părinți și că ești aproape singură pe lume. Poate de aceea ai darul de a înțelege problemele altor oameni. Sper să-ți găsești fericirea, draga mea, spuse vicarul.

Muzica se termină și se întoarseră la domnișoara Lancaster și familia Harker. Peste câteva momente, Penny se înapoie cu David. Se țineau de mână și Clare simți șocată un pic de gelozie. Îmi pierd simțul măsurii, se gândi ea rușinată. David o cunoaște pe Penny de ani de zile și este cu unsprezece ani mai în vârstă decât ea.

Orchestra începu un vals, și vicarul o invită pe domnișoara Lancaster la dans, urmați de Cliff Harker cu Penny și locotenetul Wilder cu doamna Harker. Clare se juca tăcută cu paharul de cocteil gol.

– Ai vrea să dansezi?

Dacă ar fi fost un străin dintr-un vagon de tren cerându-i permisiunea să deschidă geamul, vocea lui n-ar fi sunat atât de amabil și de impersonal. Pentru prima dată în acea seară, ochii lor se întâlniră și ea știu cu certitudine că deja se prăbușise.

Fără nici un cuvânt, îl urmă pe ringul de dans.

Și apoi, la atingerea mâinii lui, se întâmplă ceva miraculos cu ea. De săptămâni trăia emoții pe muchie de cuțit, forțându-se să pară calmă și nepăsătoare, când tot timpul fierbea de nesiguranță și dor. Acum, dintr-o dată, reținerile ei se rupseră și știa numai că-l iubește și că nu mai poate să-și ascundă sentimentele. Mâine, dacă trebuie, va pleca de la Creek House departe, să nu-l mai revadă niciodată, dar în seara asta, pentru câteva ore, își va lăsa emoțiile să se dezlănțuie și va uita consecințele.

Închise ochii, abandonându-se muzicii.

Și apoi, simți cu bucurie brațul care o trage mai aproape și mâna lui strângând-o mai tare pe a ei, până când se lipi de el.

Întrebător, deschise ochii și se uită la el, și inima i se înălță, deoarece ochii lui albaștri nu mai erau ostili și reci, ci plini de pasiune.

Nici unul dintre ei nu era conștient de privirile speculative și curioase care-i urmăreau cât timp alunecau ușor prin sală într-o armonie perfectă, uitând de toată lumea. Melodia se sfârși și ei erau într-un impas.

– Vino pe terasă, spuse David răgușit.

Brațul lui era încă pe mijlocul ei și nu și-o retrase cât treceau prin ușile înalte în întunericul de afară.

Într-un petic de umbră, o trase spre el, uitându-se la fața ei cu o expresie atentă și iscoditoare. În strălucirea difuză a felinarelor, pielea ei avea strălucirea de mărgăritar al alabastrului, și mâna lui se mișcă și-i mângâie spatele gol.

– Oh Doamne, de ce ești atât de frumoasă? Crezi că sunt făcut din piatră? Că pot să lucrez cu tine zi după zi nebăgând de seamă cât de minunată ești? Crezi că pot să-ți rezist la nesfârșit? șopti el cu voce gravă.

– Vrei să-mi reziști, David? întrebă ea blând.

O îmbrățișă sălbatic, atingându-i ușor cu buzele tâmplele.

– Nu pot. Dumnezeu știe cât m-am străduit. Dacă ai știi ce mi-ai făcut, Clare! spuse el violent

Sunetul unor pași și voci îi întrerupse.

David înjură încet și-i dădu drumul.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

Labirintul este singurul loc unde vom avea puțină intimitate în seara asta, spuse el repede

Traversară terasa, trecând pe lângă cuplul care-i deranjase. În momentul în care coborau scările spre peluză, o matroană zdravănă cu o rochie de dantelă gri năvăli din sala de bal și țipă cu viclenie:

– Aici erați, domnule Lancaster. Să nu-mi spuneți că ați uitat promisiunea de a dansa valeta împreună. Cred că nu vă deranjează să-l împrumut pentru câtva timp, îi spuse lui Clare.

Fața lui David era furioasă, dar în această împrejurare cu greu putea să refuze dansul fără a fi obraznic.

– Nu voi zăbovi. Vrei să mă aștepți aici? întrebă el reținut.

Ea încuviință din cap și-l strânse de mână, după care el o urmă pe matroană în sala de bal.

Clare stătu nemișcată câteva secunde, savurând bucuria ei. Apoi se întoarse și fugi în jos pe trepte spre peluză. Inima ei era atât de plină de bucurie, încât ar fi vrut să strige în gura mare. Era ca și cum ar fi ieșit la lumină dintr-un tunel lung și întunecat. Întregul ei corp tremura de extaz, își ridică privirea spre stelele strălucitoare și murmură o rugăciune de mulțumire și ușurare.

Trecu pe lângă grădina cu trandafiri când auzi un zgomot în spatele ei și cineva o strigă:

– Hei, așteaptă-mă!

Era Paul. Uitase complet de existența lui.

– Unde te duci? Te-am căutat, spuse el, ajungând-o din urmă.

Clare zâmbi radios la el, și cu un gest de bucurie spontan își întinse brațele. Dragul de Paul! Ar fi atât de bucuros dacă ar ști.

– Problema cu aceste întruniri este că sărmana gazdă este atât de ocupată să-și întrețină musafirii că nu mai apucă să se distreze, spuse el cu tristețe. Arăți fermecător în seara asta, scumpa mea.

– Este o ocazie fermecătoare, râse ea. Oh, Paul, sunt atât de fericită!

Apoi, deoarece el era parțial responsabil de starea ei, ea se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

Ce s-a întâmplat apoi a fost un coșmar. În loc de întrebările tachinatoare la care s-ar fi așteptat, o cuprinse într-o îmbrățișare pasionată și o sărută pe buze. Înainte ca ea să-și recapete simțurile, el spuse răgușit:

– Căsătorește-te cu mine, Clare! Spune că te căsătorești cu mine. Oh, draga mea, frumoasa mea, nu știi că te iubesc? Te doream de săptămâni. Mă iubești și tu, nu-i așa? Nu, nu nega, micuța mea timidă și scumpă. Am văzut în ochii tăi. Spune da, îngerul meu, și voi anunța în seara asta. Va fi un final perfect pentru bal.

– Paul!

Cu un țipăt de groază se smulse de lângă el.

Pentru câteva secunde, el o privi surprins; apoi, cu râsul lui binecunoscut, se întinse după ea și spuse:

– Nu trebuie să fii sfioasă și modestă cu mine, scumpo. Te-am speriat? N-ar trebui să arăți atât de dezirabilă, Clare....

Cu un suspin de disperare, ea încercă să-i reziste, dar era prea puternic pentru ea, și protestele ei chinuite erau înăbușite de apăsarea flămândă a buzelor lui. Jumătate leșinată de șocul acestei izbucniri violente, Clare lovi ca o nebună cu pumnii încleștați pieptul lui, dar el îi prinse încheieturile și o sărută mai departe cu patimă crescândă.

Se termină la fel de repede cum începuse. Într-un moment, se dădu înapoi de groază din cauza îmbrățișării lui brutale; în celălalt moment era liberă, eliberată atât de rapid încât își pierdu echilibrul și căzu. Tremurând de silă, își îngropă fața în palme, neputându-și stăpâni hohotul de plâns ce se ridica din gâtul ei.

Un geamăt în surdină o trezi la realitate. Amețită, deschise ochii. Paul era trântit pe iarbă, frecându-și falca și chircindu-se. Între ei stătea David, cu fața plină de furie, masându-și mâna dreaptă.

– David.... oh, slavă cerului! Cu un strigăt de ușurare se îndreptă spre el.

– Adună-te! Nu ne trebuie o grămadă de martori.

Înainte ca ea să se arunce în brațele sale binecuvântate, el se aplecă și-l ajută pe Paul să se ridice în picioare.

– Ar fi mai bine să te strecori prin seră și să te aranjezi dacă nu vrei ca musafirii tăi să știe ce ai vrut să faci. Data viitoare când vrei să faci așa ceva, ar fi mai bine să te duci într-un loc mai izolat, spuse el mânios

Înspăimântată, Clare îl privi pe Paul clătinându-se spre casă.

– L-ai lovit! bolborosi ea.

– Da, l-am lovit. Nu-ți fie teamă. Va avea o falcă umflată mâine, dar se va face bine, spuse David scurt

– A fost groaznic, spuse ea. Era ca un maniac. Nici nu mi-aș fi închipuit..... Oh, de ce a trebuit să se întâmple în seara asta?

Apoi, privindu-l, îngheță.

Cu siguranță, nu se credea că ea era de vină.

– Nu-mi imaginez nimic, spuse el cu un accent crud. Paul n-o fi stâlpul cavalerismului, dar nici măcar el nu și-ar pierde capul fără încurajar, și fără să aștepte răspunsul ei, se întoarse și plecă.

Capitolul 11

Clare stătea pe marginea patului, și cu palmele își atingea fruntea care o durea. Prima rază de lumină a zorilor trecu prin fereastră și ceasul arăta șase și un sfert. Toată noaptea stătuse întinsă fără să doarmă, chinuită de suferință și umilință. De două ori își aruncase hainele cu intenția de a împacheta lucrurile ca să plece înainte ca restul casei să trezească, dar rămășițele bunului-simț îi spuseseră că astfel de acțiuni ar fi de-a dreptul prostești, pentru că primul autobuz nu va pleca din sat înainte de ora zece și nu putea să meargă pe jos cinci mile până la stația Greenstaithe în noaptea întunecoasă, cu un geamantan greu de cărat.

Acum, tremurând de oboseală, își trase pe ea pantalonii și costumul de baie și se furișă pe scări, simțind că dacă ar mai sta în cameră încă o oră, ar înnebuni.

Josh se târa în patru labe în coșul lui atunci când intră în bucătărie și când descuie ușa din spate, el o împinse și sări în grădină. Aerul dimineții era rece și proaspăt și când ieși pe poarta mică, sentimentul groaznic de sufocare dispăru. Pe măsură ce se aproia de canal, durerea de cap se ușura și putu să gândească mai clar.

Un lucru era sigur. Nu va sta nici o oră în plus mai mult decât era necesar la Creek House, pentru că de acum înainte nu putea fi decât o ură și mai mare între ea și David Lancaster.

Un val de repulsie o traversă.

Ce proastă fusese: ce prostie să creadă că era îndrăgostită de el. Nu fusese nimic mai mult decât o atracție fizică irezistibilă care acum o umplea de dezgust.

Cât de spre David, el nu cunoștea înțelesul, sensul iubirii.

Ajungând la cotul canalului, se așeză pe un bolovan și privi în gol ținuturile mlăștinoase pustii. Poate că era mai bine în felul acesta. Deznodământul ar fi venit mai devreme sau mai târziu și acum putea pleca și să încerce să uite întreaga farsă rușinoasă. El abia i-a putut răspunde atunci când i-a dat de știre și săptămâna viitoare pe timpul acesta va fi din nou la Londra.

Ceva cald se atinse de piciorul ei și privind în jos, îl văzu pe Josh stând lângă ea, ochii lui căprui melancolici privind-o fix, ca și cum ar fi simțit că avea necazuri și oferindu-i multă afecțiune. Ea îi mângâie urechile catifelate și el scoase un șuierat de plăcere și-i linse glezna cu limba lui roză aspră.

"Oh, Josh, nu este adevărat! Nimic din toate acestea nu sunt adevărate. Încă îl iubesc teribil. Îl voi iubi întotdeauna. Oh, ce mă voi face?"

Cu un suspin deznădăjduit, alunecă jos lângă bătrânul câine și își lipi fața de gâtul lui. Aceasta era limita cea mai de jos a degradării ei: aceea în care mintea ei se umplea de silă și dezgust la ideea că iubirea ei nu era dorită. În străfundurile inimii ei, flama iubirii continua să ardă. Oricât de mult încerca să se convingă că iubirea se transformase în ură, o voce slabă din sinea ei stăruia că totul era o slabă pretenție, că iubirea o dată dăruită, nu poate fi niciodată redobândită.

Cum pot continua să-l iubesc când tot ceea ce simte pentru mine este dispreț și neîncredere? gândi ea cu amărăciune. Chiar și acum, dacă vine și își cere iertare, i-o voi acorda.

Dar el n-o va face. El nu și-ar cere niciodată iertare de la nimeni. Și nu m-a iubit niciodată cu adevărat, pentru că în iubire există încredere și el n-are încredere în nici o femeie.

Cum ar putea să creadă că aș merge din brațele lui direct în cele ale lui Paul? Oh, dacă nu ar fi promis să danseze cu femeia aceea mizerabilă, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Astăzi ar fi fost cea mai frumoasă zi din viața mea și acum este cea mai groaznică.

Oh, David, dragul meu, cum pot să te scot din gândurile mele când de fiecare dată când închid ochii, văd fața ta, ascult ecoul vocii tale și simt atingerea mâinii tale? Cum pot să înfrunt viitorul știind că nu te voi mai vedea niciodată și că fiecare zi va fi un pustiu trist, fără scop și fără sens?

Prima rază de soare străbătu ceața și în cele din urmă se ridică în picioare și luă drumul înapoi spre casă.

Hilda tocmai cobora scările când intră în casă și, cu un salut abia mormăit, Clare trecu în grabă pe lângă ea.

Își aranja patul când se auzi o ciocănitură la ușă și apăru Jenny.

– Ei bine, a fost frumos? Te-ai distrat? Ai băut șampanie? Cu cine ai dansat? întrebă ea emoționată.

Clare fu cumva obligată să povestească despre bal, deși găsi dificil să simuleze entuziasmul pe care Jenny îl aștepta evident. Majoritatea detaliilor păreau să fi fost șterse cu totul din mintea ei de scena aceea groaznică din grădina de trandafiri.

Uitase că Tod și Annabel Harker fuseseră în casă și micul dejun fu un chin, pentru că cei trei copii erau nerăbdători să li se povestească festivitățile în toate detaliile lor.

Singura ușurare fu că David nu apăru la masă. Hilda spuse că anunțase că va fi în mlaștini până la prânz.

– Totuși, ce s-a întâmplat cu el că nu s-a dus la culcare până la ora trei mă depășește, adăugă ea pe un ton misterios.

După micul dejun, Jenny îi însoți pe tinerii Harker înapoi la rulota lor și Clare intră în birou. Se simțea foarte obosită și tânjea după somn, dar își dădu seama că dacă mergea să doarmă, probabil că ar fi dormit douăsprezece ore și acest fapt era imposibil. Trebuia să-l vadă pe David imediat ce se întorcea.

Își ațintì ochii pe clapele mașinii de scris când auzi un zgomot prin fereastră și, ridicând privirea, îl văzu pe Paul.

Se priviră un timp, apoi el spuse încet:

– Pot să-ți vorbesc o clipă, Clare?

Reacția ei instinctivă era să-l roage să plece și s-o lase în pace, dar ceva de pe fața lui o convinse să reacționeze altfel. Răspunse cu indiferență:

– Da, bineînțeles.

– Am venit să-mi cer scuze pentru noaptea trecută. Nu mă aștept să mă ierți – m-am purtat ca o brută – dar vreau să știi că îmi pare sincer rău, spuse el după o pauză dificilă.

– Este în ordine, Paul. Știu că n-ai vrut să te comporți în felul acela. Hai să uităm, spuse ea cât se poate de firesc.

– Eu nu pot să uit ce-a fost, spuse el cu o voce nefirească. N-am dormit toată noaptea gândindu-mă la ce-a fost. Oh, știu că nu este o scuză să spun că am băut prea mult – nu există nici o scuză pentru comportamentul meu – dar îmi este foarte rușine; și dacă există vreun mod în care pot să dovedesc că așa este...

Se întrerupse brusc, apoi continuă:

– Acum, voi pleca. Trebuie să fii foarte obosită. Nu te voi mai deranja.

– Paul ... așteaptă!

– Da? Se uită la ea plin de neliniște și ea văzu cât era de tras de față, ce înfățișare sălbatică avea. Avea cearcăne mari sub ochi și o cută amară în colțul gurii.

– Nu pleca așa, spuse ea repede. Bineînțeles că te iert. Nu a fost chiar așa îngrozitor. Ai fost ... puțin bine dispus ... și m-ai sărutat. Nu este sfârșitul lumii. Te rog, nu te simți atât de rău.

El o privi cu adevărat surprins:

– Adică nu mă urăști?

– Bineînțeles că nu. Cum aș putea? Noi am fost întotdeauna buni prieteni. Vino, hai să uităm ce s-a întâmplat. Apoi îi întinse mâna.

Într-o mișcare curioasă plină de ezitare, îi luă mâna în mâna lui.

– Ești un înger. Orice altă fată ... spuse el răgușit

– Mi-ai promis că vom uita, îi reaminti ea.

Nu este ușor să uiți când ai rănit pe cineva pe care ... pe care-l iubești. Nu, nu te retrage, draga mea. Trebuie să spun adevărul. Am fost jalnic noaptea trecută, dar nu atât de jalnic încât să nu știu ce am spus. Te-am rugat să te căsătorești cu mine și am vrut acest lucru. Dumnezeu știe că n– am nici un drept să îți spun așa ceva acum, dar nu mă mai pot stăpâni multă vreme.

Pentru prima oară în viață m-am îndrăgostit – de tine, Clare. Nu credeam că exista ceva ca dragostea până ai venit aici și de fiecare dată când te-am întâlnit, am simțit că mi se întâmpla ceva deosebit. Știu că nu sunt cu adevărat un bărbat, dar cu ajutorul tău aș putea face ceva din viața mea, chiar și acum. Aș avea grijă de tine, Clare, ți-aș dărui orice ai vrea tu. Am putea fi foarte fericiți împreună. Vrei să te gândești la ce ți-am spus, draga mea?

Sinceritatea lui era evidentă, iar expresiaa din ochii lui era diferită de vechea admirație plictisită.

Ce ironie, gândi ea. El îmi oferă toate lucrurile după care tânjesc – tandrețe, mângâiere și iubire. Dar pentru că nu este omul potrivit, nimic nu are sens.

– Paul ... nu știu cum să-ți răspund, spuse ea nesigură. Sunt foarte onorată că ai vrea să te căsătorești cu mine și îmi placi foarte mult, dar ...

– Dar nu mă iubești? Știu asta, Clare. Dar mă gândesc că, în timp, este posibil să ajungi să mă iubești și până atunci nu-ți voi cere nimic din ceea ce nu ești pregătită să oferi.

– Nu înțelegi, spuse ea tristă. N-ar fi cinstit să mă căsătoresc cu tine în felul acesta, știind că niciodată nu-ți voi putea oferi mai multă afecțiune.

– Niciodată? întrebă el încet.

Ea dădu din cap:

– Nu, niciodată.

El îi eliberă mâna și se întoarse.

– Ești îndrăgostită de David, nu-i așa?

Fața ei fu plină de durere și el o strânse la piept, atingându-i părul cu multă afecțiune.

– Draga mea, ar fi trebuit să ghicesc acest lucru.

– El nu mă iubește, spuse ea dezamăgită. Dar cum aș putea să mă căsătoresc cu tine când ...

Ea nu putu termina fraza.

– Nu poți să-ți petreci restul vieții singură, spuse el plin de tandrețe.

– Am putea pleca undeva departe, într-o croazieră. Ai spus adesea că ți-ar plăcea să călătorești. Cu timpul, îl vei uita. Ai încredere în mine, nu-i așa?

Știi că nu te-aș forța niciodată.

– Oh, Paul, sunt atât de confuză. Atât de zăpăcită. Dă-mi timp să gândesc. Sunt atât de obosită, că abia știu ce spun, îl rugă ea.

El o sărută ușor pe păr:

– Îmi pare rău, dulceața mea, spuse el plin de remușcări. Trebuie să fii epuizată. Te voi lăsa în pace până mâine. Doar amintește-ți că te iubesc foarte mult!

După ce el plecă, se așeză în fotoliul de piele și închise ochii. Ce încurcătură fără speranță era totul! Că Paul, craiul incorigibil să se fi îndrăgostit de ea atunci când inima ei era distrusă de David, era lovitura finală. De ce acest lucru numit dragoste face din oricine ce vrea?

Acum, Paul va suferi torturile pe care ea tocmai le îndura.

El îi spusese că nu se aștepta ca ea să-l iubească, dar putea o căsătorie să reușească fără iubire?

Bineînțeles, va veni timpul când va deveni neliniștit și nesatisfăcut. El are atât de mult de oferit și ea atât de puțin. Ca soție a lui, ar avea tot ce și-ar dori o femeie, dar ce ar putea ea oferi în schimb? Nimic decât o prietenie afectivă, un substitut sărac pentru focul strălucitor al iubirii. În ori ce caz, căsătoria cu Paul ar însemna existența la Hall, și într-o comunitate atât de mică ar fi imposibil de evitat întâlnirile ocazionale cu David. Se smulse din aceste gânduri. Nu, ar fi fost o adevărată nebunie chiar și să ia în considerare un astfel de pas. Dacă n-ar fi fost atât de tristă și de pustiită, i-ar fi spus imediat că nu putea niciodată să se căsătorească cu el în loc să pledeze pentru timp de gândire.

Trebuie să fi adormit, pentru că atunci când deschise ochii, Penny Conyers era aplecată asupra ei:

– Hello. Îmi pare rău dacă te-am trezit. Am venit prin bucătărie, și Hilda m-a rugat să-ți aduc o gustare.

– Mulțumesc. Clare luă ceașca de cafea pe care Penny i-o întinse.

– Arăți foarte răvășită, spuse ea.

– Da, mai devreme am simțit ochii puțin împăienjeniți, dar este de la oboseală. Poate că ar trebui să mă odihnesc după-amiază.

Tu ce părere ți-ai făcut despre bal?

– A fost ... extraordinar, spuse Clare foarte prudentă.

– După prima oră, nu te-am văzut prea mult. La ce oră ai plecat?

– Oh, în jur de ora două.

Clare încercă să-și reamintească drumul spre casă, cu domnișoara Lancaster sporovăind bucuroasă cu David, și cu ea cufundată într-o tăcere cumplită. Nu-și aducea minte clar ce se întâmplase între scena din grădina de trandafiri și plecarea lor. Își aminti că dansase cu mai mulți bărbați ale căror fețe îi apăreau din când în când estompate, și asta era totul.

– Tu te-ai distrat? o întrebă pe Penny.

– Da, a fost nemaipomenit, spuse Penny veselă și apoi, spre oroarea lui Clare, fața ei se strâmbă și izbucni în lacrimi.

– Penny! Ce Dumnezeu se întâmplă? strigă Clare sărind în picioare și punându-și mâinile în jurul tinerei.

– Nimic. Absolut nimic, rosti printre suspine Penny, căutându-și batista. Așa sunt eu. Sunt așa o proastă!

Clare așteptă până se liniști puțin și apoi spuse calm:

– Ceva s-a întâmplat și te-a întristat. Poți să-mi spui ce este?

Penny își suflă nasul și își șterse ochii.

– Îl iubesc atât de mult, Clare. De ani de zile ... de când eram foarte mică. Noaptea trecută m-am gândit că totul va fi altfel, că mă va remarca și mă va trata ca pe o femeie, nu ca pe un copil. Dar n-a fost deloc așa, abia mi-a vorbit.

– Cine, Penny? Despre cine vorbești?

– Despre Paul, bineînțeles.

Așadar avusese dreptate. Penny era îndrăgostită de Paul. Inima lui Clare era chinuită de milă pentru ea.

– Ești sigură că-l iubești? o întrebă.

– Este mult mai mare decât tine, draga mea.

– Știu, spuse Penny, nefericită. Se opri din plâns, dar expresia ei era a unei ființe oropsite. Știu că este absurd. Noi nu avem nimic în comun și el nu își va întoarce niciodată privirea asupra mea. Dar asta nu mă împiedică să-l iubesc. Nu poți să nu iubești, oricât ar fi de lipsit de speranță.

Suspină și ridică din umerii plecați.

– Îmi pare rău. Nu știu ce m-a făcut să spun toate astea. Un zâmbet crispat apăru pe buzele ei.

– Știi, când ai venit aici pentru prima oară, am fost foarte geloasă, am știut că Paul era atras de tine și am simțit că nu suportam să văd asta. Apoi mi-am dat seama că tu erai îndrăgostită de David și m-am gândit atunci că exista și pentru mine o mică șansă. Era o nebinie, știu, pentru că Paul nici nu știa că exist. Cum ar fi râs, dacă ar fi știut ce simțeam eu!

– Cum adică tu credeai că eram îndrăgostită de David? întrebă repede Clare

Atunci când tu însuți ești îndrăgostit, devii mai sensibil la sentimentele celorlalți oameni, spuse calmă Penny. Nici la tine nu merge foarte bine, nu-i așa?

Clare își mușcă buza.

– Nu.

– Ce ușoară ar fi viața dacă n-am avea inimi, oftă, Penny.

– Presupun că ar trebui mai bine să bem cafeaua, pentru că se va răci.

– Cum știi tu ... că nu-mi merge bine? întrebă Clare.

– Pentru că îl cunosc de mult pe David. Nu este ușor să-l iubești. De când fata aceea l-a părăsit – credeam că știi toate astea, nu-i așa? – el însuși a eșuat și n-a mai permis nimănui să se apropie de el. M-am gândit că tu vei fi probabil cea care va reuși să spargă toate aceste bariere, dar probabil că a pierdut capacitatea de a mai iubi vreodată pe cineva. Amărăciunea este un sentiment groaznic. Te roade pe dinăuntru și cred că lui așa ceva i s-a întâmplat.

Clare bău cafeaua călduță. Și iată că acum și eu sunt pe cale să devin mai înverșunată, gândi ea nefericită.

– Trebuie să plec. Tata vrea micul dejun dimineața devreme, spuse Penny. Există un avantaj în a fi fiica preotului. Nu ai niciodată timp să fii deprimat. La revedere, Clare, te rog, iartă-mă că te-am deranjat cu problemele mele.

Clare o văzu în ușă și atunci luă cești le de cafea și le duse la bucătărie.

– Iată că vine domnul David, spuse Hilda, aruncând o privire pe fereastră. Cred că acum va dori o băutură caldă.

Să plece fără să ia micul dejun după toate cele întâmplate noaptea trecută! N-am auzit de un asememnea nonsens!

Clare își adună toate puterile. Asta este, gândi ea. Trebuie să termin cu povestea asta. Cu cât întârzii mai mult, cu atât va fi mai greu.

Când se duse în hol, David intră prin ușa de la grădină. Părul lui era zbârlit și nu se bărbierise încă.

– Pot să-ți vorbesc? spuse ea imediat.

Ochii lui erau ca niște săgeți albastre și un moment crezu că o va ingnora.

Apoi, el spuse scurt:

– Dacă dorești! ... și trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre birou.

Tremurând, Clare îl urmă. Știa că acesta urma să fie cel mai neplăcut dialog din viața ei și pentru că el era evident într-o stare foarte stabilă.

– Da, domnișoară Drake? spuse el liniștit în timp ce ea închidea ușa.

Clare își ridică fruntea și se forță să-i întâlnească ochii.

– Vreau să-mi dau demisia, spuse ea rece.

– Înțeleg. Când credeți că veți pleca?

– Cât de repede posibil. Îmi pare rău dacă asta încurcă lucrurile cu cartea dumneavoastră, dar ...

– Nu este nevoie de scuze, i-o tăie el. Vrei să pleci și asta este tot ce contează. N-ai semnat contractul. Pot să știu motivele tale?

Ea ezită puțin. În mod sigur n-ar fi putut să-și imaginze că ar fi putut rămâne după ultima noapte.

– Credeam că sunt evidente, spuse ea rece.

– Într-adevăr. În acest caz, sunt un exemplar unic de ciudățenie, pentru că mie nu-mi sunt deloc evidente.

– Plec pentru că a devenit imposibil pentru mine să rămân aici, spuse ea tăios.

– Oh, și cum am reușit eu asta?

– Prin comportamentul tău de noaptea trecută și în alte ocazii. Ar fi trebuit să plec de aici cu multe săptămâni în urmă.

– Vrei să spui că ești supărată pentru că l-am doborât pe prietenul tău Mallinson. Nu-m nici o îndoială că poți să-i aranjezi penele zburlite.

Trecuse mult timp de când Clare nu-și mai pierduse controlul. Ultima oară se întâmplase când văzuse un grup de bădărani care batjocoreau un băiat infirm. Atunci, ca și acum, simți revolta până în măduva oaselor.

– Cum îndrăznești să stai acolo cu rânjetul acela batjocoritor ca și cum ai fi undeva sus, mai sus decât oricine altcineva? Ce drept ai să-l judeci pe Paul? Tu nu ți-ai pierdut niciodată controlul? Dar bănuiesc că lipsa ta de bunăvoință nu contează. Tu ești atât de ocupat să-i condamni pe ceilalți din motive insignifiante, încât nu ți se întâmplă niciodată să vezi cât ești de egoist, de intolerabil și de fanatic! strigă ea plină de furie

Făcu apoi o pauză ca să respire și el continuă pe un ton rece ca gheața:

– Acest discurs extraordinar este necesar pentru plecarea ta, domnișoară Drake?

– Da, cred că este. Este vorba despre cineva care cândva ți-a spus adevărul despre tine, domnule Lancaster. Tu poți să calci în picioare pe oricine, o știi. Din prima zi când am venit aici, m-ai suspectat de parcă aș fi fost o damă întreținută, când de fapt tot ceea ce îmi doream era liniște și pace, și o schimbare față de Londra. Nu doar o dată tu m-ai acuzat că îmi zboară gândul la Paul Mallinson, când el n-a fost niciodată pentru mine decât un bun prieten. De două ori m-ai forțat cu săruturile tale, apoi eu te-am vrăjit, și în ultima noapte ți-ai pierdut iarăși controlul și în mai puțin de zece minute ai doborât un om pentru ofensa pe care tu tocmai o comisesei. Cred că ar trebui ca eu să fiu onorată de atențiile tale. Bine, eu nu sunt! Sinceritatea se află undeva sus pe lista mea de virtuți, domnule Lancaster și mi se pare că ești cel mai ipocrit om pe care l-am întâlnit vreodată. Pur și simplu pentru că ai fost cândva batjocorit, ai lăsat să te deformeze și să te amărască până acolo încât vezi propriul tău cinism reflectat în oricine altcineva...

Termină, oripilată de ceea ce spusese. Să-l acuze de egoism și de ipocrizie era justificabil, dar să-i judece și să-i reproșeze trecutul era o cruzime care o înspăimântă.

Palidă și respirând greu, așteptă ca el să replice. Dar el nu spuse nimic.

– Îmi pare rău. N-am dreptul să-ți vorbesc în felul acesta. O să plec imediat, spuse ea distrusă.

– Din contră, vei pleca la sfârșitul săptămânii. Indiferent de ceea ce simt eu, trebuie să insist să n-o întristezi pe mătușa mea, spuse el.

Din acest motiv, aș fi îndatorat dacă ai încerca să-ți ascunzi revolta împotriva mea atâta vreme cât rămâi aici. Poți să-i spui mătușii mele că ți s-a oferit un post bun la Londra și cum cartea mea este aproape terminată, vei putea pleca cât de repede vrei.

Capitolul 12

În timpul prânzului, David le dădu vestea că în curând Clare îi va părăsi.

Jenny era cea mai mâhnită, deoarece se atașase foarte tare de ea, dar domnișoara Lancaster, de la care te aștepti să fie foarte suprinsă, a primit vestea foarte calm.

Atât de calm încât Clare se simți vizibil jenată. Știa că dacă doamna ar fi descusut-o, nu ar fi putut s-o mintă cu "un post excelent la Londra", născocit de David.

Deși îi împărtășea dorința de a nu o neliniști pe mătușa lui, simțea că ar fi fost mai bine să îi spună adevărul. Motivul lui de a tăinui scopul real al plecării ei nu-i era foarte clar; poate credea că mătușa lui va încerca să-i împace, ceea ce îi va spori și mai mult rușinea.

– În acest caz, ar trebui să termin pictura, spuse domnișoara Lancaster când înțelese că, aceasta va pleca de la Creek House sâmbătă.

– Presupun că vrei să-ți continui cartea, David, dar poate o învoiești pe Clare cam pentru o oră în după-amiaza asta.

– Desigur, spuse el.

Imediat după masă, se retraseră în dormitorul de oaspeți, care era folosit ca studio.

– Cred că ești obosită după seara trecută, draga mea. Nu va dura mult.

Lucră în liniște pentru câteva minute, apoi spuse:

– Spune-mi, ai fost fericită aici?

– Da, foarte fericită, spuse Clare.

Într-o mare măsură, era adevărat. Începuse să îndrăgească satul liniștit și mlaștinile mari tăcute. Pentru domnișoara Lancaster, Jenny și Hilda, simțea o afecțiune sinceră.

– Îți vom simți lipsa. Întinde mâna stângă puțin. Este mai bine. Am sperat că îți vrei prelungi șederea aici.

Clare o privi cu atenție, dar ea era ascunsă după șevalet.

– Cartea este aproape terminată, așa că oricum trebuia să plec într-o săptămână, două, spuse ea cu stângăcie.

– Da, dar eu nu mă gândeam la carte.

– Nu înțeleg,

– Ești sigură, draga mea? Domnișoara Lancaster o privi peste marginea pânzei cu o expresie întrebătoare, și Clare, simțindu-se vinovată, realiză că David o subestimase pe mătușa lui. Nu fusese păcălită deloc.

– Vă rog să nu credeți că am vrut să vă păcălesc, spuse ea scuzându-se. Problema este că domnul Lancaster s-a gândit.... am crezut amândoi..... Oh Doamne, este așa de greu de explicat.

– Mie îmi pare destul de simplu. Adevărul este, cred eu, că tu și David ați ajuns la un impas și a pleca este cea mai ușoară cale.

Clare se înroși. Știa oare toată lumea ce simțea pentru el?

– Am avut o ceartă, spuse ea pe un ton jalnic. Eu ... eu mi-am piedut cumpătul și am fost foarte nepoliticoasă cu el. Nu mai pot rămâne

după asta.

– Am dreptate când presupun că-l iubești, nu? o întrebă doamna Lancaster.

Pentru moment, Clare se simți tentată să nege. Apoi spuse, cu o voce gâtuită:

– Da, aveți dreptate.

– Dar el nu te iubește?

– Nu m-a plăcut niciodată și după ce i-am spus azi-dimineață, cred că trebuie să mă urască, spuse ea cu un aer obosit.

Spre ușurarea ei, domnișoara Lancaster nu mai continuă subiectul.

Jumătate de oră mai târziu, își puse jos pensulele și spuse:

– Gata! Am terminat în sfârșit! Acum, vino și spune-mi ce crezi.

Clare se duse în fața tabloului și-l privi. După câteva minute, spuse încet:

– Este foarte bun. Prea măgulitor, desigur, dar culorile sunt frumoase și aproape vezi algele alunecătoare din fundal.

– Nu este deloc măgulitor, spuse domnișoara Lancaster direct. Ai trăsături frumoase și sensibile, copila mea și cred că am prins exact această trăsătură a ta.

Ea își aprinse o țigară, și urmări munca finalizată cu un ochi critic.

Pictura o reprezenta pe Clare rezemată de o piatră privind în jos într-o baltă nu foarte adâncă.

Fundalul era umbros și erau sugerate solzi și aripi de pește strălucitoare. Pielea de pe față și brațe avea o nuanță verzuie pală, și toată pictura era dominată de o coamă mătăsoasă de păr roșcat-auriu strălucitor. Fără a înțelege tehnicile picturii, Clare admise că era o pictură foarte reușită și pentru un artist amator la vârsta domnișoarei Lancaster, ca un triumf.

– Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să dorm înainte de ceai. David a ieșit, și nu poți munci dacă nu te odihnești puțin, o sfătui domnișoara Lancaster,

Deja începuse să resimtă efectele nopților nedormite și a episodului furtunos din birou. Clare nu se opuse. Se duse în dormitorul ei, își dădu jos rochia și se întinse în pat, sub cuvertură. Imediat, căzu într-un somn adânc.

Fu trezită de o apăsare ușoară pe umeri.

– Ți-am adus o ceașcă de ceai, spuse Jenny blând. Te simți mai bine?

– Mda, eram foarte obosită, spuse Clare sorbind din ceaiul dulce, fierbinte, și dorind să stea acolo tot restul zilei.

– Îmi pare rău că te întorci la Londra, spuse Jenny. Nu poți să stai un pic mai mult?

– Îmi pare rău dar nu pot, Jenny scumpă. Trebuie să-mi trimiți o carte poștală din Bangkok, de Crăciun.

– Da, îți voi trimite, promise Jenny. Oricum, îmi pare bine că ai venit să lucrezi pentru unchiul David. Ar fi fost groaznic să fie încă o secretară de tipul Bunberry.

– Biata domnișoara Bunberry. O vei uita vreodată?

– Nu cred. Nu poți să uiți oameni care sunt așa de neplăcuți, spuse fetița solemn.

Clare își luă pardesiul și merse pe jos prin sat până la Hall. Cădea o ploaie ușoară și i se păru că toamna plutea deja în aer.

Henderson se uită la ea mirat când îi deschise ușa și ea îl întrebă dacă Paul era acasă. O rugă să aștepte în camera de zi și se duse să-și caute stăpânul.

Câteva minute mai târziu, Paul intră în grabă.

– Clare! Draga mea, de ce n-ai sunat? Aș fi venit să te iau. Ești foarte udă?

– Nu, deloc. Am vrut să mă plimb.

El îi luă haina de ploaie și o puse pe un scaun.

– Vino în bibliotecă, spuse el.

Doar după ce îi oferi un scaun confortabil lângă focul din biblioteca și turnă în două pahare sherry, spuse:

– Este o plăcere neașteptată. Am crezut că nu ești de acord să mă vizitezi.

– A trebuit să vin, spuse ea încet. Paul, îți mai amintești ce mi-ai spus azi-dimineață?

– Nu este ceva ce se poate uita atât de repede, draga mea, răspunse el cu un zâmbet sec.

– Ți-am cerut timp de gândire. A fost o greșeală din partea mea. Am venit să-ți spun că nu mă pot căsători cu tine, Paul.

– Înțeleg. Oricare ar fi fost sentimentele lui, nu se reflectau pe fața sa. Ești sigură că este răspunsul tău final? o întrebă cu blândețe.

– Da, foarte sigură.

O liniște lungă se așternu în timp ce el contempla lichidul din paharul său.

În final, el spuse:

– Ce stranie este viața asta! Când ai venit aici, am crezut că te pot face să mă iubești.

Nu începusei să ții la David. Atunci, am crezut că ești doar o fată frumoasă și destul de interesantă.

În momentul în care mi-am dat seama că ești mai mult decât atât, mult mai mult, pierdusem ocazia. Asta este.

Își aruncă țigara în foc.

– Ce se va întâmpla acum?

– Plec..... Duminică. Eu..... lucrurile au luat-o razna azi-dimineață. Este mai bine să plec cât mai repede.

– Ai unde să te duci?

– Nu, dar am să găsesc în curând ceva de lucru.

– Este din cauza a ce s-a întâmplat la bal?

– Parțial. S-ar fi întîmplat oricum.

– Ce prost este David, spuse el cu o urmă de amărăciune.

Clare se ridică.

– La revedere, Paul. Îți mulțumesc pentru toată bunătatea față de mine. Mi-aș fi dorit să nu se termine așa. El zâmbi:

– Poate a fost mai bine. Cel puțin, mi-ai redat încrederea în femei. Scrie-mi dacă ai puțin timp liber. Aș dori să aflu cum îți mai merge.

– El îi luă mâna într-ale lui și-i privi fața palidă și nefericită. Apoi își puse brațele în jurul ei și o sărută pe obraz.

– Ai grijă de tine, draga mea. Dacă te vei răzgândi vreodată ...

Îi dădu drumul și, orbită pe jumătate de lacrimile de milă și regret pentru că-l rănise, fugi afară din cameră, își smulse pardesiul și ieși.

Ploua mai tare, și când ajunse la Creek House, părul ei era lipit de frunte și apa picura între omoplații ei.

Cum trecu holul, domnișoara Lancaster o strigă:

– Clare, tu ești? Ea se opri în ușa salonului.

– Doamne Dumnezeule, ce udă ești! Du-te repede și schimbă-te. Hilda a făcut cafea, așa că nu întârzia.

Clare se grăbi sus și își întinse pardesiul pe suportul pentru prosop. Își schimbă pantofii, își uscă fața și fără să-și mai retușeze machiajul, coborî în salon.

– Sunt pe punctul de a-mi dezveli opera de artă, spuse domnișoara Lancaster, făcând semn către tablou, care era proptit de bibliotecă, acoperit de o bucată de muselină.

– Oh, grăbește-te, mătușă Leo. Abia aștept s-o văd, o grăbi Jenny

Domnișoara Lancaster puse ceașca jos și se duse spre bibliotecă. Apoi, cu un gest rapid și dramatic, dădu la o parte bucata de muselină.

Pentru Clare, următoarele minute fuseseră interminabile. Nu se gândea că bătrâna doamnă vroia să facă o ceremonie din asta, și era foarte rușinată, nu numai pentru ea ci și pentru David, care va fi obligat să comenteze.

– Doamne, este magnific!

Jenny fusese prima care a rupt tăcerea.

– Și care este părerea ta, David? întrebă domnișoara Lancaster.

El studie pictura cu ochi severi.

– Este o lucrare îndemânatică, spuse el scurt și apoi, cu o scuză murmurată, se ridică și ieși din cameră. Domnișoara Lancaster îl privi cum ieșea din cameră și un zâmbet vag îi apăru în colțul gurii.

Ultimele zile ale lui Clare la Creek House s-au scurs încet. Scrise la o agenție de recrutare onorabilă din Londra, rugându-i să-i găsească un loc de muncă, deși încă nu se hotărâse dacă va merge sau nu la fratele ei în Kenya. În timpul orelor de lucru, David păstra o politețe glacială, și ea făcea eforturi să se poarte ca și cum situația era normală.

În dimineața ultimei zile el spuse brusc:

– Ai destui bani să te întreții până îți găsești un alt loc de muncă?

– Da, mulțumesc, răspunse ea politicos.

El o privi câteva secunde cu o expresie pe care ea n-o putu înțelege. Apoi, el ridică puțin din umeri și continuă să dicteze.

În acea seară, Clare își împacheta ultimele lucruri când auzi un țipăt ascuțit de jos. Se grăbi să coboare și o întâlni pe Hilda, care ieșea din salon de parcă diavolul o fugărea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Clare tăios.

– Oh domnișoară, am tras o sperietură! Cine ar fi putut să facă așa un lucru rău? Ce va spune domnișoara Lancaster? Nu mi-a venit să cred ochilor. Oh, Doamne, va fi cumplit când îi voi spune.

– Ce s-a întâmplat? Despre ce vorbești? întrebă Clare uluită.

– Pictura, domnișoară. Hilda se șterse pe frunte și se prăbuși într-un scaun de pe hol.

– Ce este cu pictura?

– Are o gaură mare în mijlocul ei. De mărimea unei farfurii. Atâta muncă irosită. Domnișoara Lancaster va fi supărată.

Clare se repezi în salon. Pânza stătea tot lângă bibliotecă, dar așa cum spusese Hilda, era o gaură zimțată unde fusese fața.

Ea se uită cu groază. Cine....? Simți o mână pe umărul ei și, întorcându-se, o văzu pe domnișoara Lancaster lângă ea.

– Îmi era teamă că asta se va întâmpla, spuse bătrâna doamnă încet.

– Vreți să spuneți..... că v-ați așteptat? întrebă Clare cu uimire.

– Într-un fel, este un omagiu adus îndemânării mele.

– Nu înțeleg. De ce ar da cineva năvală și ar distruge pictura? N-ar trebui să chemăm poliția?

– Nimeni nu a dat năvală, spuse domnișoara Lancaster cu calm. Este cum s-ar spune "o muncă de interior". Este enervant ca una din cele mai bune lucrări ale mele să fie distrusă, dar am știut în ce mă amestec.

Lui Clare îi trecu prin minte că din cauza șocului mintea domnișoarei Lancaster se tulburase. Dar înainte să se gândească ce să facă, domnișoara Lancaster spuse:

– Nu înțeleg,i draga mea? David este vinovatul.

– David? Dar este imposibil! De ce ar face David un lucru așa de teribil? Oh nu! Nu are nici un sens! gâfâi Clare

– Îmi imaginez că a găsit-o..... iritantă..... și a acționat din impuls. El are un caracter destul de violent în unele circumstanțe. Ce bine că am trimis-o pe Jenny la poștă. Vom ascunde epava înainte să se întoarcă ea. Este prea tânără să înțeleagă de ce se întâmplă astfel de lucruri.

Ametită, Clare o privi cum ridică pictura distrusă de pe bibliotecă și o încuie în dulap. Apoi mângâie umărul lui Clare.

– Draga mea, nu te neliniști din cauza asta.

Clare ridică spre ea o față torturată.

– Mă urăște atât de mult? murmură ea jalnic.

– Nu a distrus pictura pentru că te urăște, spuse domnișoara Lancaster blând.

Nu vezi, copila mea, te iubește! Ani de zile a lăsat memoria unei suferințe vechi să-i chinuiască inima. Acum, mândria lui nu îl lasă să admită că este din nou vulnerabil.

– Dar ce pot să fac eu? murmură Clare.

– Ai putea să te duci la el și să-i spui că-l iubești.

– Oh nu!

Nu, n-aș putea face asta niciodată, protestă ea.

– Din cauza mândriei tale? întrebă domnișoara Lancaster. Unul dintre voi trebuie să cedeze pentru a fi fericiți. Mândria este dușmanul dragostei, copila mea. Multe inimi au suferit deoarece mândria a fost mai puternică decât dragostea.

Întinsă în pat în seara aceea – ultima seară pe care o va petrece în camera mică de sub streașină – Clare se gândi la ce-i spusese domnișoara Lancaster. Urcase înainte ca David să se întoarcă, și se întrebă oare ce își spuseseră el și mătușa lui. Era oare posibil ca dragostea să-l împingă să lovească orbește pictura? Sau era ură? Ură deoarece îi bulversase viața și reînviase amintiri pe care se străduise să le uite?

– Nu știu! Nu știu! murmură ea în întuneric.

A doua zi dimineață, își duse bagajele jos și se duse la micul dejun în costumul de călătorie. David nu era la masă. Cu siguranță, nu o va lăsa să plece fără să-și ia rămas-bun! Îi era foarte greu să vorbească și să mănânce.

La zece fără un sfert, Hilda îi aduse un coșuleț cu merinde.

– La revedere, domnișoară. Îmi pare rău că plecați. Sper că veți fi fericită la noul dumneavoastră loc de muncă.

– La revedere, dragă Hilda. Mulțumesc că te-ai ocupat de mine. Nu voi uita niciodată mâncarea ta delicioasă.

Hilda îi scutură mâna și se întoarse în bucătărie.

– Unde poate fi unchiul David? Știe că autobuzul pleacă la zece, spuse Jenny cu nerăbdare.

– Cred, dacă nu vă supărați, că aș prefera să merg singură la stația de autobuz, spuse Clare domnișoarei Lancaster. Despărțirile sunt întotdeauna depresive.

– Desigur , draga mea. Să-mi dai de știre cum îți merge. Orice s-ar întâmpla, mă voi gândi întotdeauna la tine cu afecțiune.

– Mulțumesc.

Mulțumesc pentru tot, dragă mătușă Leo, spuse Clare în grabă, sărutându-i obrajii veștejiți.

– Mai bine plec acum. La revedere, Jenny. Să nu uiți cartea poștală din Bangkok.

Îți voi trimite adresa mea. La revedere, Josh.

O îmbrățișă repede pe Jenny, mângâie câinele și aproape fugi din cameră, ochii ei umplându-se de lacrimi.

În hol stătea David, cu valiza ei în mână.

Prea istovită să vorbească, Clare trecu pe lângă el și ieși pe ușă. Când ajunseră aproape de stația de autobuz, Clare își reveni pentru a spune:

– Mulțumesc. Mi-e teamă că bagajul este destul de greu.

– Prea greu pentru tine să-l duci, spuse el.

– Ar trebui să iei un hamal la Greenstaithe sau conductorul poate te va ajuta.

– Da.

Acesta este momentul. Momentul când aș putea să-mi sacrific mândria și să-i spun că-l iubesc. Dar cu siguranță, dacă mă iubește, vede asta în ochii mei.

Autobuzul hurui pe drum și se opri în stație. David îi dădu conductorului bagajul ei; apoi se întoarse către ea, cu mâinile întinse.

Ea îi luă mâna și tot ceea ce simțea pentru el era exprimat pe fața ei.

– La revedere. Sper că vei fi bine, spuse el.

– La revedere... David.

El dădu drumul mâinii ei, se urcă în autobuz și își ocupă locul. Autobuzul porni. Ea nu se uită înapoi.

Capitolul 13

– Sunteți bine, domnișoară?

Cuvintele se înregistrară în mintea lui Clare fără nici un sens, ca și cum le-ar fi auzit într-un autobuz aglomerat. Apoi o mână îi atinse umărul, întrebarea fu repetată și observă că un polițist stătea lângă ea. Se uită absentă la fața plăcută de sub cască.

– Vă simțiți rău, domnișoară?

Ea clătină din cap, tulburată.

– Nu. Eu... eu vreau doar să mă gândesc.

– Aș pleca acasă dacă aș fi în locul dumneavoastră. Nu are sens să stați în ploaie decâ în cazul în care sunteți obligată.

Cu reacția confuză a unei persoane care își pierduse complet simțul realității, văzu că pelerina lui era umedă.

– N-am observat că plouă, spuse ea cu stângăcie.

– N-ați pățit nimic, nu-i așa domnișoară?

– Oh, nu. Desigur că nu, îl asigură ea în grabă.

El încuviință din cap, mulțumit:

– Dacă îmi ascultați sfatul, veți bea ceva fierbinte după ce ajungeți acasă. Nu este bine să stați în umezeală, știți.

– Da.... da, desigur. Noapte bună, domnule polițist. Clare reuși să zâmbească și plecă în grabă, conștientă că o urmărește. Nici nu era de mirare că o întrebse dacă se simțea bine. Numai vagabonzii și nebunii mai rătăceau

pe o noapte ca aceasta. Cât timp stătuse acolo, hipnotizată de vârtejurile apei întunecate de sub pod? Zece minute? Jumătate de oră? Umerii jachetei sale erau uzi leoarcă, și fusta umedă se lipea de picioarele ei.

Trebuie să mă adun, se gândi ea. S-a terminat. S-a terminat de o săptămână. Nu mai are rost să fiu deprimată. Uită-l, proasto! Uită că a existat vreodată un sat numit Clint și un bărbat cu numele David....

David! Numele era ca o înțepătură ascuțită într-o rană deschisă. Cât timp – câte luni triste – până când rana se va vindeca?

Gura ei se încleștă de durere și grăbi pasul, ca și cum ar fi vrut să-și depășească gândurile.

Un cuplu care stătea în stația de autobuz o privi curios, atenția lor fiind atrasă de suferința evidentă de pe fața ei palidă.

Clare trecu pe lângă ei, surdă la aluziile lor murmurate. De o săptămână – de când se întorsese la Londra – trăia într-o suferință hipnotică adâncă, despărțită de lumea înconjurătoare de o deznădejde profundă din cauza viitorului nesigur și al efortului de a-l înfrunta.

Găsise o locuință într-o casă de închiriat posomorâtă din Bayswater și în timpul zilei mergea kilometri întregi de-a lungul râului până când extenuarea fizică o forța să se întoarcă în camera ei posomorâtă. Chiar și atunci stătea deseori trează în orele târzii care se scurgeau încet. Mintea ei era chinuită de sutele de amintiri de care nu avea scăpare.

Proprietăreasa o mustrase deja că venea foarte târziu și începu să fugă, temându-se de încă o întâlnire cu zgripțuroaica aceea. Poate o aștepta un răspuns de la compania de avioane. Îi promiseseră că îi vor rezerva un loc către Kenya cât mai repede posibil. Posibilitatea de a se întâlni cu Hal era singura ei speranță. Poate în Africa, înconjurată de oameni și locuri care nu aveau nici o legătură cu trecutul, va putea să uite și s-o ia de la început.

Foarte multe femei singure trăiau fericite, cu o viață împlinită. Timpul o va întări, chiar dacă rănile nu se vor vindeca de tot și poate într-o zi se va trezi și va găsi că acea amintire își pierduse puterea s-o tortureze, că ce părea o agonie de neînlăturat devenise o umbră, un regret vag a ceea ce ar fi putut fi.

Ce ar fi putut fi! Cele mai triste cuvinte din lume.

Mâinile ei se încleștară atât de tare încât unghiile îi intrară în palmă. Doamne Sfinte, nu mă lăsa să mă gândesc, te rog nu mă lăsa să mă gândesc! Oh, David, dragul meu, de ce nu poți să mă iubești? De ce a mers așa prost? Ce te-a făcut să mă urăști când eu te iubeam cu disperare?

La colțul drumului care ducea la locuința ei, încetini. Orologiul unei biserici bătu ora unsprezece și ea își mușcă buza nervos.

Doamna Hardleigh închisese sigur ușa până acum, și va fi furioasă de deranj. Poate nu o va lăsa să intre. Data trecută când Clare întârziase, făcuse câteva observații răutăcioase despre respectabilitatea gospodăriei și a chiriașilor care nu menținеau respectabilitatea casei.

Întărindu-se să întâmpine izbucnirea furioasă a doamnei Hardleigh, Clare încercă ușa. După cum se temea, era închisă. Era pe punctul de a trage de inelul de metal când un zgomot de pe stradă o făcu să se întoarcă.

Pentru câteva secunde, nu recunoscu silueta înaltă care stătea acolo. Apoi, cu un strigăt înăbușit, leșină.

Când Clare își recăpătă cunoștința, era culcată pe o canapea, într-o cameră străină. Încercând să se ridice, fu împinsă ușor înapoi pe pernele moi.

– Stai un pic întinsă. Nu ai de ce să îți faci griji. Ai leșinat și ți-ai spart capul, dar totul va fi bine spuse David Lancaster blând.

Stătea pe marginea canapelei și ea se uita întrebător la fața întunecată pe care crezuse că nu o va mai vedea niciodată.

– David, nu înțeleg. De ce ești aici? spuse ea fără putere.

Îi luă mâinile într-ale lui.

– Deoarece trebuie să te găsesc, Clare, spuse el încet.

– Dar... de ce?

– Pentru că vreau să fii soția mea.

Ea închise ochi. Era un vis. Nu putea fi real. Îl pierduse pentru totdeauna. Era doar un vis născut din dorința și nefericirea ei. Întregul ei corp începu să tremure incontrolabil, și toate lacrimile pe care nu le putuse vărsa în ultimele șapte zile și nopți, dintr-o dată izbucniră.

– Oh, draga mea, nu plânge. O luă în brațe și o ținu aproape de el, înspăimântat de violența lacrimilor ei.

În sfârșit, furtuna suferinței încetă și ea zăcea relaxată și epuizată în brațele lui.

– Clare, poți să mă ierți vreodată? Dumnezeu știe că nu merit după cum m-am purtat cu tine. Mi-am dat seama în această ultimă săptămână ce orb am fost. Aproape am înnebunit când am realizat că te-am pierdut pe veci. Până când ai plecat, nu mi-am dat seama că aș putea să iubesc o femeie atât de mult încât să simt viața inutilă fără ea.

Încet, ea își ridică fața spre el.

– Mă iubești? Chiar mă iubești?

– Mai mult decât orice și pe oricine din lume, și dacă mă vei lăsa, îți voi dovedi toată viața.

– Oh...!

Cu un icnet de bucurie, se cuibări în brațele lui.

– Nu-mi vine să cred că este adevărat, spuse ea cu o voce joasă. Te-am dorit de atâta timp. Am crezut că voi muri de dor. Spune-mi că nu visez, David; ești chiar aici și chiar se întâmplă acest lucru?

– Sunt chiar aici iubita mea, spuse el blând. Te-am găsit și nu îți voi da drumul niciodată.

Pentru câteva minute, ea stătu nemișcată, simțind o fericire trecându-i prin fiecare nerv al corpului ei.

– Clare... uită-te la mine! El îi ridică fața ușor.

– Nu pot! protestă ea cu vocea tremurând.

– Ești cea mai frumoasă femeie din lume, îi spuse el blând.

O bătaie ușoară în ușă îi întrerupse.

David pufni:

– La naiba, cred că este doctorul. M-am gândit să-l chemăm, draga mea, în cazul în care ai făcut o mică contuzie. Intrați, doamnă Rogers.

O femeie în vârstă își vârî capul pe ușă.

– Doctorul MacLean este aici, domnule David.

– Bine, poftește-l înăuntru! Domnișoara Drake pare să fie în regulă, dar mai bine ne asigurăm.

Doamna Rogers se retrase și David spuse:

– În cazul în care te întrebi unde ești, acesta este apartamentul fratelui meu James. Ți-l amintești nu? El te-a intervievat pentru postul de secretară.

Înainte să continue, doctorul, un bătrân scoțian ager, intră înăuntru. El examină capul lui Clare. Ea tresări când doctorul îi pipăi rana cu degetele.

– Nu aveți de ce să vă faceți griji, spuse el liniștitor. Mai târziu s-ar putea să aveți o durere cumplită de cap, dar craniul pare să fie intact. Știți, este greu să-l spargi. Cum ați căzut?

– A leșinat și s-a lovit la cap când a căzut, spuse David.

– A leșinat?

Doctorul îi luă pulsul, evaluând-o din priviri.

– Când ai mâncat ultima oară, fata mea?

– Nu mai țin minte. Azi-dimineață, cred, se bâlbâi Clare.

– Ce ai mâncat?

– Oh, o bucată de pâine prăjită și niște ceai. Nu prea mi-a fost foame.

– După cum se vede, te-ai cam înfometat zile întregi, spuse el sever.

Clare se înroși și aruncă o privire rugătoare lui David.

– Va fi bine acum, spuse el. O vom hrăni, doctore. Doamna Rogers este o bucătăreasă de prima mână.

– Așa să faceți. Are nevoie de o zi, două în pat, îi sfătui doctorul.

După o mustrare aspră, dar nu brutală despre pericolul înfometării, David o rugă să se întindă în timp ce el merse să-i aducă o cină ușoară pe care o pregătise menajera.

– Mănâncă atât cât poți, draga mea, o îndemnă el, punând tava pe masa mică de lângă canapea. Este vina mea că ești în starea aceasta. Merit să fiu criticat. Doamne, când mă gândesc că poate nu te-aș fi găsit niciodată...

– Cum m-ai găsit? întrebă ea, sorbind dintr-o supă excelentă caldă.

– Am căutat în jumătate de hoteluri din Londra și pe urmă mi-am adus aminte când ai spus că vrei să te duci la fratele tău și m-am dus la agențiile de zbor. N-au fost prea dispuși să-mi dea adresa ta, dar am reușit să o smulg de la ei. Gazda ta nu m-a lăsat să aștept în casă – era foarte suspicioasă cu mine din nu știu ce motiv – și am stat pe stradă până te-ai întors.

– Dumnezeule, toate lucrurile mele sunt acolo.

Nu mă va mai primi acolo, se văită Clare alarmată.

– Nici nu-ți închipui că te las să te întorci în locul acela. Vei sta aici. Doamna Rogers locuiește aici, deci este o casă respectabilă. Îți vom aduce bagajele dimineață. Voi vorbi eu cu doamna bătrână dacă vrea scandal, spuse el ferm.

– Ar fi trebuit să primesc biletul oricând. Oh, David dacă nu veneai....

– Mulțumesc lui Dumnezeu că am venit. Tremuri. Ce este? Ți-e frig? Îți voi aduce o pătură.

– Nu, este doar o reacție, cred, spuse ea în grabă. Vezi tu, eu nu mai speram nimic din dimineața în care ne-am despărțit. Era ca și cum mi-aș fi lăsat o parte din mine acolo. De ce m-ai lăsat să plec? De ce nu mi-ai spus atunci că mă iubești?

– Nu știu Clare, oftă Orgoliul, presupun. Nu mai are nici un rost acum.

Se așternu un moment de tăcere cât timp el se uită gânditor în gol, cu fața sobră. Pentru prima dată, ea observă cât era de tras la față și cât de îndurerat arăta.

– Sunt multe lucruri pe care trebuie să ți le explic. Unele dintre ele pot să aștepte, dar este ceva ce trebuie să-ți spun acum, dacă nu ești prea obosită, spuse el în cele din urmă.

Ea își scutură din cap, ghicind ce va urma.

– Cu mult timp în urmă, am fost logodit cu o fată pe nume Caroline Lyall. Nu era mai mult decât o infatuare copilărească, dar nu știam pe atunci. Era foarte frumoasă, am fost vrăjit de ea și nu am încercat să mă gândesc cum era ea în realitate. Era pe vremea când studiam la Universitate. Trebuia să ne căsătorim când mi-am luat diploma. Apoi, o perioadă am zăcut rănit în spital cu spatele în ghips – avusesem un accident la rugby.

El făcu o pauză; simțindu-i dezgustul pentru trecut, ea îi luă mâna într-a ei.

– În ziua nunții noastre, am primit o scrisoare în care-mi spunea că totul a fost o greșeală. Îi părea foarte rău, dar se mărita cu altcineva. Am aflat mai târziu că era un om de afaceri bogat, destul de bătrân cât să-i fie tată, continuă David.

Deși tonul lui trăda că incidentul fusese depășit, Clare simți mânie împotriva acestei fete care se purtase atât de crud cu el.

– Presupun că am acceptat greu din cauză că eram bolnav. Dacă aș fi fost bine, poate n-aș fi fost atât deprimat. Dar stând în spital opt săptămâni, n-am avut altceva de făcut decât să mă gândesc. După ce am fost pe picioare, mi-am jurat să nu mai las nici o femeie să-și bată joc de mine. Vezi tu, Caroline a fost prima femeie pe care am cunoscut-o și am crezut că toate femeile sunt făcute din același aluat. Poți să înțelegi asta?

Ca răspuns, ea îi luă mâna și o puse pe fața ei. În lumina disperării ei, era ușor să-și imagineze cinismul înverșunat care îl aruncase în prăpastia de la început, părăsit atât de crud în timp ce el avea nevoie de consolare. Nu era de mirare că vedea toate femeile egoiste și avare.

După ce te-am văzut, mi-am dat seama că ești tot ce și-ar fi dorit un bărbat.

Degetele lui le strânseră pe ale ei.

– M-am forțat să fiu dur și neprietenos – când de fapt mă îndrăgosteam de tine. În noaptea în care îl găsisem pe Josh în carieră, era să spun adevărul. Apoi mi-am adus aminte de Caroline și mi-am pierdut curajul. Dacă erai mai puțin atractivă, ar fi fost mai ușor, dar aspectul tău – părul tău, ochii tăi și figura ta – îmi aduceau tot timpul aminte de greșeala pe care o făcusem mai demult. Când am crezut că te îndrăgostești de Paul, eram nebun de gelozie. El avea tot ce își dorea o femeie.

– Nu și pentru mine David, îl întrerupse ea blând. Nu te-am vrut decât pe tine. De aceea am ieșit cu el. M-am gândit că dacă ai ține la mine, gelozia ar învinge mândria. Nu mi-am dat seama că de fapt așa am înrăutățit lucrurile.

– Poți vreodată să mă ierți că am crezut că ești o altă vânătoare de averi? o întrebă el umil.

– N-am ce să iert. Uită lucrurile acelea urâte pe care ți le-am spus. Oh, ce mai contează acum? Miracolul este că povestea noastră are un final fericit.

– Un început fericit, o corectă el.

– Cu puțin noroc, sfârșitul fericit va fi peste vreo cincizeci de ani. Câteva ore mai devreme mă resemnasem că voi fi o fată bătrână, spuse ea tremurând.

– Doamne ferește! Nu vrei o nuntă cu fast, nu?

Ea neagă din cap, râzând:

– Numai o nuntă, David.

– Termină-ți sandvișurile. Este trecut de miezul nopții și este timpul să dormi, spuse el.

– Unde este fratele tău? întrebă Clare, mâncând cuminte sandvișul cu pui.

– La un dineu oficial respectabil, spuse David.

– Ești sigur că nu se supără că stau aici?

– Sigur că nu. Vei fi cumnata lui peste câteva zile. Ai terminat? O voi ruga pe doamna Rogers să te ajute.

– Nu sunt o invalidă, protestă ea.

– Nu protesta, spuse el ferm. De acum încolo nu-mi mai asum nici un risc cu tine, draga mea.

– Sună așa de ciudat să-mi spui așa, zise ea visătoare. Mă gândeam cum ar fi fost, dar nu puteam niciodată să-mi imaginez că vei spune cuiva "dragă". Erai întodeauna așa de scorțos.

– Numai aparent. Erau momente când mă abțineam foarte greu să nu arunc pe geam mașina aia de scris nenorocită și să fac dragoste cu tine.

– Adevărat? Eu mă întrebam dacă mă vei săruta vreodată, spuse ea poznaș.

– Doctorul MacLean a spus că ar trebui să stai liniștită o zi, două. Nici o tulburare emoțională. Expresia lui era serioasă, dar ochii lui erau jucăuși.

– Oh, făcu ea o față lungă.

– Prostuțo! izbucni el în râs. Crezi că pot să rezist două zile fără să te sărut? Se aplecă spre ea și cu o bucurie de nedescris, Clare se predă în brațele lui puternice. Vila era pe un deal dominând o plajă privată. Vuietul mării ajungean cameră ca o muzică liniștitoare.

Toată ziua soarele arătă cu o strălucire mediteraneană, și seara grădina era scăldată în razele lunii. La sfârșitul primei săptămâni, Clare știa că de acum încolo cuvântul "paradis" va evoca o viziune secretă a acestui spațiu izolat a Rivierei italiene.

Stând pe balcon, privind cum apusul se reflectă în marea calmă, era convinsă că orice ar fi adus viitorul, amintirea bucuriei de acum nu va putea fi niciodată umbrită.

– Clare..... unde sunt butonii mei?

Zâmbind se întoarse în dormitor. David era aplecat peste măsuța de toaletă, căutând în trusa ei de cosmetice.

– Cred că le-ai ascuns. De când ne-am căsătorit nu mai îmi găsesc nimic, o acuză el.

– Regreți graba ta?

– Nu în totalitate.

Îi prinse eșarfa neglijeului și o trase spre el.

– Dar tu? Ai regrete?

Ea arboră o expresie nehotărâtă.

– Este prea devreme să mă pronunț. Întreabă-mă peste șase luni. Doamne, uită-te la ceas. Trebuie să mă îmbrac, altfel întârziem.

Îi smulse eșarfa din mână, depărtându-se înainte ca el s-o prindă.

– Butonierele tale sunt în cutia de proțelan din comodă.

– Nu îți vei face părul cu chestie aceea rotitoare, nu? întrebă el pe când ea își ridica pieptenele.

– Ba da, vroiam. De ce?

– Îmi place mai mult cum este acum.

Veni în spatele ei și își îngropă mâna în părul ei bogat și mătăsos.

– Arăți ca o țigăncușă cu părul despletit. Dacă îți aranjezi părul altfel, arăți prea oficial.

– Cred că este mai potrivit pentru un dineu. Signora Riviera este foarte elegantă.

– Nu este atât de frumoasă ca tine.

El se aplecă și sărută curba umărului ei.

– La naiba cu dineul! Mi-ar plăcea să stau mai degrabă aici.

Clare râse:

– Ce creatură antisocială ești! Am crezut că însurătoarea te va vindeca.

Fața ei se înduioșă.

– Nu trebuie să stăm până târziu, dragule, și familia Riviera este un cuplu foarte de treabă.

– Știu că sunt.

Buzele lui se apropiară de fața ei.

– Dar nu vreau să-mi petrec luna de miere dezvoltând relații anglo-italiene.

– Dar tu ...

Cuvintele ei fuseseră oprite după ce gura lui o găsise pe a ei.

– Asta te va învăța minte să nu te mai contrazici cu stâpânul și patronul tău, o tachină el.

Câteva minute mai târziu, ea deschise ochii și se uită fermecată la el.

– Acum, îmbracă-te, draga mea, altfel vom întârzia

Clare se întinse visătoare după pudrieră. Când David o săruta așa, avea o senzație ciudată, ca și cum se topea toată.

Era un iubit doritor și înflăcărat, și se mira că putuse să creadă că era scorțos și lipsit de emoții.

Câteodată avea impresia că s-a măritat cu un străin, pentru că pe măsură ce zilele treceau, un nou David se dezvăluia progresiv.

Îl iubea pe când era foarte nepoliticos și repezit, dar acum descoperise că soțul ei avea o înclinație neașteptată către nebunii, un haz copilăresc pe care le controla cu strictețe. Cu alți oameni era la fel de tăcut și retras, dar cu ea era foarte tandru și cald.

Ea acceptase că va exista întotdeauna o parte din el pe care o va ține ascunsă de ea, dar în schimb se trezise în posesia întregii lui inimi.

– De ce ai expresia aceasta solemnă? întrebă el, zărindu-i privirea.

Înainte de a răspunde, Clare se dezbrăcă de neglijeul ei și își trase rochia peste cap.

– M-am gândit cum ar fi fost dacă lucrurile nu ieșeau așa, spuse ea încet.

El o privi cum își face ultimele retușuri.

– Vino pe balcon pentru câteva secunde.

Mai avem câteva minute, spuse el Unul lângă celălat, se rezemară de balustradă și priveau ultimii nori roșietici care se pierdeau în cerul întunecat.

– Îți mai aduci aminte când am vorbit despre a găsi un loc retras de lume? o întrebă David încetișor.

– Vrei să spui farmecul de pe țărmul singuratic? murmură ea, amintindu-și seara când stătuseră pe plaja de la Clint și când pentru prima dată el fusese relaxat.

– Ai vorbit și despre "confundarea" problemelor practice ale căsătoriei cu o mulțime de prostii sentimentale, îi aminti ea.

Un zâmbet crispat îi apăru pe buze:

– Nu trebuie să-mi amintești ce prost mare am fost, iubita mea.

– Ai renunțat la ideea unei insule pustii?

Îi luă mână și o duse la buzele lui:

– Am realizat acum că o insulă părăsită nu este o soluție. Tu mi-ai oferit tot ce am căutat.

Ea își puse capul pe umărul lui.

– Viața este ca un țărm pustiu, spuse ea.

– Dar cred că Byron nu avea dreptate. Farmecul este atunci când găsești pe cineva cu care s-o

împarți și nu vei mai fi singur niciodată.

Sfârșit